TOSHIKAZU KAWAGUCHI

Înainte să ne luăm rămas-bun

A patra carte din seria *PÂNĂ NU SE RĂCEȘTE CAFEAUA*

SERIE VÂNDUTĂ ÎN PESTE **4,5 MILIOANE** DE EXEMPLARE

LITERA

folio

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

înainte
să ne luăm
rămas-bun

Traducere din limba japoneză și note
IOLANDA PRODAN

LITERA

PROLOG

O legendă urbană misterioasă spune că într-un oraș este o cafenea unde, dacă te așezi pe un scaun special, te poți întoarce în timp, la momentul pe care ți-l dorești.

Însă în legendă există ceva care întrece orice imaginație…

Cinci reguli foarte stricte.

Prima regulă: chiar dacă te întorci în trecut, nu-i vei putea întâlni pe cei care nu au trecut pragul cafenelei niciodată.

A doua regulă: chiar dacă te întorci în trecut, orice ai face, nu vei putea schimba prezentul.

A treia regulă: pe scaunul care te trimite înapoi în trecut stă mereu o femeie într-o rochie de un alb imaculat; ai voie să te așezi doar după ce s-a ridicat de pe scaun.

A patra regulă: atât timp cât ești în trecut, îți este interzis să te ridici de pe scaun.

A cincea regulă: te poți întoarce în trecut doar după ce ți se toarnă cafea în ceașcă; ai voie să zăbovești în trecut până nu se răcește cafeaua.

Însă povestea misterioasă nu se termină cu cele cinci reguli foarte stricte.

Zvonurile despre legenda urbană s-au răspândit, încât și în ziua de azi clienții continuă să vină la cafeneaua Funiculi Funicula, ca și cum nu le pasă de reguli.

Aceasta este povestea a patru miracole emoționante care s-au petrecut în cafeneaua misterioasă, miracole care îți vor încălzi sufletul.

SOȚUL

— Ce? Orice aș face nu pot schimba prezentul?

Confuz, Kadokura Monji lasă capul pe un umăr, moment în care o petală de cireș se desprinde de pe părul lui grizonant, plutește grațios în aer, apoi cade pe podea. În cafeneaua slab luminată într-o nuanță de sepia doar de câteva lustre cu abajur, Kadokura ține carnetul în care și-a făcut notițe aproape lipit de față.

— Ce înseamnă asta, mai exact?

— Ăăă… Cum să vă spun… începe ezitant Tokita Nagare, patronul cafenelei, un bărbat masiv, de peste doi metri, cu ochii înguști ca două fire de ață, care poartă mereu o tunică albă de bucătar. Să luăm ca exemplu această casă de marcat. E un obiect rar, neprețuit. Se spune că e cea mai veche casă de marcat încă în folosință din Japonia. Cântărește patruzeci de kilograme fără bani în ea, ca să nu fie furată. Dar, să presupunem că într-o zi cineva o fură, continuă Nagare, și, ca să fie convingător, bate hotărât cu palma în casa de marcat de pe bar. În cazul ăsta, cu siguranță că ați vrea să vă întoarceți în trecut, ca să ascundeți casa de marcat, sau să păziți intrarea cafenelei ca să nu intre nimeni să v-o fure. Am dreptate?

— Bineînțeles. Indiscutabil, încuviințează Kadokura, aprobând viguros din cap.

— V-ați strădui degeaba, nu funcționează. Orice ați face să preveniți furtul, inevitabil hoții vor sparge cafeneaua și vor fura casa de marcat, chiar dacă ați ascuns-o bine.

— Uau, sună fascinant. Mă întreb dacă există o dovadă științifică în spatele faptelor. Chiar sunt curios să aflu dacă e vorba de o relație cauzală. Să fie cumva o manifestare a efectului fluture? întreabă Kadokura, privindu-l sfredelitor cu ochi sclipitori.

— Efectul fluture? întreabă Nagare – de data asta e rândul lui să aplece capul, nedumerit.

— E o teorie avansată de meteorologul Edward Lorenz[1] în prelegerea din 1972, de la Asociația Americană pentru Progresul Științei. Avem și noi un proverb, îl cunoașteți? „Dacă vântul bate, dogarul face bani.” Cam așa e și cu efectul fluturelui.

— Aha…

— Faptul că prezentul nu se schimbă nu e efectul unei cauze. E mai curând un fel de corectare a trecutului, nu? Dacă e așa, asta înseamnă că efectul fluturelui iese din discuție. Uau, devine din ce în ce mai interesant, mormăie Kadokura entuziasmat, notând ceva în carnet.

— Sincer să fiu, singura explicație pe care o dăm clienților noștri este „așa e regula”. Nu-i așa, Kazu? o întreabă Nagare pe Tokita Kazu, care e lângă el.

— Mm, îngaimă tânăra, fără să ridice privirea.

Kazu, verișoara lui Nagare, e chelnerița cafenelei. Îmbrăcată cu o vestă neagră peste cămașa albă și încinsă cu un șorț lung de somelier, șterge câteva pahare. Chipul ei nu trădează nici o emoție. În afară de trăsăturile frumoase, tenul alb ca laptele și ochii migdalați, nimic nu o scoate în evidență. Dacă o vezi o dată și închizi ochii, nu-ți mai amintești de ea când i-ai deschis.

Chiar și Kadokura remarcă prezența ei abia după ce urmărește privirea lui Nagare. „A, da, mai e cineva aici”, își spune în gând când o vede. E o prezență discretă, aproape insesizabilă.

— În concluzie, domnule profesor Kadokura, pe cine doriți să întâlniți din trecut de ați venit la cafenea?

— Te rog să nu-mi mai spui profesor, doamnă Kiyokawa. Nu mai predau.

Fâstâcit de remarca lui Fumiko Kiyokawa, Kadokura se scarpină în creștet. Fumiko a călătorit în timp ca să se întâlnească cu iubitul de care se despărțise. Acum, e o clientă fidelă a cafenelei, căreia îi trece pragul aproape în fiecare zi. Stă pe un scaun la bar.

— Vă cunoașteți? întreabă Nagare.

— Profesorul Kadokura mi-a predat cursul de arheologie la universitate. Dar nu e doar profesor de arheologie. Are în sânge spiritul de aventură și a călătorit în întreaga lume. Cursurile dumnealui erau foarte interesante, adevărate comori.

— Cred că ești singura care vorbește admirativ despre cursurile mele. Ai fost o studentă de excepție, întotdeauna cea mai bună din an.

— Ei, nici chiar așa, nu exagerați, răspunde Fumiko, modestă, și neagă cu un gest. Nu suportam ideea să am note mai slabe decât alții, atâta tot.

Că tot veni vorba de Fumiko: când era elevă la liceu a învățat singură șase limbi străine, iar facultatea a absolvit-o ca șefă de promoție. Și nu a fost o studentă de excepție doar fiindcă nu-i plăcea să fie mai prejos decât colegii de an. Dovadă e faptul că profesorul Kadokura nu a uitat cât de inteligentă e, chiar dacă nu mai e la catedră de mult.

— Deci, domnule profesor…

— A, da… Vrei să afli ce m-a adus aici, nu? Sincer să fiu…

Kadokura întoarce privirea de la Fumiko, așezată alături de el, în fața barului, și coboară ochii către mâinile împreunate.

— Am venit să-mi văd soția încă o dată. Vreau să mai vorbesc cu ea, continuă profesorul cu glas stins.

— Pe soția dumneavoastră? Să nu-mi spuneți că…

Expresia crispată de pe chipul lui Fumiko îi spune profesorului că fosta lui studentă a fost cât pe ce să rostească „soția dumneavoastră a murit”.

— A, nu… Soția mea trăiește.

Fața lui Fumiko se mai înseninează puțin, însă chipul profesorului Kadokura rămâne întunecat. Intuind că trebuie să mai fie un detaliu care le scapă, Nagare și Fumiko tac, așteptându-l să continue.

— Trăiește, dar în urma unui accident a suferit o hemoragie cerebrală. E în comă. În curând se vor împlini doi ani și jumătate de când e inconștientă. Mi s-a spus că unii pacienți pot sta în comă între trei și cinci ani, însă medicii m-au anunțat că mai are puțin de trăit, din cauza vârstei înaintate.

— Îmi pare rău, spune Nagare. În cazul ăsta, nu cumva vreți să vă întoarceți în trecut ca să preveniți accidentul soției? Dacă am dreptate, din păcate, așa cum v-am spus mai devreme…

— Nu e nevoie să-mi explicați, știu despre ce e vorba, răspunde Kadokura scuturând din cap. Recunosc, la început mi-am dorit să pot preveni accidentul, dar acum, sincer să fiu… Mai curând sunt curios, continuă, scărpinându-se deasupra sprâncenei. Ha, ha, ha, începe să râdă nervos, făcând o grimasă stingheră.

— Ce vreți să spuneți? întreabă Fumiko confuză.

— Păi, nu vi se pare interesantă ideea asta că, deși te poți întoarce în trecut, nu poți schimba prezentul? răspunde profesorul Kadokura. Ochii îi sclipesc ca ai unui puști gata de aventură, dar brusc chipul i se întunecă. Sună deplasat, nu? Soția mea e în comă, iar eu…

— Deloc, răspunde Fumiko, forțându-se să zâmbească, deși în sinea ei tocmai asta crede.

— Soția mea a avut mult de suferit din cauza felului meu de a fi. Încă din tinerețe am fost fascinat de arheologie și am trăit făcând doar ceea ce mi-a plăcut și m-a interesat. Am făcut înconjurul lumii ca un aventurier, și lipseam de acasă luni de zile. Soția mea nu s-a plâns niciodată. A avut grijă de casă și de copii singură. Copiii au părăsit cuibul părintesc și la un moment dat ne-am trezit că rămăseserăm singuri, doar eu și ea. Cu toate astea, o lăsam singură acasă și continuam să călătoresc în jurul lumii. Într-o zi, când m-am întors dintr-una din călătoriile mele, mi-am găsit soția în comă.

Profesorul Kadokura scoate din paginile carnetului o fotografie mică cu un cuplu tânăr. Fumiko și Nagare își dau seama imediat că sunt soții Kadokura. La o privire mai atentă, descoperă în fundalul fotografiei bătrânul și orologiile mari din cafenea.

— E o fotografie pe care am făcut-o aici, în cafenea. Să tot fie douăzeci și patru sau douăzeci și cinci de ani de atunci. Știți cum arată un aparat Polaroid, nu?

— Vă referiți la aparatele care fotografiază instantaneu? întreabă Fumiko.

— Mm, în ziua de azi sunt numite aparate instantanee. La vremea aceea, erau la modă aparatele care printau pe loc pozele pe care le

făceai. Patroana de atunci a cafenelei avea un Polaroid, și ne-a făcut o fotografie. Ne-a zis să o păstrăm ca amintire.

— Doamna aceea era mama mea, spune Nagare. Îi plăcea să fie la curent cu tot ce apărea nou pe piață. O fi spus ea că vrea să vă facă o fotografie ca să o aveți ca amintire, dar sunt sigur că a vrut să se dea mare că are un polaroid, zâmbește Nagare rușinat.

— Soția mea mi-a spus să port fotografia mereu cu mine, ca pe un talisman protector. Bineînțeles, nu există nici o dovadă științifică în sensul că o fotografie poate fi ca o amuletă care te apără de pericole, spune profesorul Kadokura, fluturând fotografia în aer.

— În concluzie, doriți să vă reîntoarceți la ziua în care ați făcut fotografia?

— Nu. Din ziua aceea nu am revenit niciodată aici, dar se pare că soția mea obișnuia să vină din când în când la cafenea ca să se întâlnească cu copiii noștri. Dar, dacă ar fi să mă întorc în trecut, aș vrea să ajung cu doi sau trei ani înainte să intre în comă.

— Am înțeles, răspunde Nagare.

Preț de o clipă, patronul cafenelei se uită la femeia în rochie albă care stă pe scaunul cel mai îndepărtat de ușă. Tenul alb, aproape transparent, contrastează cu părul lung și negru. Citește dintr-o carte, fără să facă zgomot.

— Mai aveți și alte întrebări?

— Păi…

Kadokura pune fotografia la loc între paginile carnetului, deschide la pagina pe care își notase mai devreme regulile întoarcerii în timp și își apropie din nou fața de carnet.

— Aș vrea să vă întreb ceva despre regula care zice că prezentul nu poate fi schimbat, cea despre care tocmai am discutat, dar…

— Ce doriți să știți?

— E posibil ca oamenii pe care îi revedem în trecut să țină minte cuvintele noastre, ale celor care venim din viitor?

— Ha? Ăăă… Asta e… Cum să vă spun… Ce vreți să știți mai exact? întreabă Nagare, încruntat, lăsând nedumerit capul într-o parte.

— Scuzați-mă. Cred că nu m-am exprimat prea clar, spune Kadokura, și se scarpină în creștet. E limpede că în spatele a ceea ce

dumneavoastră numiți regulă e o forță care face imposibilă schimbarea prezentului. Ce vreau să aflu este dacă această regulă afectează nu doar prezentul, ci și amintirile.

Nagare simte un mare semn de întrebare apăsând greu peste creștetul lui.

— Pe scurt, vreau să știu dacă regula șterge sau schimbă amintirile celor care află că le va fi furată casa de marcat.

— A, da, acum am înțeles la ce vă referiți, răspunde Nagare și își încrucișează brațele.

— Cum e? Ce se întâmplă cu amintirile? întreabă Fumiko în locul lui Kadokura.

— Păi… Ăăă…

Nagare nu are un răspuns pe care să-l dea pe loc. „Niciodată nu m-am gândit la așa ceva", își spune în sinea lui. „Și-apoi, de ce îl interesează pe profesorul Kadokura ce se întâmplă cu memoria cuiva din trecut?" Din câte știe, nici unul dintre clienții care s-au întors în trecut nu a fost interesat să afle ce se întâmplă cu memoria celor care nu mai sunt în prezent.

Se pare că și Fumiko a trecut de partea lui Kadokura, căci îl privește nerăbdătoare pe Nagare. Mai de mult, a călătorit și ea în trecut, ca să se întâlnească cu iubitul ei de care se despărțise chiar în această cafenea. Însă o altă regulă a întoarcerii în timp spune că nu te poți întoarce în trecut decât o singură dată. Cu alte cuvinte, n-ar trebui să fie interesată de întrebarea profesorului Kadokura, însă femeia îl privește nedumerită, de parcă ar fi asistenta profesorului.

Ridul dintre sprâncene i se adâncește. Nagare își șterge broboanele de transpirație de pe frunte și face și mai mici ochii și așa subțiri ca două fire de ață.

— Ăăă… îngaimă Nagare, și asta e tot ce poate face.

— Regulile întoarcerii în timp nu au nici un efect asupra amintirilor, se aude un glas hotărât.

Nu, nu e Nagare. Cea care a vorbit e Kazu, care, după ce a terminat de șters paharele, începuse să împăturească niște șervețele de hârtie. Are un glas limpede, care trădează siguranță de sine. Vorbește despre ceva foarte important, dar nu se oprește din treabă.

— Unii oameni știu adevărul, însă vorbesc cu ceilalți prefăcându-se că nu-l știu. S-ar putea să știe că va fi furată casa de marcat, însă se vor întoarce în trecut prefăcându-se că nu știu. Regula întoarcerii în timp îți dă voie să te prefaci, însă nu schimbă amintirile. Nu am avut cazuri de clienți care să uite ce s-a întâmplat în realitate. Dimpotrivă, cine știe că va fi furată casa de marcat va sta toată ziua cu sufletul la gură până când chiar va fi furată. Însă depinde de fiecare cum percepe ce s-a întâmplat și cum trăiește cu adevărul pe care-l știe. E o problemă care ține de voința de a accepta sau nu trecutul. Amintirile și emoțiile din trecut aparțin persoanei care a avut o anumită experiență. Nu influențează regulile călătoriei în timp.

Ascultând explicațiile lui Kazu, chipul profesorului Kadokura se înseninează.

— Adevărat? Mă bucur să aud asta. De fapt, asta voiam să aud. Acum nu mai am nici o îndoială. Vă rog să mă ajutați să mă întorc în timp, înainte ca soția mea să intre în comă.

Profesorul Kadokura se ridică de pe scaun și face o plecăciune adâncă.

— Am înțeles, răspunde Kazu pe un ton rece.

Fumiko începe să aplaude zgomotos, în timp ce Nagare o privește tâmp. Nu e o regulă nouă, ci realitatea din spatele celei de-a doua reguli, adusă la lumină de curiozitatea profesorului Kadokura.

Chiar dacă ai ajuns în trecut, oricât de mult ai încerca, nu poți schimba prezentul. Această regulă a călătoriei în timp nu are însă nici un efect asupra amintirilor oamenilor.

Pe profesorul Kadokura îl interesează mai mult ce efect are această regulă asupra memoriei, și nu faptul că prezentul nu poate fi schimbat.

„Poate că ăsta e cel mai important lucru”, își spune Nagare, analizând regula. Patronul cafenelei mijește ochii alungiți și privește gânditor către tavan.

— Păi, atunci să trecem la celelalte reguli, continuă Kazu explicațiile.

Însă pentru profesorul Kadokura celelalte reguli nu par la fel de importante.

— Am înțeles, răspunde simplu, când chelnerița îi spune că nu are voie să se ridice de pe scaun, și că există o limită de timp.

Totuși, când Kazu îi avertizează că femeia în rochie albă e o fantomă care îl blestemă pe cel care îndrăznește să o ridice cu forța de pe scaun, ochii profesorului încep să strălucească ca ai unui băiețel curios.

— Sincer să fiu, nu cred că doamna e o fantomă, dar recunosc că mă fascinează subiectul blestemelor. Chiar și în lumea arheologiei există povești răspândite ca și cum ar fi adevărate. Am citit multă literatură de specialitate despre fenomenele paranormale, însă nici o teorie nu e bazată pe dovezi științifice. Ca să nu mai spun că nu am întâlnit nici un om care să sufere de pe urma unui blestem. La drept vorbind, mi-ar plăcea să fiu blestemat, ca să aflu și eu cum e să fii blestemat.

— Ce? Vorbiți serios? întreabă Fumiko, precipitată, ridicând glasul.

— Foarte serios. Indiscutabil. E foarte palpitant. Nu mi-ai spus chiar tu mai devreme că ai fost blestemată de doamna în alb? Ei uite, sunt curios să aflu ce simți când ești blestemat. Ce zici? Să forțez puțin nota și să o fac pe doamna să mă blesteme?

Fumiko și Nagare nu mai înțeleg nimic din ce spune profesorul. Fac schimb de priviri nedumerite. „E leit maică-mea”, își spune în gând patronul.

Mama lui Nagare e un spirit liber și boem. O vreme și-a spus cu mândrie „aventuriera”. Își urmărește scopurile și dorințele cu o pasiune nesecată, și pentru asta e gata oricând să pună familia pe ultimul loc. Complet independentă, a divorțat de tatăl lui Nagare înainte să-l aducă pe lume. După ce l-a născut pe băiat, i l-a încredințat surorii mai mici, mama lui Kazu, după care a părăsit Japonia și s-a stabilit în străinătate. Nagare a aflat că în prezent mama lui locuiește în Hokkaidō, dar fiindcă întotdeauna a făcut doar ce vrea ea, și nu a divulgat adresa nimănui, nu e sigur că mama lui e acolo.

„Cu siguranță că și doamna Kadokura a avut de suferit din cauza lui”, își spune Nagare în sinea lui. Privindu-l pe profesor, un om la

fel de excentric ca mama lui, nu are cum să nu-i fie milă de soția și copiii profesorului.

— Nu ar fi imposibil să vă blesteme doamna în alb, dar nu v-aș recomanda să treceți prin așa ceva, îi răspunde Nagare profesorului pe un ton rece.

— Și totuși, nu aș refuza o astfel de experiență, dacă se poate, insistă profesorul, uitându-se la Nagare cu o privire rugătoare și inocentă.

„Incredibil. Nu-i a bună. Orice i-aș spune, nu vrea să renunțe", oftează Nagare în sinea lui.

— Bine, dar vă las doar o singură dată.

— Vă mulțumesc foarte mult!

Deși e conștient că e prins într-o situație foarte ciudată, Nagare îi face profesorului semn cu bărbia să se apropie de femeia în rochie albă.

Crispat, Kadokura scoate o batistă din buzunar și, stând în fața femeii, începe să-și șteargă transpirația de pe frunte și mâini.

— Mă scuzați, pot să vă deranjez? întreabă, uitându-se de aproape la fața femeii.

Aceasta nu reacționează. Inexpresivă, continuă să citească concentrată dintr-o carte intitulată *Câinele care voia să fie pisică și pisica ce visa să fie câine.*

— Măi să fie… Femeia asta… murmură profesorul Kadokura, uitându-se insistent la ea.

— S-a întâmplat ceva?

— A, nu. Totul e în regulă. Auziți, nu-i nimic grav dacă o forțez să se ridice de pe scaun, nu?

— Nici pomeneală.

— Am înțeles. Păi, atunci, chiar asta am să fac.

Kadokura trage adânc aer în piept și se apropie și mai mult de femeia în alb.

— Ăăă… Mă scuzați, doamnă. Sunteți amabilă să vă ridicați de pe scaun? întreabă și o zgâlțâie pe femeie de umăr.

Femeia nu reacționează, așa că profesorul se uită la Nagare, întrebându-l din priviri ce să facă.

— Fiți puțin mai hotărât, îi spune patronul.

— A, da. Am înțeles.
Kadokura o apucă de umăr și o zgâlțâie cu mai multă putere.
— Scuze, doamnă! se răstește la femeie. Dați-vă la o parte!
Femeia în rochie albă face ochii mari și se uită înfricoșător la Kadokura.
— Uuuu… bolborosește profesorul și se prăbușește în genunchi.
Luminile din cafenea încep să pâlpâie aidoma unor flăcări plăpânde de lumânare, și dintr-odată un geamăt înspăimântător ca de fantomă începe să răsune în cafenea. Fața femeii, palidă până în urmă cu câteva momente, începe să se contorsioneze. Femeia se apleacă peste masă și cu ochii ieșiți din orbite îl străfulgeră cu o privire îngrozitoare pe profesor.
— Aha, deci așa e când ești blestemat! strigă Kadokura, zvârcolindu-se pe podea, cu o expresie satisfăcută pe chip. Îmi simt corpul atât de greu, și… Au, au, ce doare! Parcă-mi răsucește oasele, nu alta! Auu! Ăsta e blestem, nu glumă! N-am simțit niciodată așa ceva! Ce experiență! Ce greu mă simt, nu pot să mă mișc! Parcă a aruncat o pătură de plumb peste mine.
— E de-ajuns? întreabă Nagare.
Lângă patron, Kazu asistă și ea la scenă, ținând în mână o cafetieră de argint.
— Nu, vă rog, mai lăsați-mă încă puțin, răspunde Kadokura gâfâind. Sunt în mijlocul unui blestem! E o experiență prețioasă, de care nu am parte în fiecare zi…
— Dacă spuneți… răspunde Nagare și oftează adânc.
De pe scaunul ei din fața barului, Fumiko chicotește și privește în jos la profesorul Kadokura, care se zbate pe podea.
— Aaaa!
Brusc, trupul profesorului se face una cu podeaua. Cu brațele și picioarele depărtate, gâfâie, abia mai respiră. Judecând după sunetele ciudate care îi ies din gât, se pare că nu mai poate articula nici un cuvânt.
— Kazu… o strigă patronul pe chelneriță, făcându-i semn către profesor.
Nu e prima oară când vede o astfel de scenă și știe că peste o anumită limită jocul devine periculos.

Verișoara lui Nagare se apropie de femeia în alb, care, cu părul vâlvoi și ochii ieșiți din orbite, îl privește amenințător pe profesorul Kadokura.

— Mai doriți o ceașcă de cafea? o întreabă calmă.

Femeia în alb, care mai are puțin și se urcă pe masă ca să se repeadă la Kadokura, se liniștește brusc.

— Vă rog, răspunde în șoaptă și se așază cu o bufnitură pe scaun.

În clipa în care atinge scaunul, luminile din cafenea se aprind și urletele înfricoșătoare de fantomă dispar ca prin farmec.

— Ah… oftează profesorul.

Blestemul s-a risipit, și Kadokura, în sfârșit, poate respira normal. Gâfâie greu, de zici că acum își dă duhul, dar când saltă capul de pe podea, pe chip îi plutește o expresie de băiețel inocent, în culmea fericirii. Femeia în rochie albă ia o gură de cafea și își reia cu mult calm lectura.

— M-am lămurit. Deci așa e un blestem. Mm, mm…

Profesorul se ridică de pe podea, se așază pe scaunul de la bar, deschide carnetul și începe să scrie cu mișcări rapide. Nagare a rămas cu gura căscată, iar Fumiko, ca o spectatoare entuziasmată, nu se mai oprește din chicotit. Doar Kazu privește scena cu o expresie detașată, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Kadokura continuă să scrie concentrat în carnet.

— O, Nagare, era cât pe ce să uit, începe Fumiko să vorbească brusc. Unde e Miki? Am venit s-o văd.

Miki e fetița lui Nagare și a soției acestuia, Tokita Kei.

— Păi, n-ai văzut-o și ieri?

— Ba da.

— Nu ți se pare că exagerezi?

— Deloc! E atât de drăgălașă! M-aș uita la ea toată ziua și tot nu m-aș sătura s-o privesc.

— Ciudată mai ești…

Tonul lui e rece, dar ochii migdalați i se măresc și strălucesc, semn că e fericit.

— Doarme?

— În camera din spate.

— Îmi dai voie să merg s-o văd?

— Te rog.
— Uraa!
Fumiko țâșnește ca un arc de pe scaun și scoate telefonul mobil din geantă.
— Nu crezi că îi faci prea multe poze?
— A, nu, azi o filmez, răspunde Fumiko cu un zâmbet viclean și dispare în odaia din spate.
— Chiar e atât de drăgălașă? E o fetiță, la urma urmei… vorbește singur Kadokura, privind-o pe Fumiko dispărând în spatele barului, după ce termină de scris în carnet. A, mă scuzați. N-am insinuat că fetița dumneavoastră nu e drăgălașă. Și eu am copii, două fete și un băiat. Acum sunt mari, și am și nepoți.
— Și copiii dumneavoastră nu erau drăgălași când erau mici? întreabă Nagare ușor ironic.
— Nu știu. Eram în străinătate când copiii mei au venit pe lume. Când mă întorceam acasă, din când în când, îi găseam tot mai mari. Într-o zi, fata cea mică mi-a spus: „Să mai treci pe la noi”, își amintește Kadokura, zâmbind cu amărăciune. Acum, la anii mei, când stau și mă gândesc mai bine, îmi dau seama că n-ar fi trebuit să mă însor și să am o familie. Nu știu când a zburat timpul. Au intrat la gimnaziu, apoi i-am găsit la liceu, și nu am mai știut cum să mă port cu ei. Cu toate astea, soția mea nu mi-a reproșat nimic niciodată.
De fiecare dată când plecam, mă conducea la ușă cu zâmbetul pe buze.
— Și vă pare rău? întreabă Nagare.
— Probabil că regret că nu am regrete, răspunde Kadokura după câteva clipe de tăcere. Mi-ar fi plăcut să fiu un om care să aibă regrete. Ce trebuie să fac?
— Mm? răspunde Nagare, și ochii lui alungiți se măresc pentru un moment. Ăăă… Nu trebuie să vă spun eu ce să faceți…
— A, nu, m-ați înțeles greșit. Vă întrebam ce trebuie să fac ca să mă întorc în trecut.
— O, am înțeles.
— Mă scuzați. Vorbesc aiurea.

— Nu face nimic, răspunde Nagare, ștergându-și broboanele de transpirație de pe frunte. Ca să vă întoarceți în trecut, mai întâi trebuie să așteptați ca doamna în alb să se ridice de pe scaun, pentru a vă așeza în locul ei. O dată pe zi, negreșit, merge la toaletă, și atunci scaunul e liber.

— Ce-ați spus? O fantomă merge la toaletă? Devine din ce în ce mai interesant.

— Doar că nu știm niciodată când vrea să meargă la toaletă.

— Și ce înseamnă asta?

— Că nu aveți de ales decât să așteptați. Dacă încercați să o ridicați de pe scaun cu forța, o să se repete scena de mai devreme.

— Adică o să mă blesteme, nu?

— Exact.

— Am înțeles. Spuneți-mi, pot lua masa aici?

— Desigur. Dacă doriți să serviți ceva ce nu e în meniul cafenelei, vă pot pregăti pe loc, dacă avem ingredientele.

— Perfect. În cazul ăsta, aș dori niște orez cu omletă și carne de pui.

— O porție de *oyakodon?*

— Ați ghicit. Soția mea obișnuia mai demult să gătească pentru mine *oyakodon.* Aș dori să mănânc un bol cu *oyakodon.*

— Am înțeles. Vă servesc de îndată, răspunde Nagare și dispare în bucătărie.

Profesorul Kadokura deschide carnetul din nou și începe să scrie. În salon au mai rămas Kazu, femeia în alb și Kadokura.

E liniște.

Nu e nimic neobișnuit să auzi într-o cafenea jazz sau muzică clasică. Clienții pot savura o ceașcă de cafea, într-o atmosferă relaxantă – e una dintre bucuriile pe care le poți avea într-o cafenea.

Și totuși, în cafeneaua Funiculi Funicula nu se pune muzică. Singurul sunet care se aude e ticăitul a trei orologii mari, ce se înalță de la podea până aproape de tavan. Tic-tac, tic-tac… Mai mult, fiecare orologiu arată altă oră. Profesorul Kadokura se uită la ceasul de la mână, ridică privirea către orologii și își dă seama că doar cel din mijloc merge corect. Unul dintre celelalte două de pe margine a rămas în urmă, iar altul o luat-o înainte. Clienții care vin

aici pentru prima oară pierd noțiunea timpului în cafeneaua fără ferestre, în care nu pătrunde lumina soarelui.

Profesorul Kadokura își amintește de ziua în care a trecut pentru prima oară pragul cafenelei. Amintirea este vie, de parcă totul s-ar fi întâmplat doar cu o zi în urmă.

— Sincer să fiu, am mai văzut-o pe doamna în rochie albă, spune brusc profesorul, luând-o prin surprindere pe Kazu. Am întâlnit-o în ziua în care a fost făcută fotografia pe care v-am arătat-o mai devreme. La început, am crezut că o confund cu altcineva. Bine, nici nu e de mirare. De atunci au trecut douăzeci și patru, douăzeci și cinci de ani.

Kadokura ridică privirea către femeia în alb. Kazu îl ascultă în liniște, continuând să șteargă câteva pahare.

— Dar acum știu că nu e o confuzie. Ea e. În ziua aceea, doamna în alb ne-a servit pe mine și pe soția mea cu câte o cafea. Pe atunci avea părul mai lung, însă avea aceiași ochi triști ca acum. Cum de a ajuns să stea pe scaunul acela? Ce s-a întâmplat cu ea?

Poc.

Zgomotul unei cărți închise îi curmă vorba profesorului. E femeia în alb. Se ridică încet de pe scaun, trece prin spatele lui Kadokura, care stă pe un taburet cu picior înalt în fața barului, și fără să scoată vreun sunet se îndreaptă către toaletă. De îndată ce femeia dispare din salon, profesorul se întoarce și se uită la scaunul gol.

— Deci acum scaunul e liber, nu?

— Întocmai.

— Și dacă mă așez pe el, mă voi putea întoarce în trecut, nu?

— Exact. Doriți să luați loc?

— Bineînțeles, răspunde Kadokura și se ridică de pe taburet.

Se îndreaptă către scaunul femeii în alb și când ajunge în fața lui, se oprește brusc. E scaunul care-l va întoarce în timp. În loc să se așeze cât mai degrabă pe scaun, profesorul se uită admirativ la el. E un scaun retro, cu picioare curbate, cu șezutul tapițat cu un material de culoare vernil. Deși designul nu e original, e evident că e un scaun foarte scump. Kadokura nu e expert în piese de mobilier antice, dar își dă seama că fiecare scaun din cafenea e un obiect de

lux, care a costat cel puțin câteva sute de mii de yeni. Și totuși, nu prețul îl preocupă, ci altceva.

— Nu pare cu nimic diferit de un scaun obișnuit, spune profesorul.

Se lasă pe vine și începe să mângâie tapiseria de pe șezutul scaunului. E curios să afle cu ce e diferit scaunul care îl va purta în trecut față de celelalte scaune din cafenea.

— E rece, continuă profesorul. Mai bine zis, aerul din jurul lui e rece. Ce înseamnă asta? Că locul e special, chiar dacă scaunul e unul obișnuit? Oare aș mai ajunge în trecut dacă aș înlocui scaunul cu un altul din cafenea?

Profesorul se întoarce și descoperă că între timp Kazu dispăruse. Vorbise singur. Netulburat, se strecoară încet între masă și scaun.

— Da, acum am înțeles. Abia acum, când m-am așezat, mi-am dat seama că nu scaunul e rece, ci tot spațiul din jurul lui.

Kadokura mișcă încet o mână prin fața lui, încercând să simtă cu palma o diferență de temperatură.

— Aha… De aici până aici e limpede că temperaturile sunt diferite. De la mijlocul mesei până acolo, cu tot cu scaunul, nu sunt mai mult de 80 de centimetri. Și totuși, de ce un spațiu atât de mic e atât de special?

Între timp, Kazu se reîntoarce în salon, dar profesorul nu o observă. Chelnerița are în mâini o tavă cu o cafetieră de argint, o ceașcă și o farfurie de porțelan alb imaculat. Kadokura continuă să vorbească singur, pe același ton, ignorând prezența tinerei.

— Din câte îmi dau seama, se pare că doar acești 80 de centimetri ne trimit înapoi în trecut. Sau poate că mă înșel.

— Nu vă înșelați, răspunde Kazu.

— Da, acum e limpede. Mm, mm… bâiguie Kadokura și notează din nou ceva în carnet.

În timp ce Kazu strânge de pe masă ceașca și farfuriuța folosite de femeia în alb, Nagare iese din bucătărie, ținând într-o mână un polonic de lemn.

— Mă scuzați…

— Da?

— Mai doriți să luați masa? Ați comandat un bol cu *oyakodon*…

— A, da…

Kadokura se oprește din scris și ridică privirea din carnet. Nu se așteptase ca femeia în alb să elibereze atât de repede scaunul special.

— Vă deranjează dacă mă serviți după ce mă întorc din trecut?

— Nu e nici o problemă, desigur.

— Perfect, atunci am să iau masa după ce revin din trecut.

— Cum doriți.

— O, ce bine miroase, spune Kadokura, inspirând. Abia aștept să mă întorc din trecut ca să savurez *oyakodonul.*

— Vă așteptăm, răspunde Nagare, zâmbind.

Ochii lui migdalați licăresc de plăcere și dispare din nou în bucătărie.

— Cred că e timpul… spune Kadokura.

Își îndreaptă spatele și înclinând discret din cap îi face semn lui Kazu că e pregătit. Chelnerița stă nemișcată lângă scaunul lui. Profesorul o privește și simte fiori reci pe șira spinării.

„Seamă leit cu fantoma care s-a ridicat adineaori de pe scaunul ăsta…”

Tenul alb, aproape transparent. Ochi alungiți. Expresie melancolică. Și, mai mult decât toate astea, constituția. Sau, mai bine zis, silueta. Poate doar un om precum Kadokura, atent la detalii, poate vedea toate astea, însă profesorul e sigur că nu se înșală: „Nu am nici o îndoială, sunt mamă și fiică”.

Este evident că femeia în rochie albă e mama, iar chelnerița din fața lui e fiica ei.

„Vreau să aflu ce s-a întâmplat cu femeia de s-a transformat în fantomă…”

Profesorul își mușcă limba. E conștient că nu poate aduce în discuție din pură curiozitate un asemenea subiect, cu o femeie care vede zilnic fantoma propriei mame, care nu îmbătrânește, stând pe un scaun.

„Și totuși, vreau să aflu ce s-a întâmplat…”

— Mă scuzați…

„O, nu, nu-i bine ce fac…”

Kadokura scutură din cap în propria imaginație, ca și cum ar vrea să-și șteargă întrebarea din minte.

„E mai important să mă întorc în trecut decât să-mi satisfac curiozitatea.”

— Continuați, vă rog, spune, ridicând privirea către Kazu, care a pus deja ceașca și farfuria pe masă în fața lui, și care dă semne că așteaptă să fie urmărită cu atenție.

— Vă voi turna cafea în ceașcă, explică chelnerița. Călătoria dumneavoastră în timp va începe din clipa în care ceașca e plină. Aveți voie să stați în trecut până se răcește cafeaua. Nu mai mult.

— Da, știu.

— Odată ajuns în trecut, vă rog să nu uitați că trebuie să beți toată cafeaua până nu se răcește.

— Ați spus până nu se răcește?

— Întocmai.

— De ce?

— Dacă nu o beți toată până nu se răcește…

— Ce mi se poate întâmpla?

— Veți fi transformat în fantomă și veți sta o veșnicie pe scaunul acesta.

— HA?! strigă profesorul Kadokura din toți rărunchii.

E prima oară când vorbește atât de tare.

Nici când a fost blestemat de femeia în alb nu a țipat așa. Și nu a țipat șocat că va fi transformat într-o stafie dacă nu bea toată cafeaua din ceașcă. A țipat fiindcă și-a data seama că dacă avertismentul lui Kazu e adevărat, atunci e rezolvat și misterul femeii în alb, chelnerița care îl servise cu cafea cu ani în urmă și care stă acum pe scaun, arătând exact ca în vremea în care o văzuse prima oară.

Mai mult, se confirmă și ipoteza lui că femeia în alb și Kazu sunt mamă și fiică.

„Incredibil…”, își spune profesorul în gând.

— De ce i s-a întâmplat asta doamnei? se aude întrebând, privind-o buimac pe Kazu. O, nu, mă scuzați. Uitați ce v-am întrebat. Nu mă băgați în seamă, continuați, vă rog, spune

precipitat, încercând să-și retragă cuvintele, deși simte că e prea târziu, orice ar spune.

— Femeia aceea s-a întors în trecut ca să-și întâlnească soțul mort, răspunde Kazu, cu aceeași expresie lipsită de orice emoție.

— O, vai! Adevărat? se miră Kadokura, cu o strângere de inimă când o aude pe chelneriță spunându-i „femeia aceea" și nu „mama".

— Cunoștea foarte bine regulile întoarcerii în timp, dar cred că pur și simplu a uitat când e momentul să se întoarcă în prezent. Când și-a amintit că trebuie să plece din trecut, cafeaua deja se răcise…

— Și s-a transformat într-o stafie?

— Exact.

— Acum am înțeles, încuviințează Kadokura, încruntându-se.

„Ce tragedie..."

E drept, la început când a auzit de regulile întoarcerii în timp, i s-au părut foarte stricte, însă nu și atât de periculoase. Regula care spune că nu te poți întâlni cu cineva care nu a trecut pragul cafenelei niciodată, cea care îți interzice să te ridici de pe scaun, sau cea care spune că orice ai face în trecut, nu vei putea schimba prezentul – nici una dintre ele nu era riscantă. Simțise pe pielea lui ce înseamnă să fii blestemat de femeia în alb. E adevărat, l-a durut rău fiecare oscior, dar nu insuportabil. A fost ca și cum cineva îi apăsa puțin mai mult peste anumiți centri nervoși, nimic mai mult.

Blestemul a fost ca o ședință de presopunctură, iar acum se simte vioi și vede mai clar. Adevărul e că după blestem, își poate mișca mai bine umerii care-l dor de ani de zile. Atât de bine se simte, încât se întreabă dacă nu cumva masajul terapeutic pe care i l-a făcut stafia e blestem doar cu numele, însă regula să bei cafeaua până nu se răcește pare mult mai grea decât celelalte.

„Dacă nu îmi dădeam seama că fantoma e mama chelneriței, probabil că nu aș fi știut cât de periculoasă e această regulă."

Cât despre el, a stabilit dinainte ce vrea să-i spună soției când va ajunge în trecut. Nu îi va lua mult timp să îi spună ce are de zis, de aceea nu a fost uimit când a auzit că poate sta în trecut până nu se răcește cafeaua. Din punctul lui de vedere, are timp suficient.

„Ce regulă nemiloasă! Mai ales pentru o mamă și o fiică”, își spune în gând, reflectând la relația dintre cele două femei.

Profesorul Kadokura inspiră adânc ca să se liniștească.

„A venit momentul să mă concentrez pe călătoria în trecut.”

— În concluzie, trebuie să beau toată cafeaua din ceașcă înainte să se răcească, nu?

— Întocmai.

— Am înțeles. Vă rog să-mi turnați cafeaua.

Auzind cuvintele profesorului Kadokura, Kazu ridică încet cafetiera de argint cu mâna dreaptă. Bărbatul e fascinat de mișcările chelneriței. Femeia oprește mâna în dreptul pieptului și clipește rar. Fiecare gest e elegant și delicat, nimic din ce face nu e inutil.

„E superbă”, își spune în gând Kadokura și fără să vrea oftează adânc. Kazu privește în jos la ceașca goală. Profesorul simte că atmosfera din cafenea e tensionată ca un arc întins la maximum. Tot ce se aude sunt ticăiturile celor trei orologii măsurând scurgerea timpului. *Tic-tac, tic-tac. Toc-toc, toc-toc.*

Dong, dong, dong, începe să tune orologiul din capătul din stânga.

— Prea bine, spune Kazu, ca și cum ar fi așteptat semnalul orologiului. Nu uitați: până nu se răcește cafeaua, continuă în șoaptă.

Cuvintele ei răsună în cafenea, iar aerul apăsător începe să vibreze de și mai multă tensiune.

„Am senzația că aerul din jurul meu e tot mai rece.”

Ritualul continuă. Cu mișcări lente, aidoma unei imagini redate cu încetinitorul, Kazu începe să toarne cafeaua în ceașcă.

„Ooo…”

Din ceașca plină cu cafea se ridică un fuior de abur și odată cu el micul spațiu de 80 de centimetri în care stă Kadokura începe să se onduleze ușor. Imaginea distorsionată îl înconjoară pe profesor și îi dă senzația de amețeală.

„Ce-i asta? Mă transform în abur?”

Kadokura se uită la mâinile lui transformate în ceață. Trupul lui se ridică încet de pe scaun. Imaginile din jurul lui încep să curgă pe lângă el, de sus în jos.

„Nu pot să cred că trec printr-o experiență atât de ciudată!”

Kadokura privește fascinat și entuziasmat ce se petrece cu el și în jurul lui. Dacă ar putea folosi mâinile transformate în vapori, ar scoate repede carnetul și ar face câteva notițe.

„Dacă aș fi știut ce se întâmplă, aș fi venit cu o cameră video!”, își spune, încercând să privească atent imaginile care curg ca un șuvoi de apă pe lângă el.

Cu acest regret, profesorul își pierde cunoștința.

Soția mea, Mieko, era o femeie tăcută. Vorbea puțin și nu avea păreri proprii. Accepta orice. Era o femeie care nu putea spune nu nimănui, care nu putea refuza nimic. Divorțase o dată. Mi-a spus că se căsătorise cu primul soț cu ajutorul unui agent matrimonial profesionist. Îmi amintesc că atunci când am întrebat-o de ce divorțase, mi-a răspuns simplu: „Mi-a spus că sunt o femeie plictisitoare”. Și căsătoria noastră a fost una aranjată. Eu aveam treizeci și unu de ani, Mieko, douăzeci și opt. La vârsta aceea eram deja foarte pasionat de arheologie și rareori stăteam în apartamentul pe care îl închiriasem.

„Nu sunt făcut pentru căsătorie. Nu am bani și rareori dau pe acasă. Cine crezi că m-ar lua de bărbat?”

Așa i-am spus mătușii mele, care făcea pe pețitoarea, deși nu-i cerusem ajutorul, și care mai mult m-a forțat să mă întâlnesc cu o pretendentă. Aceea femeie era Mieko.

„Nu mă deranjează” – așa mi-a răspuns Mieko, dar eram sigur că nu va trece mult timp până când va începe să mă urască și va divorța de mine. Nu eram genul de bărbat care să aibă o parteneră pentru tot restul vieții. Nu doar că eram obsedat de arheologie, dar nu mă interesa nimic din afara preocupărilor mele. Nu mă consideram un om care să poată face fericit pe cineva. Mă gândeam doar la mine. Mă simțeam împlinit doar cu mine însumi. De fapt, și azi cred la fel. Cu toate astea, Mieko nu a rostit niciodată nici măcar prima silabă a cuvântului divorț.

„Ai grijă de tine” – deși vorbea puțin, negreșit îmi spunea aceste cuvinte cu zâmbetul pe buze, ori de câte ori plecam. Chiar și când

mă întorceam după o absență de câteva luni, mă întâmpina cu „Bine-ai venit acasă. Vrei să mănânci ceva?”, cuvinte pe care le rostea natural, de parcă plecasem în dimineața aceea.

Vorbeam doar despre ce mă interesa, așa cum îmi trecea prin cap. Când reveneam acasă după o expediție arheologică, începeam să turui. Îi povesteam despre ce descoperisem în șantierul arheologic, despre săpături, despre ce văzusem și auzisem în expediție, lucruri pe care mi le notasem în detaliu în carnet. La finalul „conversației”, îmi spunea mereu aceeași propoziție: „Nu înțeleg nimic din ce mi-ai povestit”.

Cu toate astea, mă asculta până la capăt, fără să mă întrerupă. De fapt, nici nu voiam să înțeleagă ce-i spun. Fără urmă de îndoială, simțeam nevoia să fiu ascultat. Știu că în cercul meu de cunoștințe sunt considerat un om ciudat. Poate că singurătatea a jucat un rol în ciudățenia mea, dar pentru mine singurătatea nu era o povară. Mieko a fost singura persoană care a dăruit unui bărbat dependent de ciudățeniile lui și de însingurare un loc doar al lui, în care să se simtă el însuși.

După ce s-au născut copiii, colegii începuseră să mă întrebe insistent de ce nu petrec mai mult timp acasă, ca un tată adevărat, însă pentru mine să stau cu familia era un stres de neimaginat, fiindcă dintotdeauna m-am considerat un bărbat incapabil să ducă o viață de cap de familie. La fel gândeam și despre căsnicie. Dacă mariajul meu a funcționat a fost datorită lui Mieko, care era o femeie specială. Copiii mei însă tânjeau după un tată normal, își doreau o familie obișnuită, însă mie îi era imposibil să mă schimb ca să fiu cum vor ei. De aceea, când fata cea mică mi-a spus într-o zi „Să mai treci pe la noi”, nu am fost șocat. Țin minte că mi-am spus în gând: „Ce isteață e! Copila asta are simțul umorului”.

Din fericire, cercetările și studiile pe care le făceam erau apreciate și nu am dus-o greu cu banii niciodată. Când copiii au ajuns la vârsta majoratului, tot ce am putut face pentru ei a fost să le cumpăr o casă. „În sfârșit, ai făcut ceva ce ar face orice tată normal”, mi-a spus fiica cea mare, însă pentru mine faptul că le cumpărasem o casă nu era un favor părintesc, fiindcă pe mine banii nu mă interesau.

Pentru mine, banii nu au fost ceva care să facă diferența în viața mea. Nu făcusem decât să o ascult pe Mieko și să folosesc ceva pe care nu am pus preț niciodată – banii – ca să cumpăr o casă. Când am întrebat-o dacă vrea să-i cumpăr și ei o casă, m-a refuzat: „Apartamentul ăsta îmi este de ajuns”. Și am locuit amândoi în același apartament dintotdeauna. Pentru mine, e doar un loc în care mă întorc din când în când, însă pentru ea era o casă unde se simțea bine.

Cred că dacă m-aș fi însurat cu altă femeie nu aș fi avut o căsnicie atât de lungă. Și nu pot să nu mă întreb ce crede Mieko despre mariajul nostru. Dar acum e prea târziu ca să aflu.

„Mi-e milă de mama.”

„Fii mai atent cu ea.”

„Mama se simte singură.”

Așa obișnuiau să-mi spună copiii. Își făceau griji ca orice copii.

„Dacă ai fost un tată normal… Ce bine ar fi fost…”, mi-a spus băiatul meu când era elev la școala primară. Dar ce înseamnă să fii un tată normal? La vremea aceea nu știam răspunsul. Așa cum nici copiii mei nu știau ce fel de fericire căutam eu.

În ciuda întrebărilor fără de răspuns, mi-am trăit viața cu Mieko. Însă femeia răbdătoare și tăcută a avut un accident și a intrat în comă. Nu mai vede, nu mai aude. Copiii mei erau triști și sufereau, însă eu nu știam cum să fiu trist și să sufăr. E în comă, dar încă e în viață. Când m-am întors acasă la finalul altei expediții arheologice, am mers să o văd la spital. Zăcea în comă într-un salon. Pentru mine, singurul loc unde mă pot întoarce e acolo unde e și ea.

„Ascultă, Mieko, de data asta am făcut o descoperire senzațională”, mi-am început ca de obicei prelegerea complicată despre arheologie, însă Mieko nu doar că nu mă putea înțelege, nici măcar nu mai putea să audă ce vorbesc.

Au trecut doi ani și jumătate de când e în comă. Medicul care o îngrijește mi-a spus: „Nu e imposibil să-și revină, dar având în vedere că e în vârstă, în cel mai optimist scenariu mai are de trăit încă un an. Cu toate astea, nu vă pot garanta că va mai rezista șase luni.”

„Am înțeles, domnule doctor.”

Atunci a fost pentru prima oară când am simțit ce înseamnă să ai un regret. Mi-am trăit viața iubindu-mi doar pasiunile și am fost convins că niciodată nu voi lăsa în urmă ceva neterminat.

Și totuși, mă înșelam.

Trebuia să mă întorc în trecut ca să-i spun lui Mieko ce uitasem să-i spun înainte să intre în comă.

— Tată? Ce cauți aici?

Glasul ascuțit al fiicei mai mari mă face să deschid ochii. Așezată în fața casei de marcat, își leagănă fetița în brațe și se uită la mine uimită. Privesc în jur: m-am întors în trecut, dar cafeneaua e neschimbată: aceleași lustre cu abajur luminând interiorul într-o nuanță retro de sepia, același ventilator atârnat de tavan, învârtindu-și încet paletele de lemn. A, da, și cele trei orologii puse pe același perete, arătând trei ore diferite.

Dacă nu aș vedea-o pe fiica mea ținând nepoțica în brațe, cu siguranță că nu mi-aș fi dat seama că m-am întors în trecut, înainte ca Mieko să intre în comă. Și asta fiindcă nepoata mea are acum șase ani. La anul merge la școala primară. Fetița pe care fiica mea o ține în brațe are doi sau poate trei ani. Cu alte cuvinte, m-am întors cu trei sau patru ani în urmă.

„Mieko… Nu e aici."

E o cafenea mică. Poți vedea tot salonul, chiar dacă stai la cea mai îndepărtată masă de ușă. În spatele barului e doar chelnerița care mi-a turnat cafeaua ca să ajung în trecut.

— Tată? Ce-i cu dumneata aici? De ce ai venit? întreabă fiica cea mijlocie, ițindu-se din spatele surorii mai mari.

— O, ce surpriză! E glasul fiului meu, care, de cum mă vede, face un pas înapoi. Mamă, e și tata aici. Îți vine să crezi? spune băiatul întorcând capul în spate.

Acum am înțeles: copiii mei tocmai au venit cu mama lor la cafenea.

— Tu aici? întreabă mirată Mieko când mă vede.

Se apropie de mine și se așază pe scaunul din fața mea.

— Bine ați venit! ne întâmpină chelnerița, punându-ne în față câte un pahar cu apă rece.

Mieko comandă o cafea fierbinte, iar fata cea mijlocie și băiatul, așezați la masa din mijlocul cafenelei, comandă câte o cafea cu gheață. Doar fiica cea mare nu se așază pe scaun. Rămâne în picioare lângă masa noastră, ținându-și în brațe fetița.

— Aș dori o limonadă. Și puteți să încălziți puțin lapte pentru asta mică? Vă rog să le aduceți la bar, îi spune chelneriței.

— Desigur, răspunde fata, dând ușor din cap, și dispare în bucătărie.

— Trebuia să ne spui că vii.

— Nu erai pe un șantier arheologic în Franța? Parcă așa ne-ai zis…

— Mamă, știai că vine și tata?

Mieko răspunde fetelor scuturând din cap.

„Franța? Acum am înțeles. Înseamnă că suntem în iunie, în urmă cu trei ani…”

Îmi pun amintirile în ordine și încerc să-mi dau seama în ce zi din trecut m-am întors. Mieko a avut accidentul care a băgat-o în comă o jumătate de an mai târziu, în jurul Crăciunului.

Fetele mi-au spus că în timp ce mama lor se plimba pe trotuar, un biciclist neatent – se uita pe telefonul mobil – s-a izbit în ea. S-a prăbușit pe caldarâm și s-a lovit puternic la cap, totuși s-a ridicat și s-a întors acasă ca și cum nu se întâmplase nimic. Și-a pierdut însă brusc cunoștința și a căzut din nou în fața casei.

Un vecin a sunat degrabă la ambulanță, dar de atunci nu și-a mai recăpătat cunoștința.

„Totul a fost prea dintr-odată…”

Starea vegetativă e o disfuncție neurologică. Creierul mare nu mai funcționează și sunt afectate gândirea, văzul, auzul și simțul de orientare. Funcțiile vitale ale trunchiului cerebral care controlează respirația și alte funcții vitale sunt însă neafectate.

Moartea cerebrală înseamnă că creierul nu mai funcționează, iar pacientul nu poate respira fără ajutorul unui aparat. Chiar și cu ajutorul unui aparat de ventilație mecanică, bolnavul nu poate rezista mai mult de două săptămâni. În funcție de gravitatea cazului,

un pacient poate sta în comă între doi și cinci ani. Kadokura știe de cazul unei femei din Arabia Saudită care s-a trezit din comă după douăzeci și șapte de ani.

„Medicul mi-a spus că din cauza vârstei, Mieko nu mai are mult de trăit…”

Mi-e imposibil să cred că Mieko, cea care stă acum în fața mea, va intra în comă. Și chiar dacă i-aș spune să fie atentă să nu aibă un accident, nu pot schimba nimic.

Știu prea bine asta.

„Și totuși, ce-ar fi dacă…”

„Nimic nu e prestabilit în lumea asta. Mă întreb dacă nu cumva există o breșă în regulile întoarcerii în timp și pot schimba momentul accidentului lui Mieko? Nu cred că ar fi ceva imposibil. Cu siguranță că există o posibilitate să schimb momentul accidentului. Cu un an, cu doi, sau poate cu cinci sau chiar zece. Și totuși, nu voi putea schimba faptul că va intra în comă. Dar chiar și așa… Nu aș putea schimba momentul în care a fost lovită?”

Am de ales între două opțiuni.

„Să cred în regulile călătoriei în trecut și să-i spun lui Mieko ce trebuia să-i spun mai de mult. Dar nu trebuie să-i spun despre accident, ca să nu îi îngrijorez pe ea și pe copii.”

Acesta a fost primul meu gând.

„Dar dacă pot găsi o breșă în reguli, atunci ar trebui să-i spun lui Mieko nu doar ce vreau să-i zic de mult, ci și despre accidentul ei.”

Dacă e posibil, vreau să încerc să schimb momentul accidentului. Cuvintele chelneriței – „memoria celor din trecut nu poate fi ștearsă” – mă urmăresc. Dacă le voi spune despre accident și despre faptul că Mieko va intra în comă, soția și copiii mei vor trebui să trăiască știind adevărul. Simt cum mintea mea e prinsă într-un vârtej ca un labirint fără de ieșire.

— Tată, nu cumva e prima oară când îmi vezi fetița?

— Asta ar fi prea de tot, nu crezi?

— Ce te miri așa? Doar vorbim despre tata, nu?

— Ei, lasă că nici tu nu ești mai brează. Dacă nu-ți amintești dacă și-a văzut nepoata, ești la fel ca el. N-am dreptate, surioară?

— Da, s-ar putea să ai dreptate, dar, pe bune acum, gândește-te puțin: nu e o minune că tata e în Japonia?

— Asta cam așa e.

— Când erai mică, obișnuiai să-i spui: „Să mai treci pe la noi”. Nu-ți amintești?

— Parcă Takeo obișnuia să-i zică așa, nu?

— Takeo?

— Nu, nu eram eu. Eu îi ziceam: „Nene, cine ești?”, le taie vorba fiul meu.

— Stați puțin… Și atunci cine îi zicea „Să mai treci pe la noi”? Eu? Nu-mi amintesc prea bine.

— Apropo de copii. Takeo, mama ne-a spus că ți s-a născut al doilea copil. E adevărat?

— Exact. Luna trecută.

— Ar fi trebuit să-l aduci cu tine. E o raritate să fie și tata cu noi, putea să-l vadă și el.

— Ai dreptate. Dacă aș fi știut, l-aș fi adus cu mine.

— De ce nu ne-ai anunțat că vii, tată? mă întreabă brusc fata cea mare, întorcându-se cu fața către mine.

Sunt confuz, încă nu știu dacă trebuie sau nu să le spun despre accidentul lui Mieko. Îmi cunosc soția foarte bine și știu că ar primi vestea cu foarte mult calm. Așa e femeia cu care m-am căsătorit. Dacă nu ar fi fost așa, nu am mai fi fost soț și soție în ziua de azi. Problema sunt copiii. Conștient că vor fi șocați, îi mint:

— Am uitat să iau niște documente importante. Am stabilit cu domnul Kumada să mi le aducă aici.

„Nu trebuie să iei o hotărâre acum. Mai bine mai aștepți puțin”, aud în minte un glas prudent.

Și dau dreptate vocii interioare. E mai înțelept să mai am încă puțină răbdare.

— Chiar dacă ne-ai minți, mai bine ne-ai spune că ai venit aici pentru aniversarea căsătoriei, îmi zice fiica cea mare, simțind pesemne că mint.

Vorbele ei mă iau prin surprindere. Și nu înțeleg ce vrea să spună, de fapt. Reacția ei a fost mult prea imprevizibilă.

— Aniversarea căsătoriei? A cui? întreb, privind-o pieziș.

— Cred că glumești, nu? Nu pot să cred! Nu știi la ce ai venit aici?

— Tată, vorbești serios? întreabă într-un glas fetele mele, privindu-mă suspicioase.

— Chiar nu știai că mama vine în fiecare an aici când e aniversarea căsătoriei?

— Și de ce vine mama voastră aici în fiecare an la aniversarea căsătoriei nu știu cui?

— Ei nu, că asta le întrece pe toate! oftează adânc fiica cea mare și se așază pe un taburet înalt din fața barului.

Mieko râde încet.

— Mamă, cum de reușești să nu te enervezi?

— Nu vă mai mirați atâta, intervine Takeo. Numai tatăl nostru poate reacționa așa.

— Ce vrei să spui? Că vrea să ne omoare pe toți cu indiferența lui?

— Întocmai.

Fata cea mare dă peste cap paharul cu limonadă, cea mijlocie bea și ea dintr-o suflare cafeaua cu gheață. Amândouă pun paharele pe masă cu o bufnitură, semn că sunt furioase.

— Îmi spuneți și mie despre a cui aniversare de căsătorie vorbiți?

— E clar. Ajunge. Mamă, hai să ne întoarcem acasă.

— Să fi fost el bărbatul meu, ehei, eram de mult divorțată de el. E incredibil!

Vineții la față de mânie, fetele mele întorc privirea de la mine.

— Poate îmi explici tu, cer ajutorul fiului meu.

Mintea mea e încă prinsă în dilemă – să le spun sau nu despre accident –, așa că nu am timp să mă concentrez pe niște chestiuni de care nu-mi amintesc.

Băiatul se ridică de pe scaun și intră între surorile lui, încercând să le calmeze.

— Tată, e posibil să fi uitat, dar în urmă cu douăzeci de ani, ai venit cu mama aici. Am dreptate?

— Așa, am fost cu maică-ta aici. Doar o dată.

— Și nu a fost atunci aniversarea căsătoriei voastre?

— Ziua aceea?

— Exact.

— Aniversarea căsătoriei noastre? întreb, lăsând capul într-o parte, nesigur.

— Da, tată, aniversarea căsătoriei voastre! spune și fata cea mare, pe un ton apăsat.

— Altfel, de ce crezi că vine mama în fiecare an aici?

— Habar n-am. Întrebați-o pe ea.

Exasperat, băiatul ridică din umeri, iar fetele oftează lung. Copiii întorc privirea către mama lor.

— Ha, ha, ha, râde timidă Mieko. Am venit aici, fiindcă așa am vrut eu.

Pentru mine, aniversarea căsătoriei nu a fost o dată importantă niciodată, iar Mieko mă înțelege foarte bine în această privință. Copiii mei însă vor să respect normele sociale, care pentru mine nu au nici o valoare.

— O… mă aud spunând dintr-odată.

Ceașca cu cafea pe care o țin în mână s-a răcit între timp mai mult decât mă așteptam.

„Să nu uit că trebuie să beau toată cafeaua înainte să apuce să se răcească complet."

Iau o gură de cafea.

„Cam călâie…"

Din cauza discuției despre aniversarea căsătoriei, pierdusem momentul în care să încep să vorbesc despre ceea ce m-a adus înapoi în trecut. E limpede: trebuie să hotărăsc cât mai repede dacă le povestesc despre accident.

— A! exclam când o văd pe chelneriță în spatele barului.

„De ce nu mi-am dat seama mai devreme?"

— Ăăă… Mă scuzați, încep, făcându-i semn cu o mână ridicată. Aș dori să vă întreb ceva. Se poate? Am înțeles că prezentul nu mai poate fi schimbat, însă e vreo posibilitate să schimb momentul în care are loc o întâmplare în trecut? o întreb, trecând direct la subiect, căci timpul rămas e prea prețios ca să fie pierdut șovăind.

Probabil că cei trei copiii ai mei nu înțeleg despre ce vorbesc. Nu știu că am venit din viitor, însă chelnerița cafenelei cu siguranță că știe ce o întreb.

— N-aș putea să vă spun că e imposibil, îmi răspunde exact cum bănuiam.

Cuvintele ei îmi sunt de ajuns.

„E în regulă. Acum pot lua o hotărâre."

— Îmi pare rău pentru aniversarea căsătoriei, am început să vorbesc, făcându-mi curaj. Am uitat că ziua aceea era aniversarea noastră. S-a întâmplat ca în ziua aceea să am puțin timp liber. Țin minte că Mieko m-a întrebat dacă nu vreau să ieșim în oraș. Rareori mă întreba să ieșim împreună. I-am răspuns: „Hai să mergem la o cafenea". Și asta am și făcut. Sunt un soț neglijent care nu-și amintește nici aniversarea căsătoriei. Mieko, te rog să mă ierți. Așa a fost să fie.

Văzându-mă stând cu capul plecat, fetele mele fac schimb de priviri nedumerite și dezgustate. Firește, să-și vadă tatăl cu ochii în pământ, e o scenă pe care nu și-au imaginat-o niciodată.

— Nu-i nici o problemă, intervine Mieko. Știu și eu atâta lucru despre tine, că nu te interesează aniversările de nici un fel.

Soția mea izbucnește în râs. Nici nu mă așteptam la altfel de reacție din partea ei. Așa e ea.

— Sincer să fiu, am venit din viitor pentru un scop anume.

— Ha? strigă într-un glas fetele mele, și ridică în același timp capul.

— Vrei să spui că zvonurile despre cafeneaua asta…

— Da, sunt adevărate, îi curm vorba fiului meu, ridicând o mână.

Dacă toți știu ce fel de cafenea e cea în care ne aflăm, îmi este mai ușor să trec la subiect, însă, chiar și așa, știu că nu am timp de stat la povești.

— Mieko, cam peste o jumătate de an, vei avea un accident și îți vei pierde cunoștința. Vei sta în comă doi ani și jumătate, continui cât se poate de sincer, sperând că există probabilitatea să pot schimba momentul accidentului.

— Voi fi ca o legumă?

— Exact, îi răspund scurt soției mele.

— Adevărat? murmură șocată Mieko, și lasă ochii în jos.

— Glumești, nu?

— Despre ce vorbești, tată? Încetează cu glumele proaste!

Fetele mă privesc cu suspiciune. Doar băiatul mă ascultă tăcut. E palid. Cu siguranță că știe regulile cafenelei: prezentul nu poate fi schimbat, indiferent ce ai face cât ești în trecut.

— Mă credeți sau nu... asta depinde de voi.

— Ajunge, tată! strigă la mine fiica cea mare, și cafeneaua răsună de strigătul ei.

Speriată, fetița ei începe să plângă. Mama își ignoră copila pe care o iubește ca pe ochii din cap și continuă să se răstească la mine.

— Știu și eu ce vorbește lumea despre cafenea. Nu sunt curioasă dacă zvonurile sunt adevărate, dar, chiar dacă ar fi adevărate, cât tupeu poți să ai ca să vii aici?! Dumneata ești conștient ce i-ai spus mamei? Ce-ai zis că o i să se întâmple peste jumătate de an? O să moară? Și ne-ai spus-o așa, foarte senin, nu ți s-a mișcat un mușchi pe față. Nu ți se pare că ai întrecut orice limită?

— Ascultă-mă, nu mai avem timp.

— Nu-mi pasă! Întotdeauna ai fost așa. Ți-a păsat numai de dumneata! Niciodată nu te-ai gândit la ce simte mama, la ce simțim noi, copiii dumitale! M-am săturat să ne învârți pe degete cum ai chef. De ce? Spune-mi, de ce ai venit aici? Chiar nu ai putut pentru o clipă să te gândești la ce o simtă mama?

Extenuată, fiica mea cea mare se trântește pe taburetul din fața barului. Fetița din brațele ei se zguduie de plâns, însă nici nu încearcă să o liniștească.

— Vrei să spui că nu e nici o cale să evităm accidentul mamei? mă întreabă fiica cea mijlocie pe un ton rece, luând-o pe micuță din brațele surorii mai mari.

— E imposibil, îi răspund scurt.

— Și de ce ai venit aici? Să nu-mi spui că ai venit ca să-i zici mamei ce soartă cruntă o așteaptă!

— Stai puțin... Eu...

— Bine, atunci termină odată. Spune ce ai de zis și dispari din fața noastră!

Vorbește calm, dar apăsat, semn că e furioasă pe mine.

Eu însă răsuflu ușurat. „Ce bine că s-a întâmplat așa..."

Căldura ceștii din mână îmi dă semnalul că în curând se va termina călătoria mea în trecut.

— Prea bine.

Nu regret că le-am spus ce se va întâmpla în viitor, însă dacă asta e tot ce fac, atunci degeaba m-am întors în trecut. Nu acum e momentul să judec ce e bine și ce e rău. Cel mai important lucru este să mă asigur că ce le-am spus nu va rămâne fără rezultat.

— Mieko.

— Da.

— Până acum mi-am trăit viața doar așa cum am vrut.

— Da.

— Am făcut tot ce am vrut, fără să mă gândesc ce sau pe cine sacrific ca să-mi îndeplinesc dorințele.

— Da.

— Pe scurt, nu regret nimic din ce am făcut în cei șaizeci și șapte de ani de viață.

— Îți dau dreptate.

— Așa am crezut până în ziua în care ai intrat în comă.

— O…

Mieko mă privește șocată, făcând ochii mari, ca și cum în fața ei e o ființă stranie.

— Da, și eu am fost șocat. Când ai intrat în comă, pentru prima oară în viața mea am simțit că am regrete. A fost ceva nou pentru mine, însă nu mai pot vorbi cu tine, cea din viitor. De aceea, m-am întors în trecut. Sunt aici fiindcă am ceva să-ți spun.

— Ai ceva să-mi spui?

— Da.

— Și ce vrei să-mi spui?

— Am fost fericit să-mi împart viața cu tine.

Acestea sunt cuvintele pe care am regretat că nu i le-am spus lui Mieko cât încă nu era în comă. Și acum, când e ținută în viață de aparate, pot vorbi cu ea, însă nu mă poate auzi.

— S-ar putea să nu mă crezi, fiindcă nu ți-am vorbit așa niciodată, dar acum vreau să-ți spun că am fost fericit datorită ție. Asta vreau să-ți spun: că am fost fericit. Îți sunt recunoscător că m-ai făcut fericit. Asta e tot ce am vrut să-ți spun.

De îndată ce termin de vorbit, golesc ceașca dintr-o suflare. Cafeaua e mai amară decât cea pe care o beau de obicei. Are un gust

astringent care simt că-mi ține ochii deschiși și o aromă care-mi străpunge nările. Nu e nici măcar călduță.

Dacă aș mai fi întârziat câteva secunde, cu siguranță că s-ar fi răcit de tot.

„A fost cât pe ce…”

Mă văd punând ceașca la loc pe farfurioară și mă aud oftând adânc.

Ridic privirea către copiii mei: toți mă privesc șocați. Citesc pe chipurile lor că nu pot ține pasul cu povestea asta dramatică, cu suișuri și coborâșuri ca un roller-coaster.

— Știu că nu vă este ușor, le spun.

Abia acum văd că nepoțica mea a adormit în brațele mătușii sale.

— Dar încercați să gândiți așa: în jumătate de an, mama voastră va fi în comă. Accidentul se va întâmpla brusc, vă va lua pe nepregătite. Și când se va întâmpla, orice regret de genul „ar fi trebuit să spun asta, ar fi trebuit să fac asta” – așa cum regret și eu acum – va fi tardiv. Indiferent ce ați spune, nu puteți schimba prezentul: mama voastră își va pierde cunoștința. E una dintre regulile întoarcerii în trecut. Nu puteți schimba destinul mamei voastre, însă amintirea zilei de azi va rămâne cu voi pentru totdeauna.

Simt că amețesc și imaginile din jurul meu încep să se distorsioneze.

— De aceea, dacă nu vreți să aveți regrete la fel ca mine, prețuiți-vă mama în cele șase luni cât mai este conștientă. Iubiți-o mai mult decât ați iubit-o până azi. Vă implor.

— Da…

În clipa în care mă întreb dacă cea care mi-a răspuns e fata cea mijlocie, trupul meu se transformă într-un fuior de aburi care se înalță către tavanul cafenelei.

— Tată! strigă fata cea mare.

Are ochii plini de lacrimi, dar nu știu dacă sunt lacrimi de furie sau de tristețe. Totul începe să curgă pe lângă mine, de sus în jos. Încep să-mi pierd cunoștința. În timp ce mă îndepărtez de familia mea, o văd pe Mieko cu privirea ridicată către tavan. Plânge și ea.

— Mieko…

— Dragul meu…
— N-am să-ți spun adio…
Încerc să mă agăț de speranța că încă mai pot schimba momentul accidentului. Nu pot renunța la ea până în clipa în care mă voi întoarce în viitor.
— Eu…
— Mm?
— Am fost fericită cu tine. Întotdeauna.
— Adevărat?
— Da, am fost fericită, răspunde Mieko.
Glasul ei e la fel ca întotdeauna. Plin de blândețe și iubire.

Întors în prezent, profesorul Kadokura iese repede din cafenea, fără să se atingă de bolul cu *oyakodon* pregătit de Nagare. Se urcă într-un taxi care-l va duce la spitalul unde Mieko zace pe un pat, în comă.
Fereastra rezervei e deschisă. Perdelele albe flutură în adierea vântului. Pe noptiera de lângă patul lui Mieko este o fotografie înrămată cu cei trei copii.
Kadokura intră în rezervă, pășind încet. Încearcă să respire normal. Își pune trenciul pe un umeraș. O petală de floare de cireș se desprinde de pe haină și începe să plutească încet către podea.
— N-am putut să schimb momentul accidentului, spune Kadokura, așezându-se încet lângă patul lui Mieko.
Pieptul soției se ridică și coboară încet, semn că respiră.
— E ciudat, se aude spunând cu glas tremurând, privindu-și soția ce respiră conectată la aparate. M-am eliberat de regrete, dar acum mă rog să te trezești din comă…
Din ochi încep să-i curgă lacrimi, rotunde și mari ca niște perle.
Kadokura își șterge lacrimile, dar oricât de mult s-ar șterge, lacrimile refuză să se oprească…

RĂMAS-BUN, APOLLO!

— Un câine?

Așezată pe un scaun în fața barului, Kōtake Nana lasă capul într-o parte și ridică dintr-o sprânceană. Lucrează ca asistentă la spitalul general din apropiere. Să se oprească la sfârșitul programului la cafenea face parte din rutina ei zilnică.

— Da. Îl chema Apollo, răspunde Hikita Mutsuo și își dă jos ochelarii uzi de ploaie.

Bărbatul are treizeci și șapte de ani. E tuns scurt și are barbă. Îmbrăcat în tricou polo cu mâneci scurte și pantaloni până la genunchi, și cu un rucsac în spate, a rămas în pragul cafenelei, ud leoarcă.

— Plouă? La meteo au spus că va fi vreme bună azi, spune Tokita Nagare, ieșind din camera din spate cu un prosop pe care i-l întinde bărbatului.

— Mulțumesc. Mă scuzați de deranj, spune Mutsuo.

Ia prosopul din mâinile lui Nagare și mulțumește lăsând ușor capul în jos.

— Era câinele cu care obișnuiați să veniți din când în când la noi, nu? Era un golden retriever, dacă îmi amintesc bine.

— Da, el e.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Nagare.

Mutsuo se schimbă la față.

— A murit de bătrânețe săptămâna trecută. Avea treisprezece ani.

— Îmi pare rău. Nici nu știu ce să vă spun…

— Nu e nici o problemă. A murit liniștit. Probabil că și-a dat sufletul fără să sufere, răspunde Mutsuo ștergându-se pe cap cu prosopul.

— Probabil? întreabă Kōtake nedumerită.

— Da. În ultimele lui clipe, soția mea…

Mutsuo se oprește brusc. Preț de câteva clipe tace, apoi, după ce inspiră adânc, ridică privirea și începe să vorbească.

— Apollo a fost câinele nostru de companie, în cei treisprezece ani a fost foarte special pentru noi. Noi nu avem copii. Am făcut tratament împotriva infertilității, dar a fost zadar…

— Dar a trăit treisprezece ani. Asta înseamnă aproape nouăzeci de ani în vârsta oamenilor, nu? A fost longeviv pentru câine din rasa lui, de talie atât de mare, nu? întreabă Kōtake, privind fața tristă a lui Mutsuo.

— Așa e. Tocmai de aceea, eu și soția mea eram pregătiți că ne va părăsi. Cu câteva zile înainte să moară, l-am îngrijit făcând cu rândul, ca să nu-l lăsăm singur. Nu ne-a fost greu. Voiam să trăiască mai mult, chiar dacă asta ar fi însemnat o zi. A fost singura noastră dorință.

Nagare îl ascultă, dar privirea îi este ațintită pe o fotografie înrămată la capătul barului, din care îi zâmbește Kei, soția lui.

— Vă înțeleg, murmură fără să i se schimbe expresia de pe chip, ca și cum vorbește singur.

— Când temperatura corpului a început să îi scadă și să aibă convulsii, soția mea nu s-a mai dezlipit de lângă el. Nu a închis un ochi. Dar la un moment dat…

— O, nu, spune Kōtake și face schimb de priviri cu Nagare.

— Da. A adormit de oboseală și atunci s-a întâmplat. Când a deschis ochii, Apollo era rece.

— Astfel de lucruri…

— Da, știu, sunt inevitabile. I-am spus și eu. Dar soția mea nu-și poate ierta că a adormit, că nu și-a luat rămas-bun de la el…

— Deci soția dumneavoastră dorește să se întoarcă în trecut?

— A, nu, scutură Mutsuo din cap. Soția mea nu știe că se poate întoarce în trecut în această cafenea.

— Și atunci?

— M-am gândit că dacă într-adevăr e posibil să se întoarcă în timp, dacă ar putea să-l vadă din nou pe Apollo, atunci poate că nu s-ar mai simți vinovată…

— Acum am înțeles, spune Kōtake, dând ușor din cap, sorbind ultimele picături din cafeaua cu gheață.

— Cunoașteți regulile întoarcerii în trecut? îl întreabă Nagare, care l-a ascultat stând cu brațele încrucișate.

— Din auzite. Și am citit despre ele și într-o revistă.

— Revistă? întreabă Kōtake încruntându-se.

Mutsuo scoate o revistă din rucsac și i-o întinde.

— Ce-i asta?

— Nu știați de ea?

Kōtake ia revista și începe să o frunzărească, scuturând din cap. Mutsuo dă și el câteva pagini și la un moment dat se oprește, arătând cu degetul un articol:

— Aici. Citiți aici, vă rog.

— Mm? „În căutarea adevărului despre legenda urbană a cafenelei care te poate trimite înapoi în trecut.” Ce-i asta?

Kōtake îl privește pe Nagare cu ochii mari de uimire.

— Mai de mult a fost un jurnalist la noi ca să facă un reportaj. Hm… Câți ani să fi trecut de atunci? Kazu era încă la gimnaziu. Să tot fie vreo șapte sau opt ani.

Kōtake coboară privirea din nou pe articol.

— „Numele cafenelei este Funiculi Funicula. A devenit faimoasă după ce s-a zvonit că te trimite în trecut, și în fiecare zi se formează cozi lungi cu clienți în fața cafenelei…”

Femeia citește cu voce tare începutul articolului, apoi continuă în gând.

— E o revistă veche. E de mirare că încă o mai aveți, spune Nagare, umplând o pungă de hârtie cu boabe de cafea, pe care le comandase Mutsuo.

— Am găsit-o într-un anticariat. Sunt scrise și regulile călătoriei în timp, spune Mutsuo, zâmbind mândru de comoara pe care o are.

Cinci reguli sunt scrise în articolul din revistă.

Prima regulă: Chiar dacă te-ai întors în trecut, nu poți întâlni decât pe cineva care a vizitat cafeneaua.

A doua regulă: Indiferent ce faci cât ești în trecut, nu vei putea schimba prezentul.

A treia regulă: Pe scaunul care te trimite în trecut stă o fantomă.

A patra regulă: Atât timp cât ești în trecut, nu ai voie să te ridici de pe scaun.

A cincea regulă: Poți zăbovi în trecut un timp limitat.

— În concluzie, spune Kōtake, ridicând revista, din acest articol nu se înțelege că te poți întoarce în trecut în această cafenea, nu? Păi, nu fac un deserviciu cafenelei? întreabă pufăind iritată.

— Nu avem mai puțini clienți, dar nici mai mulți, spune Nagare, scărpinându-se în creștet. Poftim pachetul dumneavoastră cu boabele de cafea. Face 1200 de yeni.

Îi întinde punga lui Mutsuo și începe să bată pe tastele casei de marcat.

— O, vă mulțumesc, răspunde Mutsuo timid.

Îi dă înapoi patronului prosopul împăturit și plătește.

— În orice caz, dacă soția dumneavoastră vrea să se întoarcă în trecut, nu e nici o problemă. Dacă însă nu vrea, nu vă sfătuiesc să o convingeți să facă această călătorie. Nu contează dacă crede sau se îndoiește de posibilitatea întoarcerii în trecut. Trebuie însă să știe că sunt câteva reguli pe care trebuie să le respecte cu strictețe dacă vrea să ajungă înapoi în timp. În articol nu scrie, dar să știți că atât timp cât ești în trecut, trebuie să bei toată cafeaua din ceașcă înainte să se răcească. Dacă nu o bea pe toată, soția dumneavoastră se va transforma în fantomă și va sta o veșnicie pe scaunul acela.

— Ce-ați spus? întreabă Mutsuo, uitându-se la femeia în rochie albă.

— În special pentru clienții ca soția dumneavoastră regretele sunt foarte apăsătoare. Cu cât au iubit mai mult pe cineva sau un animal de companie, cu atât a doua despărțire e mai grea. Și chiar dacă știu că trebuie să bea toată cafeaua înainte să se răcească, se lasă duși de emoții și își dau seama prea târziu că li s-a răcit cafeaua.

„Cu cât au iubit mai mult…” Mutsuo se gândește la cuvintele lui Nagare.

„Pentru Sunao, Apollo a fost ca un copil…”, își spune neliniștit.

— În orice caz, ar fi bine să discutați mai întâi cu soția dumneavoastră, spune Kōtake pe un ton blând, citind ce e în sufletul bărbatului.

— Am înțeles. Am să încerc să vorbesc cu ea.

Mutsuo ia pachetul cu boabe de cafea, mulțumește lăsând ușor capul în jos și se răsucește pe călcâie ca să iasă din cafenea.
— Așteptați puțin, îl oprește Nagare. Ploaia încă nu s-a oprit, îi spune, și îi întinde o umbrelă pe care a adus-o din camera din spate.
— Vă mulțumesc.
— Pentru puțin.
Mutsuo apleacă de mai multe ori capul, apoi iese din cafenea.

Ding-dong!

— E o regulă cam nemiloasă, nu? întreabă încet Kōtake, după plecarea lui Mutsuo.
— Ce vrei să spui?
— Numai cine vrea să-și îndrepte greșelile are regrete. Nici soția domnului de adineaori nu a crezut că iubitul ei câine își va da ultima suflare în timp ce ea dormea. Am dreptate? Sunt sigură că se învinovățește că a adormit. Crede că e vina ei că s-a despărțit pentru totdeauna de Apollo.
Kōtake nu critică regulile întoarcerii în timp. Se gândește însă cât de distrusă trebuie să fie soția lui Mutsuo că a adormit când Apollo, câinele ei iubit, și-a dat ultima suflare.
— Ce bine ar fi dacă am putea schima prezentul, nu?
— Așa e.
— Și de ce nu ai voie să te ridici de pe scaun cât ești în trecut? Dacă tot nu poți ieși din cafenea, măcar să te poți mișca în voie prin salon, nu?
— Și eu mă întreb de mult timp, spune Nagare.
— Am dreptate, nu? Și-apoi, de ce e musai să fie cafea în ceașcă? De ce să nu fie, de pildă, ceai negru?
— Hm… Cred că o cafea se potrivește mai bine cu o călătorie în timp…
— Nici nu trebuia să mă aștept să primesc un alt răspuns de la un barista, nu? Ha, ha, ha! E timpul să plec. Îmi poți împrumuta o umbrelă?
— Desigur.

În timp ce Kōtake se îndreaptă către casa de marcat ca să plătească, Nagare intră în odaia din spate ca să ia o umbrelă pentru ea.

Rămasă singură, Kōtake pune câteva monede pe o tăviță lângă casa de marcat – prețul cafelei pe care a băut-o.

— Nu poți schimba prezentul orice ai face… Ce fel de regulă mai e și asta? murmură.

Glasul ei stins se suprapune peste zdrăngănitul monedelor.

— Pe curând, îl salută pe Nagare.

Ia umbrela din mâna lui și iese din cafenea.

Au trecut câteva zile de la vizita lui Mutsu la cafenea, timp în care sezonul ploios s-a sfârșit. Odinioară, se spunea că tunetele puternice anunță sfârșitul ploilor, însă azi nu mai sunt un semnal clar al schimbării vremii. Când frontul atmosferic care aduce în Japonia zile cu cer înnorat și ploi torențiale se retrage de peste arhipelag, făcând loc cerului senin și căldurii înăbușitoare, sfârșitul sezonului ploios este anunțat oficial de meteorologi. Și totuși, retragerea frontului atmosferic nu e un semnal clar al sfârșitului sezonului ploios. Uneori, se întâmplă ca frontul atmosferic să revină peste arhipelag.

La câteva zile după vizita lui Mutsuo, meteorologii au anunțat finalul sezonului ploios. După-amiază, temperatura trece de 30 de grade. A început vara adevărată.

Sub cerul pe care nu plutește nici un nor, o femeie stă în fața cafenelei, ținând într-o mână o umbrelă de soare. O cheamă Hikita Sunao și e soția lui Mutsuo.

Preț de câteva clipe se uită la plăcuța din lemn pe care este scris numele cafenelei.

„Deci asta e cafeneaua despre care mi-a povestit Mutsuo că te poate trimite în trecut…”

Există doar o intrare, sub o arcadă din cărămizi. Câteva felinare prinse pe perete luminează treptele care duc la subsol.

„Nu știu de ce am venit, dar dacă tot sunt aici…”

Trage adânc aer în piept ca să prindă curaj și începe să coboare încet treptele.

Aici e mai răcoare decât sus, dar cum aerul nu circulă, în câteva secunde fruntea lui Sunao se umple de broboane de transpirație. Pașii i se opresc în fața unei uși mari de lemn, la primul nivel de la subsol.

„Dacă e adevărat că îl pot vedea din nou pe Apollo, atunci merită să încerc…”

Sunao pune mâna pe clanța ușii.

Ding-dong!

În fața ei apare un spațiu mic și îngust, cu pereți din argilă. Dacă sus pe scări aerul e sufocant, la subsol e frig.

„Ce… fri… frig e…”

Acoperite doar pe jumătate de mânecile bluzei, brațele transpirate încep să-i tremure. Înaintează cu pași șovăitori. La mijlocul coridorului apare intrarea în cafenea. În față, la capătul celălalt al coridorului e o ușă de care atârnă o plăcuță de lemn pe care scrie „Toaletă”.

Sunao intră în cafenea. Interiorul e slab luminat, iar spațiul e mai mic decât își imaginase. Trei mese cu câte două scaune, și trei taburete cu picior înalt în fața barului.

Privește în jur și i se pare că mai curând a intrat într-un bar decât într-o cafenea. Brusc, aude un glas blând venind din spatele barului.

— Bine ați venit! o întâmpină un murmur.

„Mm?”

Salutul apatic al chelneriței sună ciudat pentru Sunao, care lucrase și ea în studenție cu jumătate de normă în restaurante și cafenele.

„Nu cumva cei care vin pentru prima oară nu sunt bineveniți?”

Suspiciunea i se risipește de îndată ce aruncă o privire în salon: un bărbat de vârstă mijlocie stă la cea mai apropiată masă, iar o femeie în rochie albă stă la masa cea mai îndepărtată de ușă.

— Doriți să luați loc la bar? o întreabă din nou Kazu cu același glas blând și stins.

— Nu, mulțumesc. Am venit să înapoiez umbrela pe care i-ați împrumutat-o soțului meu.

„N-ar fi trebuit să spun asta…"

Regretă pe loc răspunsul. N-a mințit, dar nu e singurul motiv pentru care a venit la cafenea.

„Am venit să-l întâlnesc încă o dată pe Apollo."

Da, pentru asta a venit, dar adevărul e că nu crede că e posibil să se întoarcă în trecut. Are îndoieli și de aceea nici nu are curaj să întrebe dacă e adevărat. N-a putut decât să îngaime că a venit să returneze umbrela.

— A, e în regulă, răspunde Kazu, nebănuind ce se ascunde în spatele cuvintelor lui Sunao. Chelnerița se oprește din ce are de făcut și iese din spatele barului. Ați bătut atâta drum doar ca să aduceți umbrela? Îmi cer scuze, continuă Kazu și înclină din cap.

Ia umbrela din mâna lui Sunao și dispare în camera din spate.

— O, nu aveți pentru ce să vă cereți scuze.

A înapoiat umbrela și ar trebui să plece acasă, însă nu poate face nici un pas, fiindcă știe în inima ei că a venit aici pentru altceva.

„Ce să fac? I-am spus că am venit să înapoiez umbrela împrumutată… Să plec și să vin în altă zi?"

Câteva clipe mai târziu, Kazu se reîntoarce în salon, intră după bar și începe să înfășoare șervețele de hârtie pe câteva furculițe și linguri.

„Chelnerița se preface că nu mă vede, dar sunt sigură că se întreabă de ce am rămas aici. Ce să fac? Să-i spun așa, din senin, că vreau să mă întorc în trecut? Și ce o să-i răspund dacă îmi spune că nu știe despre ce vorbesc? Dacă mă întreabă așa ceva, o să-mi fie rușine, și n-o să mai am curaj să vin aici a doua oară. Mai bine aș fi citit cu atenție revista pe care mi-a dat-o Mutsuo. Nici nu i-am spus că vin aici. Of, ce mă fac?"

Broboanele de transpirație s-au evaporat și i se face frig. Înalță capul și privirea îi întâlnește ochii lui Kazu, care nu mai dă din mâini, ci se uită la ea lung.

— Mai doriți și altceva? întreabă Kazu.

— Mm? se preface uimită Sunao, dar în sinea ei răsuflă ușurată – adevărul e că voia să înceapă să discute cu ea, dar nu știa cum.

— Ăăă… Dacă nu vă deranjez, îmi puteți da un pahar cu apă rece?
— Apă rece deci…
— Da, azi e foarte cald afară, și mi-e sete…
— Vă servesc imediat.
Părând să nu bănuiască la ce se gândește Sunao, Kazu toarnă apă într-un pahar și îl pune pe bar.
— Vă rog.
— Mulțumesc.
Sunao se apropie de bar și ia paharul în mână. Deși nu are cuburi de gheață, apa e foarte rece, începe să bea și simte o ușoară aromă de lămâie, revigorantă și proaspătă, ușor de băut.
Adevărul e că nu-i este sete, dar golește paharul.
— Vă mulțumesc pentru tratație, se aude brusc glasul unui bărbat de la o masă aproape de ușă. Bărbatul se ridică de pe scaun, pune sub braț revista care până atunci fusese deschisă pe masă și se apropie de casa de marcat. Cât costă? întreabă, întinzând bonul de comandă.
— Trei sute optzeci de yeni, răspunde Kazu.
Chelnerița ia bonul din mâna lui și începe să bată pe tastele casei de marcat.
— Poftim, spune bărbatul, întinzându-i o monedă de 500 de yeni, pe care a scos-o din portofelul care-i atârnă de gât.
— Deci plătiți cu o monedă de 500 de yeni, reconfirmă Kazu, bătând pe taste.
Bărbatul nu-și ia ochii de la femeia în rochie albă.
— Restul dumneavoastră de 120 de yeni.
Bărbatul pune în portofel restul primit de la Kazu și iese din cafenea fără să spună nici un cuvânt.

Ding-dong!

În cafenea au mai rămas Sunao, Kazu și femeia în rochie albă. Kazu o privește cu suspiciune pe Sunao, o clientă care a venit să înapoieze o umbrelă, a băut un pahar cu apă, dar nu pleacă. Și nici nu a mai comandat nimic. Și totuși, chelnerița nu spune nimic.

Chiar dacă Sunao va sta în cafenea câteva ore, fără să consume nimic, ea își va vedea de treaba ei, netulburată.

„Femeia asta… E greu de intrat în vorbă cu ea, orice i-aș spune…”, își zice în sinea ei Sunao.

— Ăăă… Mă scuzați… Puteți să-mi aduceți un suc?

— Desigur. Vă servesc de îndată, răspunde prompt Kazu, cu aceeași expresie pe chip.

Atitudinea lui Kazu îi confirmă lui Sunao că angajata cafenelei are tact și nu îi va reproșa că doar cu câteva clipe mai devreme spusese că venise doar ca să returneze umbrela.

Înainte să dispară în bucătărie, Kazu scrie repede bonul de comandă.

„Trebuie să-i spun adevărul”, își zice în gând Sunao, privind-o pe chelnerița care intra în bucătărie.

În urmă cu treisprezece ani…

— Am primit un cățel, mi-a spus Mutsuo bucuros, privind la cușca în care era un cățeluș.

Nici nu discutase cu mine înainte să vină cu el acasă.

— Nici măcar nu m-ai întrebat dacă vreau un cățel, i-am reproșat.

— Ai dreptate, mi-a răspuns rușinat, făcându-mă să mă simt prost.

— Doar știi că nu putem ține un câine în apartamentul nostru.

— Casa tatei e goală, ne putem muta în ea.

Tatăl lui avea o casă în cartierul Jimbōchō, unde locuiserăm împreună până ne-am căsătorit. Bărbatul a murit subit, în urma unui atac de cord. Mutsuo nu are frați sau surori, iar mama lui a divorțat de taică-su când el era mic. Nu aveam nici un motiv să mă împotrivesc, căci fuseseră plătite toate ratele.

— Chiar vrei să creștem un câine?

— Nu-ți plac câinii?

— Nu, nu e asta, am răspuns, dar adevărul e că nu suportam câinii.

Mai bine zis, mi se părea o corvoadă și o pierdere de timp să am grijă de orice animal, nu doar de câini.

— Știi cât e de greu să ai grijă de un câine? Trebuie să-l plimbi în fiecare zi, să fii atent cu ce îl hrănești, să-l duci la veterinar. În plus, nici nu sunt foarte longevivi. Știi toate astea?

— O să ne descurcăm cumva, a răspuns Mustuo, și a scos cățelușul din cușcă.

Era un mascul din rasa Golden Retriever. Așa a intrat Apollo în viața noastră.

Având grijă de el, am descoperit un lucru uimitor: că și câinii pot avea sentimente. Bine, nu e ca și cum până atunci crezusem că sunt complet insensibili, dar după ce am început să-l creștem, am realizat că sentimentele lui nu sunt prea diferite de cele ale oamenilor. Când îl certam, se întrista, când îl lăudam, se bucura. Cea mai uimitoare revelație am avut-o în timp ce mă uitam la un serial. Plângeam, iar el s-a apropiat încetișor de mine, a ridicat capul și s-a uitat în ochii mei. Nu puteam să cred ce citesc în privirea lui: „De ce plângi? Te simți rău? Sunt aici cu tine”.

Înțelegeam ce voia să-mi spună doar privindu-l în ochi. Și asta nu era tot. Îmi lingea lacrimile de pe obraji, ca și cum înțelegea de ce plâng oamenii. Atunci a fost prima oară când mi-am dat seama că pot să comunic cu el. Comunicam fără cuvinte, dar am înțeles, șocată, că o privire face mai mult decât o mie de cuvinte.

Nu-i plăcea singurătatea și ura să fie lăsat singur în cameră. Atât de speriat era de singurătate, încât uneori se ținea după mine și când ieșeam afară să duc gunoiul.

„Nu mă lăsa singur”, citeam în ochii lui. Mi se rupea inima când îl vedeam cum se ține de mine, ca un bebeluș neajutorat. Și am ajuns să-l iubesc din toată inima pe el, cel care avea nevoie de prezența mea nu doar fizică, ci și afectivă. Nu am copii, dar aveam senzația că mă striga „mama”, de aceea începusem să-i vorbesc cu „Eu sunt mămica ta, iar Mutsuo e tăticul tău”. M-am sfătuit cu soțul meu și am hotărât să lucrez de acasă. Grație casei lăsate moștenire de socrul meu, trăiam decent doar cu salariul lui, dacă nu aruncam banii pe extravaganțe. Mutsuo a fost de acord cu hotărârea mea pe loc. Noua mea viață se învârtea doar în jurul lui Apollo.

Timpul a trecut și câinele a început să înțeleagă ce vorbeam. De exemplu, când îi spuneam „nu”. De obicei, spunem „nu” animalelor

de companie ca să înțeleagă că nu au voie să facă ceva anume. Apollo însă știa când îi spuneam un „nu” hotărât sau doar în glumă. Poate nu exagerez dacă spun că ne înțelegea nu doar cuvintele, ci și emoțiile și gândurile.

Dacă eram supărată și îi spuneam mai apăsat „încetează”, se cumințea imediat, dacă însă mă vedea că râd, se prindea repede că nu vorbesc serios.

— Ia zi, cine e mai obraznic? Mămica sau tăticul?

„Tăticul.”

— Facem o băiță?

„Nu-mi place cum miros clăbucii!”

— Mai lasă-mă să dorm încă cinci minute!

„Ba nu! Trezește-te! Vreau afară! Scoate-mă la plimbare!”

— Bine, hai să mergem afară.

„Uraaa!”

— Noapte bună.

„Mm, noapte bună.”

Îl aveam de peste zece ani și ajunsese să se ghemuiască și să adoarmă de îndată ce îi spuneam „Noapte bună”. Îmbătrânea și începuse să obosească foarte ușor. În vârsta oamenilor, avea peste șaptezeci de ani. Cam de pe atunci, mi-am dat seama că pentru el eram ca o fiică. Nu eu eram cea care avea grijă de el, ci el era cel care avea grijă de mine și mă proteja.

Eram recunoscătoare că îl aveam în viața noastră, probabil și din cauza faptului că nu aveam copii. Am urmat tratamente împotriva infertilității, dar nu a fost să fie să fim binecuvântați cu copii. În ciuda realității, nu ne-am pierdut speranțele, dar nu pot să nu mă întreb cât de tristă ar fi fost viața noastră dacă nu l-am fi avut pe Apollo. Și cu siguranță că relația mea cu Mutsuo, care iubește nespus copiii, ar fi avut de suferit. De fapt, Apollo ne-a apropiat și mai mult, ca soț și soție.

Întoarsă din bucătărie, Kazu se oprește în fața lui Sunao.

— Sucul dumneavoastră.

— Aăă… Mă scuzați… începe Sunao să vorbească brusc.

Înainte să-l pună pe bar, preț de câteva clipe, chelnerița rămâne cu paharul în aer.

Sunao simte că acum e cel mai potrivit moment să spună ceva, că dacă nu vorbește acum, nu va mai avea curaj, că doar un simplu „mulțumesc" va pune punct schimbului de replici între ea și Kazu.

— Da, răspunde scurt Kazu.

Același glas calm și cristalin. Privind-o, Sunao are senzația ciudată că ochii profunzi ai chelneriței o absorb ca un vârtej, că i se poate destăinui.

— Știți… soțul meu… mi-a spus că în această cafenea putem călători în trecut, începe Sunao să vorbească cu glas stins, de parcă vorbește cu ea însăși, cu pauze lungi între cuvinte.

Kazu o ascultă fără să scoată nici un sunet.

— Vreau să mă întorc în trecut. De aceea am venit aici.

Începe să-i povestească lui Kazu despre Apollo. Îi spune că are remușcări că a adormit când iubitul ei câine își dădea ultima suflare. Că Mutsuo a încurajat-o să se întoarcă în trecut, și că știe că sunt reguli stricte.

— Dar sunt confuză. Soțul meu mi-a spus că, deși mă pot întoarce în trecut, nu am voie să părăsesc cafeneaua. E adevărat?

— Așa e. Mai precis, ca să puteți călători în trecut, trebuie să vă așezați pe un scaun, de pe care nu aveți voie să vă ridicați. Mai mult, este interzis chiar să vă desprindeți spatele de pe spătarul scaunului, răspunde Kazu pe un ton rece.

— Cu alte cuvinte, chiar dacă mă întorc în trecut, nu voi putea să am grijă de Apollo în ultimele lui clipe, nu?

— Da, nu veți putea, răspunde Kazu, fără să se complice să-și aleagă cuvintele.

Așa e ea, răspunde simplu, așa cum stau lucrurile în realitate. Își amintește că atunci când i-a pus aceeași întrebare lui Mutsuo, soțul ei a fost atent să nu o șocheze: „E posibil să nu poți să stai cu el, dar mă gândesc că poate există o regulă specială pe care eu nu o știu, și să ai voie să rămâi cu el până în ultimele clipe".

Răspunsul lui a fost neclar, dar asta nu înseamnă că a încercat să ascundă ceva. Cunoscând temperamentul lui Sunao, știind că sunt

împreună de mulți ani și care e relația dintre ei ca soți, nu putea să-i spună în față că e imposibil să stea cu Apollo în ultimele clipe din viața câinelui, așa cum răspunsese sec Kazu, după ce îi povestise că o călătorie în trecut nu e ceva imposibil.

Sau poate că a mințit-o când i-a spus despre regula specială, însă nu a făcut-o cu rea intenție. Pur și simplu nu a vrut să-i răpească lui Sunao și ultima speranță. Nu era prima oară când își alegea cu grijă cuvintele într-o situație dificilă. Grija lui deosebită juca un rol important în relația lor.

Însă altfel stă situația cu Kazu. Sunao știe că nu poate îndrăzni să aibă pretenții de la ea ca să-i vorbească delicat. Nici nu-și dorește acest lucru, fiindcă ea a venit în cafenea ca să afle adevărul. Un răspuns ca al lui Mutsuo nu ar face-o decât să fie și mai confuză și nehotărâtă.

— Deci așa stau lucrurile. Asta și voiam să aud.

Sunao scoate din geantă un mobil, deschide fișierul cu fotografii și alege o fotografie cu Apollo: îmbrățișat de Sunao și Mutsuo, câinele pare că zâmbește fericit.

— Toată viața lui, Apollo a făcut tot ce i-a stat în putință ca să ne facă fericiți pe amândoi. Și datorită lui am fost foarte fericiți. De aceea, nu vreau să mă întorc în trecut ca să-i prelungesc viața. De când l-am luat să-l creștem, am știut că viața lui e scurtă, că inevitabil va veni și momentul în care ne vom despărți pentru totdeauna… Lacrimi se scurg pe obrajii lui Sunao. Dar regret enorm că nu am avut grijă de el când și-a dat ultima suflare. Că nu i-am spus rămas-bun…

Un cub de gheață scrâșnește în paharul ei cu suc de portocale. În cafeneaua fără muzică, se aude doar ticăitul sacadat al celor trei orologii mari, cu pendul.

Sunao nu mai poate vorbi. Într-o mână ține telefonul mobil și umerii îi tremură. Se zguduie de plâns. Kazu a rămas cu privirea ațintită pe sucul din paharul ei.

Și dintr-odată… un zgomot înfundat îi dă de înțeles că în spatele ei cineva a închis o carte. Întoarce capul și o vede pe femeia în rochie albă ridicându-se încet de pe scaun.

„O, da… Nu sunt singura clientă.”

Precipitată, își șterge lacrimile, se apleacă ușor și întinde mâna către paharul cu suc.

„Îl beau și plec acasă. Aveam o bănuială, dar acum știu sigur că nu voi putea fi cu Apollo în ultimele lui clipe. Mai bine renunț."

Femeia în rochie albă trece prin spatele ei, fără să facă nici un zgomot, și dispare în cabina toaletei.

„Ajunge, Sunao, e timpul să te întorci acasă..."

Lasă paharul pe trei sferturi plin și se ridică de pe taburetul cu picior lung.

— S-a eliberat scaunul. Doriți să vă așezați? o întreabă Kazu, în timp ce strânge de pe masă ceașca și farfurioara folosite de femeia în alb.

— Poftim?

Preț de o clipă, Sunao nu înțelege despre ce îi vorbește Kazu. E atât de confuză, încât a rămas cu un picior pe podea, și unul pe bara taburetului.

— Dacă doriți să vă întoarceți în trecut, trebuie să vă așezați pe acest scaun.

— Bine, dar nu v-am spus că vreau să mă întorc în trecut...

— Am înțeles. Sunteți liberă să hotărâți dacă vă întoarceți sau nu, răspunde Kazu.

Chelnerița șterge masa cu o lavetă și dispare în bucătărie.

Da, Kazu nu i-a spus pe un ton imperativ să se așeze pe scaunul special. A întrebat-o doar dacă vrea să se așeze pe el.

— O, da...

Își amintește de discuția pe care a avut-o cu Mutsuo, când i-a spus despre regulile călătoriei în timp.

— Fantomă?

— Exact. Așa scrie în revistă, că pe scaunul care te trimite înapoi în trecut stă o fantomă...

— Glumești, nu?

— Deloc. Asta scrie în articol. Și tot acolo scrie că te poți așeza pe scaun numai după ce se ridică femeia-fantomă ca să meargă la toaletă.

— Am înțeles, dar ce sens mai are să mă întorc în trecut dacă nu am voie nici să mă ridic de pe scaun?

— Îl vei putea vedea încă o dată pe Apollo.
— Ai dreptate, dar…
— Cred că trebuie să mergi să-l revezi.
— De ce?
— Fiindcă dacă nu te întâlnești cu el, vei regreta tot restul vieții. Și sunt sigur că Apollo nu ar vrea să știe că ai remușcări. Întoarce-te în trecut și spune-i tot ce simți pentru el.
— Și dacă e o dorință egoistă?
— Dacă aș fi în locul lui Apollo, aș vrea să te mai întâlnesc o dată și aș asculta tot ce ai de spus.
— Asta e doar presupunerea ta.
— S-ar putea să ai dreptate. Și totuși…
Sunao se ridică în picioare, se apropie de femeia în alb și se oprește în fața ei.
„Cât am dorit să am grijă de el până în ultima clipă…"
În viața fiecăruia există momente de răscruce, dar nimeni nu se gândește că o întâmplare neprevăzută ne va face să avem regrete. Conștienți că nu avem parte de o a doua șansă, e imposibil să nu avem regrete mari când propriile acțiuni au consecințe neașteptate.
„Am adormit, deși am vrut să stau cu el până în ultima lui clipă, deși știam cât de mult se temea de singurătate. L-am lăsat singur în cameră, l-am lăsat să moară singur. Și am adormit… Bietul de el, cât de singur trebuie să se fi simțit! Cât de trist a fost, trăgându-și ultima suflare, știind că eu dorm. Nu-mi iese din minte ce am făcut. Nu mă pot ierta pentru ce am făcut. Și chiar dacă mă întorc în trecut, nu pot decât să-i cer iertare. Dar nu am curaj să-i spun «Iartă-mă». Nu am nici un drept să-i spun adio. Și totuși…"
Sunao lasă capul în jos. Umerii îi tremură de plâns. Lacrimile îi cad una câte una pe podea.
„Și totuși… Vreau să-l mai văd o dată. Vreau să-i văd chipul din nou. Știu că sunt egoistă, dar vreau să-l mai văd o dată."
— Luați loc? se aude din spate glasul lui Kazu.
Cu fața roșie de plâns, Sunao întoarce capul către ea.
— Vă implor. Vă rog să mă întoarceți în timp, atunci când Apollo era încă în viață.
— Prea bine.

Chelnerița nu o întreabă de ce vrea să călătorească în timp. Sunao se așază pe scaunul special, iar chelnerița intră în bucătărie, de unde revine cu o cafetieră de argint, o ceașcă și o farfurie din porțelan alb, puse pe o tavă.

— Cunoașteți regulile?

— Da, dar nu știu prea multe detalii despre timpul limită cât îmi este permis să stau în trecut.

— Am înțeles, răspunde sec Kazu, punând pe farfurioară ceașca albă, goală. Vă voi turna cafea în ceașcă. Aveți voie să zăboviți în trecut din clipa în care ceașca începe să se umple, până când cafeaua începe să se răcească.

— Până se răcește cafeaua?

— Întocmai.

Cu ochii ațintiți pe ceașca goală, Sunao se gândește că niciodată nu a măsurat în cât timp se răcește o cafea.

„Cât durează? Zece minute? Un sfert de ceas? Nu… Probabil mai puțin…"

E derutată. Noțiunea de timp limită i se pare foarte vagă.

— O să vă fie de ajutor, spune Kazu, citindu-i disperarea de pe chip.

Chelnerița ia de pe tavă o linguriță cu coadă lungă, pentru cocktailuri, și o pune în ceașcă.

— Ce este asta? întreabă Sunao.

— Dacă o lăsați în cafea, va scoate un sunet care vă va atenționa când cafeaua începe să se răcească. Când auziți alarma, vă rog să beți toată cafeaua cât mai repede.

— Deci când alarma din linguriță va suna, trebuie să beau toată cafeaua, nu?

— Exact.

— Am înțeles.

Sunao închide ochii pentru câteva clipe. Simte că se sufocă, inima îi bate cu putere – sunt semnele unui atac de panică.

— Sunteți de acord?

— Stați puțin… Pot să vă mai întreb ceva?

— Vă rog.

— E adevărat că orice aș face nu voi putea schimba prezentul?

— Așa e. E imposibil, răspunde Kazu fără să ezite.

Se aștepta să primească un asemenea răspuns. Știe că și dacă l-ar ruga pe Mutsuo să nu o lase să adoarmă în ultimele clipe din viața lui Apollo, soțul ei nu va putea să o împiedice să adoarmă. Știa deja, dar avea nevoie de o confirmare.

— Am înțeles. Vă rog să-mi turnați cafeaua în ceașcă.

— Prea bine, răspunde Kazu, ridicând mâna în care ține cafetiera de argint. Nu uitați, vă rog, continuă în șoaptă. Până nu se răcește cafeaua…

Cu mișcări bine calculate și grațioase, chelnerița înclină cafetiera deasupra ceștii. Prin gâtul subțire și curbat începe să curgă cafea, fără să facă nici un zgomot, aidoma unui fir de ață neagră. În câteva clipe, ceașca se umple. Sunao simte că trupul începe să i se unduiască precum un fuior de abur, dar, ciudat, nu îi este teamă.

„Am să-l revăd pe Apollo…”

E tot ce-și dorește inima ei. O forță care vine de sus îi absoarbe trupul tot mai ușor. Imaginile din jurul ei încep să curgă ca un șuvoi, de sus în jos. Scenele întâmplărilor din cafenea se întorc în trecut, aidoma unei casete video derulate înapoi.

Eu și soțul meu nu am putut să avem copii.

În urma unor analize pe care le-am făcut la un spital, am aflat că nu pot rămâne însărcinată. Eram căsătoriți de șapte ani, iar Apollo avea cinci ani.

Mutsuo, mare iubitor de copii, mi-a spus că nu ar trebui să ne grăbim. Îl avem pe Apollo și putem urma tratamentul cu răbdare.

Într-o zi, în timp ce ne plimbam, ne-a prins ploaia. Apollo se murdărise de noroi și voiam să-l spăl în cadă.

— Hai, Apollo. Vino! Intră în cadă mai repede. Hai, Apollo, vino la mama!

— Ce?

— Ce-i cu fața asta de parcă te-a lovit ceva?

— Ai spus „Vino la mama”?

— Ai auzit bine. De ce întrebi? Nu-ți place sau ce?

—Nu, nu e asta.

— Mă bucur. Am avut emoții. Mi-a fost teamă de reacția ta, dar mi-am făcut curaj să-l chem așa la mine.

— Voiai de mult timp să-l chemi așa, nu?

— N-aș spune că de mult. Doar am așteptat momentul potrivit.

— Să înțeleg că eu sunt tati?

— Mm… Cam așa ceva.

Mutsuo se fâstâcea.

— Mulțumesc.

— Mm…

— Vorbesc serios. Îți mulțumesc.

Eram foarte deprimată după ce aflasem rezultatele analizelor.

„E vina mea că nu putem avea copii."

Știam cât de mult îi plăceau copiii lui Mutsuo și cât de mult a suferit când medicii mi-au pus diagnosticul de femeie infertilă.

„Mai bine nu te căsătoreai cu mine…"

Mutsuo m-a eliberat de sentimentul de vinovăție. Când l-am auzit mulțumindu-mi că e tăticul lui Apollo, am simțit că noi trei eram deja o familie în adevăratul sens al cuvântului.

Era ca un copil pentru amândoi, dar eu l-am lăsat să moară singur.

Iartă-mă, Apollo.

Mă întreb dacă o poți ierta pe mama ta că te-a părăsit în ultimele clipe. Cer imposibilul, nu?

— Ham!

Lătratul lui Apollo, pe care nu l-am mai auzit de mult, mă trezește. Deschid ochii: în spatele barului nu mai e chelnerița care mi-a turnat cafea în ceașcă, ci un bărbat masiv și musculos, aidoma unei statui a zeului Nio, gardian al templelor budiste. E îmbrăcat într-o tunică de bucătar și stă nemișcat cu brațele încrucișate.

— Ham, ham, ham!

— Taci, Apollo! Nu mai lătra!

Din fața cafenelei se aud glasul lui Mutsuo și lătratul lui Apollo. Bărbatul în tunică de bucătar iese de după bar, trece prin fața mea salutându-mă cu o plecăciune ușoară și se apropie tropăind cu pași grei de intrare.

— Apollo, nu fi obraznic. Nu mai lătra. Fii cuminte!

— Nu face nimic.

— Îmi pare rău, vă rog să mă scuzați.

— Ham, ham!

— De obicei nu latră atât de mult.

— Ham!

Încă nu-i văd pe Mutsuo și Apollo. Judecând după lătratul câinelui, îmi dau seama că m-am întors cu un an în urmă, când încheieturile începuseră să-l lase, dar totuși putea să meargă la plimbare. Știam de la soțul meu că uneori, când îl scotea la plimbare, se oprea la cafeneaua asta ca să cumpere boabe de cafea.

— Apollo…

Voiam să-l strig cu voce tare, dar nu am reușit decât să-i rostesc numele cu glas stins.

— Ham! îl aud lătrând de dincolo de peretele cafenelei, răspunzând chemării mele.

— Apollo!

Sunt atât de fericită, și de data asta îl strig cât pot de tare.

— Mm? Cine e? Mama? aud glasul lui Mutsuo.

— Ham, ham, ham!

Mutsuo apare în prag, tras de Apollo care latră încontinuu.

— Stai pe loc, Apollo! Nu ai voie să intri! strigă soțul meu, trăgând de lesă, ca să-l oprească.

Câinele nostru are doisprezece ani. Nu mai poate sări de fericire, așa cum făcea odată, dar încă își flutură energic coada, trăgându-l pe Mutsuo după el.

— Puteți intra, domnule, se aude glasul bărbatului în tunică de bucătar, din spatele lui. În salon e doar soția dumneavoastră.

„Ați venit din viitor, nu?”, mă întreabă din priviri bărbatul.

Îi răspund afirmativ, aplecând ușor capul.

— Scu… Scuzați deranjul. Vă mulțumesc, răspunde Mutsuo, făcând o plecăciune.

Apollo îl trage și se opresc amândoi în fața scaunului pe care stau.
— Ham!
Câinele se așază în fund, și, gâfâind, cu limba scoasă, întinde gâtul – așa obișnuia să facă atunci când voia să fie mângâiat pe cap. Cu mâna tremurândă încep să-l mângâi. Căldura trupului său îmi învăluie palma. Nu e acel Apollo rece și rigid, așa cum l-am găsit după ce și-a dat ultima suflare. E cald. Nu pot să cred că am șansa să-i mai simt corpul cald.
Fericit că-l mângâi, se ghemuiește la picioarele mele. Mutsuo pare extenuat de cât l-a tras câinele de lesă. În timp ce eu îl mângâi pe Apollo, soțul meu se așază pe scaunul de pe partea opusă a mesei.
— Ce s-a întâmplat? De ce ai venit aici? mă întreabă Mutsuo, privindu-mă lung.
— Ești surprins?
— Mai întrebi? Păi, nu mi-ai spus că nu poți veni cu noi la plimbare fiindcă azi mergi în vizită la ai tăi?
— Mm? Ți-am spus eu asta?
— Păi, cine altcineva?
— În fine, așa o fi cum spui tu.
— Nu înțeleg de ce ești așa de confuză, dar nu mai contează. Ține puțin de asta și așteaptă-mă, da?
Îmi întinde capătul lesei, se ridică de pe scaun, se apropie de bărbatul în tunică de bucătar și lasă capul în jos în fața lui, ca și cum își cere scuze.
— Deci? mă întreabă după ce se așază din nou pe scaunul din fața mea, fără să-și ia privirea de la Apollo întins pe burtă pe podea.
— Cum adică *deci?*
— De ce te-ai întors în timp?
— Ha?
— Ai venit din viitor, nu?
Întrebarea lui nu e lipsită de importanță, dar simt că mă face să pierd din timpul prețios pe care vreau să-l petrec cu Apollo, că dialogul nostru nu-și are rost aici și acum.
— Mm…
Așa e Mutsuo: se preface că nu înțelege ce se întâmplă, apoi încearcă să ajungă la subiect învârtindu-se în jurul cozii sau

schimbând subiectul. Când am aflat că din cauza mea nu putem avea copii, a răspuns netulburat „nu e nici o problemă”, de parcă îmi cerusem scuze că pentru seara aceea la cină pregătisem doar orez cu curry. La fel a reacționat și când mi-a spus pentru prima oară „mama”. Știam că se gândise mult dacă să-mi spună așa, dar a rostit cuvântul natural, ca și cum ar fi fost un tic verbal.

Și acum face la fel: se preface nedumerit, și tocmai de aceea putem vorbi cu ușurință. Dacă mă gândesc mai bine, nu de puține ori atitudinea lui calmă m-a scos din situații dificile. Așa a făcut și acum, simțind că nu sunt sigură dacă să-i spun sau nu că am venit din viitor. Nu am nici o îndoială că știe motivul întoarcerii mele în trecut. De aceea, e de ajuns să rostesc numele câinelui nostru.

— Apollo…

— Aha… îmi răspunde în șoaptă, pe un ton trist, uitându-se la câine.

Nu îndrăznim nici unul să vorbim despre vârsta lui Apollo, despre câți ani mai are de trăit, ca și cum ar fi un subiect tabu. Doar ce mă gândesc și simt că-mi dau lacrimile.

— A suferit în ultimele clipe? mă întreabă brusc Mutsuo.

Simt cum o gheară îmi strivește inima din piept. Nu pot să-i răspund, căci dormeam când Apollo și-a dat ultima suflare. Lacrimile mi se scurg pe obraji. Mă simt vinovată. Mă simt o ființă mizerabilă. Am remușcări cumplite, dar nu mai pot schimba nimic. Mă simt vinovată și față de Mutsuo, dar nu are rost să-l mint. Trebuie să fiu sinceră cu el. Măcar lui să-i spun adevărul. Acum nu știe, dar în curând va afla.

— Știi… N-am fost cu el când a murit… Cu greu reușesc să rostesc adevărul, dar orice s-ar întâmpla, oricât de mult regret ce am făcut, nu mai pot schimba prezentul. N-ai fost acasă în ziua în care a murit. Ai avut mult de lucru la serviciu. Rămăsesem doar eu cu el. I-am dat să bea apă cu seringa, apoi am mâncat și eu ceva. Glasul îmi tremură. E pentru prima oară când îi povestesc în detaliu soțului meu ce s-a întâmplat în ziua aceea. Apollo a murit fiindcă am adormit și nu am avut grijă de el.

Atât i-am spus lui Mutsuo cel din viitor. Știu că a încercat să mă consoleze, dar nu-mi amintesc exact ce mi-a spus atunci.

— Mi-am făcut loc să pun salteaua lângă el, ca să fiu mereu cu el.
— Mm…
— Am hotărât ca unul dintre noi doi să fie mereu treaz, ca să aibă grijă de el.
— Înțeleg.
Mutsuo îmi răspunde calm și laconic.
— În ziua aceea, după mult timp, a băut apă pe săturate, a deschis ochii și mi-a zâmbit. L-am îmbrățișat. Eram fericită: îi simțeam căldura trupului, îi auzeam respirația.
— Mm…
— Și mi-am spus: Apollo încă e în viață. Încă nu l-a răpus boala. Voiam să mă ridic, dar am simțit o moleșeală, de parcă eram într-un vis. Apoi m-am trezit lângă el, două ore mai târziu…
Închid ochii fără să vreau. Nu mai pot vorbi. Lacrimile mi se scurg de pe obraji pe bărbie și de acolo cad pe podea.
— Iartă-mă, Mutsuo. Nu e vina ta. Te-am necăjit destul.
— Te referi la mine cel din viitor, nu?
— Da.
— Ai suferit enorm, draga mea.
— Da.
— E timpul să te eliberezi de suferință. Sunao, nu ai nici o vină. Apollo a fost fericit cu noi, nu am nici o îndoială. Ați stat îmbrățișați până la final, nu? N-am dreptate, Apollo?
— Ham!
— Vezi, Sunao? Apollo îmi dă dreptate.
Lacrimile nu mi se mai opresc. Cuvintele rostite cu grijă de Mutsuo m-au salvat din nou. Apollo își freacă capul de mine încă o dată – așa făcea când voia să fie lăudat, când era bucuros. Îl îmbrățișez cât pot de tare, îl sărut, îl mângâi, întinzând mâna cât pot de mult, fiindcă știu că nu am voie să mă ridic de pe scaun. Și brusc aud…
Tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii…
E alarma din lingurița de cocktail. Am uitat că trebuie să beau toată cafeaua înainte să înceapă să se răcească. Mutsuo nu știe nimic despre linguriță, dar mă întreabă de parcă știe ce înseamnă țiuitul.
— S-a terminat timpul?

— Mm…
— Bine, atunci bea cafeaua.
Asta și fac: beau toată cafeaua din ceașcă, dar trecutul nu s-a schimbat cu nimic. În trecut, eu am adormit lângă Apollo, dar sunt fericită că am avut șansa să mă întorc în timp, să mă întâlnesc cu Mutsuo, să-l văd încă o dată pe Apollo. Trupul meu începe să tremure, ca atunci când mă pregăteam să vin în trecut.
Mâna mea încă îl mângâie pe Apollo pe creștet.
— Știai? întreabă Mutsuo și întinde brusc o mână, mângâindu-mi mâna cu care îl mângâi pe Apollo.
— Ce vrei să spui?
— Că Apollo nu adormea până când nu era sigur că tu ai adormit înaintea lui?
— Ce? Preț de o clipă, nu înțeleg ce-mi spune. Stai puțin… Ce vrei să-mi spui?
— Bine, nici nu aveai cum să știi, fiindcă adormeai mereu înaintea lui.
— Ba nu, întotdeauna stăteam trează până adormea.
Abia după aceea mergeam să mă culc. Îi spuneam noapte bună, el se încolăcea și îl auzeam cum începe să sforăie. Abia după ce mă convingeam că doarme, mă băgăm în pat. Asta era rutina mea zilnică.
— Te înșeli.
— Cum adică mă înșel?
— După ce te întindeai în pat, Apollo deschidea din nou ochii și adormea abia după ce era sigur că tu dormeai.
— Ce-ai spus?
— Că Apollo adormea abia după ce tu adormeai.
— Tu vorbești serios?
— Îți amintești că odată ai început să plângi în toiul nopții?
— Da…
Era ziua în care împlineam treizeci și trei de ani. A doua încercare de fertilizare în vitro eșuase și am refuzat să mai fac tratament medicamentos. Încercam să mă mângâi, repetându-mi întruna că îl am pe Apollo, dar aveam nopți în care mă trezeam și începeam să plâng. Apollo negreșit venea lângă mine. Nu am uitat niciodată asta.

— De când te-a văzut plângând noaptea, Apollo a început să se prefacă adormit înaintea ta, se trezea, apoi aștepta ca tu să adormi. Abia după ce era sigur că dormi, adormea și el, lingându-ți pleoapele.

— Nu pot să cred…

— De aceea nu e adevărat că l-ai abandonat în ultimele lui clipe…

— Stai puțin…

— Și în ziua în care a murit, a așteptat ca tu să adormi înaintea lui.

— Eu…

— După ce s-a asigurat că ai adormit, a închis ochii și s-a stins în pace.

Mintea începe să mi se încețoșeze. Mă zgudui de plâns, pe obraji mi se preling lacrimi mari, îl îmbrățișez cu toată puterea pe Apollo, și îi spun „mulțumesc” până când răgușesc.

Imaginile și sunetele sunt tot mai vagi.

Plec din trecut cu o imagine pe care n-am s-o pot uita niciodată: Apollo latră, lingându-mi lacrimile de obraji. *Ham, ham!*

— Dispari!

Apollo și Mutsuo au dispărut. Sunao deschide ochii: în fața ei e femeia în rochie albă, privind-o cu ochi înspăimântători.

— Scu… scuze, se bâlbâie, ridicându-se precipitată de pe scaun și făcându-i semn femeii să ia loc.

Din cauza ochilor plini de lacrimi, nu vede bine și pășește nesigură.

— Cum a fost? aude brusc un glas din spatele ei.

E Kazu.

Cu ochii roșii de plâns, Sunao privește în jur: nu-i vine să creadă că s-a întors în prezent.

„Apollo?”

Kazu ia de pe masă ceașca din care a băut Sunao și dispare în bucătărie. Femeia în rochie albă citește calmă din carte, ca și cum nu s-a întâmplat nimic.

Sunao se uită la cele trei orologii mari de pe perete care arată trei ore diferite, la ventilatorul cu palete de lemn atârnând din tavan și la femeia în alb. Are senzația că timpul a încremenit în micuța cafenea fără ferestre.

„Nu pot să cred… Am visat?”

Apollo, care doar cu câteva clipe mai devreme a fost lângă ea, nu e aici. Dar nu are nici o îndoială că iubitul ei câine, care a murit, *a fost* alături de ea.

Mâinile ei încă mai simt căldura trupului său.

Obrajii ei încă mai simt atingerea lui…

Câteva clipe mai târziu, Kazu se întoarce cu cafea proaspătă pentru femeia în rochie albă.

— Ce se întâmplă? întreabă Sunao.

— Nu înțeleg, îi răspunde Kazu.

— Prezentul nu s-a schimbat cu nimic, nu?

— Întocmai.

— Și nici trecutul, nu?

— Exact.

— Și totuși, simt că m-am întors schimbată, ca și cum trăiesc o altă viață. De ce? o întreabă Sunao, implorând-o din priviri să îi răspundă.

— Nu știu, răspunde scurt Kazu, cu aceeași expresie rece pe chip.

— O… Deci nici dumneavoastră nu știți…

Confuză, Sunao plătește consumația și iese din cafenea.

Soarele începe să apună, învăluind orașul într-o lumină de culoarea portocalei. Pe asfalt îmi văd umbra lunguiață a trupului.

„Ce s-a întâmplat cu mine?”, mă întreb, în timp ce pașii mă duc înapoi către casă.

Am fost copleșită de remușcări pentru ce făcusem în trecut. Simțeam că nu era nici un loc unde să mă eliberez de mine, că nimic nu mă mai poate salva. Acum însă, am o senzație ciudată. Dacă ar fi să-i dau un nume, i-aș spune Recunoștință.

Nici un alt cuvânt nu poate descrie ce simt și tot ce vreau este să ajung acasă cât mai repede, ca să-i povestesc lui Mutsuo. Cu

siguranță că va începe să râdă de mine: „Îmi spui ce ți-am zis în trecut, nu?”

Nu-mi pasă dacă va râde de mine. Și trebuie să-i spun și lui Apollo. Până acum, nu am făcut decât să-i repet întruna „iartă-mă”.

Dar sunt sigură că nu asta vrea să audă de la mine. Nu vrea să mă vadă plângând. Dorința lui e să mă vadă bucurându-mă de fiecare clipă de viață. Da. Am să ajung acasă, și negreșit le voi spune lui Mutsuo și Apollo doar atât:

„Vă mulțumesc…”

CEREREA ÎN CĂSĂTORIE

„Sunt sigură că mă va cere de soție.. ”

Așa își spune în gând Ishimori Hikari, deși de când el o invitase în această cafenea începuse să aibă o presimțire nu tocmai bună.

„Nu pot să cred… E cu putință să-mi ceară mâna aici?”

Atmosfera din cafenea e atât de deprimantă – e la subsol, nu are ferestre, ci doar câteva lustre cu abajur care atârnă din tavan și luminează foarte slab –, încât începe să se îndoiască de bunul-gust al iubitului ei.

„Ha?”, exclamă nedumerită în gând, privind la cele trei orologii mari cu pendul, care se înalță de la podea până în tavan, arătând fiecare altă oră. Se uită la ceasul de la mână și își dă seama că doar orologiul din mijloc merge bine.

„E prima și ultima oară când vin aici…”

Cam asta e prima impresie pe care i-o lasă cafeneaua.

„Cel mai neplăcut loc și cel mai nepotrivit timp pentru o cerere în căsătorie…”

Hikari oftează exasperată în sinea ei.

Îl cunoscuse pe Sakita Yōji la un eveniment de promovare a jocurilor de evadare.

Câțiva concurenți sunt închiși într-o cameră și, ca să evadeze din ea, trebuie să facă un puzzle într-un timp limitat. Conform regulamentului, la concurs puteau participa echipe de șase concurenți. Hikari a venit cu două prietene, iar Yōji cu doi amici. Lui Yōji îi plăceau mult astfel de evenimente și, mai târziu, tânăra a aflat că mergea singur chiar și în weekenduri.

Un tocilar cu ochelari, asta a fost prima impresie când l-a văzut, și putea să jure că în clasele primare era poreclit „doctor în științe”. Ori de câte ori îl vedea împingându-și cu un deget ochelarii pe nas,

îi venea greu să nu râdă. Evenimentul i-a apropiat pe cei șase și începuseră să iasă în oraș deseori.

Trecuse o jumătate de an de când se cunoscuseră, dar Hikari, care încă mai credea că între cei șase era o relație de amiciție, a descoperit că în grupul lor existau deja două cupluri. Mai rămăseseră doar ea și Yōji, care, la insistențele celor patru prieteni, au început să iasă împreună.

A cerut-o de soție la al treilea Ajun de Crăciun pe care îl petreceau împreună, chiar în această cafenea.

— Aș vrea să nu ne grăbim să ne căsătorim, i-a spus când el a scos cutia cu inelul de logodnă, după un an de când erau iubiți.

Din când în când, bărbatul făcea aluzie la căsătorie, dându-i de înțeles că într-o zi o va cere de soție.

— Nu mă înțelege greșit, te rog. Nu e ca și cum nu aș vrea să mă căsătoresc, i-a mai spus atunci, însă a continuat în sinea ei: „Încă nu sunt sigură că ești bărbatul potrivit pentru mine”.

Nu a avut curaj să-i spună aceste vorbe, de teamă să nu-l rănească. Era un iubit fără cusur, iar acum ea era cea înnebunită după jocurile de evadare care îi aduseseră împreună, poate chiar mai mult decât el. Era funcționar într-o instituție de stat, ceea ce însemna că avea un loc de muncă și un venit stabil, însă ezita când venea vorba despre căsătorie. Nu teama de viitor o făcea să șovăie, ci altceva.

„Și dacă va apărea în viața mea un pretendent mai bun decât Yōji?”

Îndoiala venea la pachet cu o speranță, chiar și vagă, că va cunoaște un bărbat mai bun decât el, și cu teama că va regreta că a apucat să-i spună da lui Yōji. Și-apoi, avea doar douăzeci și opt de ani. Refuzându-l, nu pierdea șansa de a fi cerută în căsătorie de un alt bărbat. Avea prietene care se măritaseră la douăzeci și patru sau douăzeci și cinci de ani, și care între timp divorțaseră. Poate că era mai nesigură în privința ideii de căsătorie decât de el. Ca femeie necăsătorită, se bucura de libertate, de aceea nu ardea de răbdare să se mărite.

„De ce nu putem fi împreună și fără să ne lege un act?”

Recunoștea în sinea ei că, ori de câte ori Yōji pomenea de căsătorie, simțea o strângere rece de inimă. Asta nu însemna că nu-i plăcea de el. Problema era că ei nu i se părea că e momentul potrivit. Nu acum…

Fiindcă acum…

„În sfârșit, îmi place jobul pe care-l am."

Și nu mințea. Cu un an în urmă, își schimbase locul de muncă și începuse să lucreze la o firmă organizatoare de nunți. Înainte fusese angajată la o firmă renumită, însă demisionase din cauza limbajului și a comportamentului abuziv al superiorilor ei. La noul loc de muncă nu avea un program fix, era o minune când avea o sâmbătă liberă și era mult mai prost plătită, însă se înțelegea bine cu șefa ei și se simțea împlinită profesional. Era organizator de nunți, și era în natura jobului să vadă mereu un mire și o mireasă radiind de fericire, însă nu de puține ori i se umpleau ochii de lacrimi uitându-se la ei. Și totuși, un glas interior îi spunea: „Nu am încredere că pot fi la fel de fericită cu Yōji".

Neîncrederea îi curma curajul de a lua hotărârea de a se căsători și nu știa cum să pună în cuvinte șovăiala care o măcina. Era conștientă că e încăpățânată și dificilă, însă nu voia să regrete mai târziu că s-a căsătorit.

— Iartă-mă, sunt egoistă, a spus cu privirea ațintită pe cafeaua rece din ceașcă, din care nu luase nici o înghițitură.

— A, nu face nimic. Eu sunt cel care se grăbește, nu?

Când a ridicat privirea și a văzut zâmbetul lui trist, a simțit o durere ascuțită în inimă. Știa că egoismul ei îl făcea sufere, însă refuza să se mintă. Presimțea că, dacă s-ar fi amăgit și s-ar fi căsătorit, Yōji nu ar fi fost fericit cu ea.

— Am să te aștept. Am să aștept până când te vei răzgândi, a răspuns Yōji, și a băut dintr-o suflare cafeaua rece.

— Asta s-a întâmplat anul trecut, spune Hikari, punând punct poveștii despre întâlnirea cu Yōji în cafenea.

A încercat să descrie cât mai sincer și exact ce a simțit atunci. I-au ascultat destăinuirea patronul cafenelei, Tokita Nagare, chelnerița, Tokita Kazu, și Kiyokawa Fumiko, o clientă fidelă, care stă pe un taburet înalt, în fața barului.

Dar mai e cineva: o femeie care citește liniștită dintr-o carte, la cea mai îndepărtată masă de intrare. E decembrie, și deși e îmbrăcată într-o rochie albă cu mâneci scurte, nu pare să-i fie frig. Nu ridică privirea din carte, semn că povestea lui Hikari nu i-a trezit interesul.

— Și cum a rămas cu bărbatul? întreabă Fumiko, care, spre deosebire de femeia în alb, a ascultat-o cu atenție.

— M-a părăsit. Acum o jumătate de an.

— Ceee? V-a părăsit după ce v-a promis că vă așteaptă?

— Exact.

— Și nu v-a spus de ce?

— Ba da. Mi-a spus că și-a făcut o nouă iubită…

— Nu pot să cred, la naiba! exclamă Fumiko, și disprețul i se citește în ochi. Uitați-l. Ce fel de bărbat e acela care nu poate aștepta o femeie nici măcar o jumătate de an? Ștergeți-l din minte ca și cum nu ar fi existat în viața dumneavoastră. Vă felicit că l-ați refuzat când v-a cerut de soție! Pe scurt, nu cred că e nevoie să vă întoarceți în trecut.

— Ha? răspunde Hikari.

E șocată: Fumiko, pe care abia a cunoscut-o întâmplător în cafenea, i-a scris deznodământul poveștii, deși nu o rugase să facă asta.

Hikari întoarce privirea către Nagare și Kazu, care stau în spatele barului. „Ajutor” scrie pe chipul ei.

— Hm… îl aude pe patron îngăimând monosilabic, stând încruntat, cu brațele încrucișate.

Lângă el, Kazu șterge un pahar, cu o expresie atât de plictisită, de parcă nici nu a auzit-o pe Hikari povestind.

„Cine sunt oamenii ăștia?”

Nu crede că e posibil să se întoarcă în timp, dar, dacă e, ar accepta să călătorească în trecut ca o ultimă soluție. E adevărat, nici Kazu și nici Nagare nu i-au spus „Dacă nu ne dați un motiv serios,

nu vă vom lăsa să vă întoarceți în timp”. Fumiko a întrebat-o ce s-a întâmplat, deși nu înțelege indiscreția unei femei pe care tocmai a cunoscut-o aici în cafenea. Întrebarea ei a făcut-o să creadă că și patronul, și chelnerița erau interesați de povestea ei și de aceea a conchis eronat că i se va permite să se întoarcă în trecut doar după ce spune răspicat motivul.

Hikari își dă seama că a greșit când s-a simțit deranjată că Nagare și Kazu nu reacționează la povestea ei. Senzația de rușine e mai apăsătoare decât sentimentul de vinovăție că i-a acuzat pe nedrept în sinea ei.

E doar vina ei: ea a început să povestească, deși nimeni nu a tras-o de limbă; ea s-a enervat, deși nimeni nu o jignise; ea s-a simțit mizerabil, deși nu asta voise.

„Ce naiba caut aici?”

Regretul că a venit la cafenea abia începe să încolțească în inima ei când aude un glas stins din spatele barului, de parcă persoana vorbește singură:

— Vă puteți întoarce în timp.

Ridică ochii: e Kazu. Chelnerița o privește, luând o pauză din ștersul paharelor.

— Adevărat?

— Da.

Până atunci, în afară de salutul de bun-venit al lui Kazu și monosilabicul „hm” al lui Nagare, doar Fumiko dialogase cu ea.

Hikari se ridică de pe scaun ca un arc și se lasă peste bar ca să fie mai aproape de Kazu. În sfârșit, poate începe să discute subiectul care o interesează cel mai mult.

— Dacă e posibil, vă implor trimiteți-mă înapoi în trecut! Vreau să ajung în urmă cu un an, în ziua în care m-a cerut de soție! Vă rog din suflet!

— Chiar dacă e inutil? intervine din nou Fumiko.

De data asta, Hikari nu vrea să se lase descurajată.

— Și de unde știți că o să fie inutil? Cum să fie inutil, dacă nici nu am ajuns în trecut ca să-mi îndrept greșelile?

Fumiko face ochii mari: nu s-a așteptat ca vorbele ei să o tulbure pe Hikari.

— Îmi cer scuze, m-am exprimat greșit, spune grăbită, și pe chip i se citește regretul.

Hikari regretă și ea că a ridicat tonul la Fumiko, însă clienta fidelă a cafenelei răsucește cuțitul în rană:

— Bănuiesc că nu știți, nu? Da, e posibil să vă întoarceți în trecut, dar orice ați face cât timp sunteți acolo, nu veți schimba cu nimic prezentul.

— Ce-ați spus?

Nu acesta e răspunsul pe care îl aștepta. Ea vrea să se întoarcă în trecut ca să schimbe prezentul, altminteri ce sens mai are să o numești călătorie în trecut?

— Ce vreți să spuneți mai concret?

— Concret, situația stă în felul următor: chiar dacă vă întoarceți în trecut și acceptați cererea în căsătorie, sau chiar dacă îl veți cere de bărbat, nu veți putea schimba prezentul, adică tot se va îndrăgosti de o altă femeie și vă va părăsi.

— Și eu vă întreb: de ce nu pot schimba prezentul? ridică din nou glasul Hikari, de data asta chiar furioasă.

— Fiindcă așa e regula, răspunde Kazu pe un ton rece.

— Regula?

— Exact. Da, întoarcerea în timp e posibilă, dar pentru asta va trebui să respectați câteva reguli obligatorii.

Kazu vorbește calm și blând, dar cuvântul „obligatorii” nu lasă loc de negociere. Văzându-i privirea rece, Hikari își dă seama că nu are rost să insiste. Dacă se încăpățânează să facă asta, ar fi ca și cum ar vorbi la pereți. Simte că orice ar face e în zadar. Și totuși, nu e convinsă și încearcă să se împotrivească regulilor rigide.

— Și dacă îi promit că mă voi căsători cu el?

— Puteți face asta.

— Ha?

— Dar nu vă veți putea căsători cu el.

Primul răspuns afirmativ o face pe Hikari să se agațe de un fir de speranță.

— Și dacă am rezervat deja localul unde vom face nunta?

— Chiar dacă rezervați localul, dintr-un anumit motiv, va apărea ceva neprevăzut și veți fi nevoită să anulați nunta. Nu veți putea

nici să vă înregistrați căsătoria la starea civilă. Exclus.

În mintea lui Hikari e haos.

„Dacă trecutul poate fi schimbat, atunci se schimbă și prezentul."

Crezuse în aceste cuvinte, un adevăr absolut pentru ea, dar acum chelnerița încearcă să o convingă de contrariul.

— Glumiți, nu?

„Spune-mi că a fost glumă."

— Vorbesc serios.

— De ce există așa o regulă?

— Nici noi nu știm. Tot ce știm e că regulile nu sunt negociabile. Și conform acestei reguli, e imposibil să vă căsătoriți cu el. În plus, momentul în care vă va anunța că vrea să se despartă de dumneavoastră fiindcă are o altă iubită e inevitabil. Între cererea în căsătorie și despărțire, relația voastră nici nu se va îmbunătăți, dar nici nu se va înrăutăți. Și nu veți putea să-i spuneți că vreți să vă despărțiți de el, înainte ca el să vă părăsească, chiar dacă ați încerca să faceți asta.

— E o glumă, nu?

Hikari se prăbușește fără vlagă pe scaunul de la masa din mijlocul cafenelei.

„Nu mi-am imaginat că poate exista o regulă atât de severă."

Într-o zi, la câteva luni după ce se despărțiseră, a primit un e-mail neașteptat de la Yōji, din care a aflat că există o cafenea unde te poți întoarce în timp.

Se zvonește că în cafeneaua în care te-am cerut de soție te poți întoarce în trecut.

Era un mesaj de două rânduri, sec, fără un salut de complezență.

„Ciudat om", și-a spus Hikari, când a citit mesajul de două rânduri. El, cel care îi ceruse să se despartă fiindcă se îndrăgostise de o altă femeie, îi trimisese un e-mail bizar, din care ea nu a înțeles nimic. Un bărbat normal nu ar face așa ceva. Hikari a închis e-mailul, fără să se deranjeze să îi răspundă.

Câteva zile mai târziu, a aflat că Yōji murise.

Și azi își amintește ce senzație stranie a avut, rememorând întâmplările ciudate care se ținuseră lanț în ultimul timp.

A fost ca o clipă de iluminare când găsea soluția la un joc de evadare, când indiciile care păreau să nu aibă nici o legătură între ele o duceau la un singur răspuns corect.

Cerere în căsătorie.

Trădare.

Vestea morții lui subite.

A, da, mai era ceva: ultimul mesaj primit de la el.

Venise la cafenea încrezătoare în intuiția ei, că aceste indicii o vor ajuta să găsească un răspuns. A presupus că dacă te poți întoarce în trecut, atunci poți schimba și prezentul, însă speranța ei a fost spulberată.

— Pare șocată de faptul că nu poate schimba trecutul, nu? spune Fumiko în șoaptă, uitându-se la Hikari, care stă prăbușită pe scaun, privind disperată în tavan.

— E o reacție obișnuită, răspunde Nagare.

— Ai dreptate.

Mai demult, și Fumiko s-a întors în trecut, ca să-l întâlnească pe iubitul ei, care plecase în America. La vremea aceea, nici ea nu știa regulile călătoriei în timp.

Sunt cinci reguli principale:

În trecut îi poți întâlni doar pe cei care au vizitat cafeneaua.

Întors în trecut, nu vei putea schimba prezentul, orice ai face.

Pe scaunul care te duce în trecut stă un client.

Nu ai voie să te ridici de pe scaunul special.

Există o limită de timp.

Când a aflat că nu poate schimba prezentul, Fumiko a reacționat la fel ca Hikari, însă nu a renunțat la ideea de a se întoarce în timp. Ajunsă în trecut, i-a reproșat iubitului ei că hotărâse să plece în America fără să o consulte. Nu a putut împiedica plecarea lui, însă a putut afla ce simte cu adevărat pentru ea.

— Apropo, ce mai face iubitul din America? E bine? o întreabă Nagare pe Fumiko, așezată pe un scaun în fața barului.

Înainte să-i răspundă, tânăra soarbe zgomotos ultimele picături de cafea din ceașcă.

— Mm, bănuiesc că e bine, răspunde, ca și cum ar vorbi despre un necunoscut.
— Nu țineți legătura?
Fumiko mângâie marginea ceștii cu degetul arătător. Chiar și pentru Hikari, care ascultă conversația fără să intervină, e limpede că cei doi nu prea comunică.
— Știi vorba aia: nici o veste e cea mai bună veste.
Tăcut, Nagare ia ceașca din fața ei și intră în bucătărie să o umple cu cafea proaspătă.
— Aia e… vorbește singură Fumiko în șoaptă, după ce patronul dispare în bucătărie.
„Ce femeie antipatică…", își spune Hikari în gând.
Nu știe de ce, dar o scoate din sărite. Și nu e din cauza faptului că Fumiko – pe care o vede pentru prima oară, și care nu e angajata cafenelei – i-a spus pe un ton atotștiutor că nu va putea schimba prezentul chiar dacă se întoarce în trecut.
Auzise doar o frântură din conversația lui Fumiko cu Nagare, dar a fost de ajuns ca să-și dea seama că, din prea mult orgoliu, ea nu ținea legătura cu iubitul ei.
„Ce ciudat… De când a întrebat-o patronul despre iubitul ei, i-a pierit cheful de vorbă."
Uneori, nu e nevoie ca oamenii să vorbească prea mult ca să înțelegi ce simt. Expresia feței și gesturile vorbesc în locul cuvintelor. Fumiko încearcă să-și ascundă sentimentele stând cu privirea în pământ și mușcându-și buza de jos. E limpede că e nefericită că iubitul ei din America nu ține legătura cu ea, dar nici ea nu are curaj să-i spună deschis că e supărată pe el.
„Cine se crede?", se întreabă din nou Hikari.
Arată bine, e frumoasă. Chipul ei cu trăsături fine trădează o fire competitivă, extrem de orgolioasă. Hikari nu are nici o îndoială că o femeie atât de mândră ca Fumiko refuză să facă primul pas și așteaptă ca el să o caute.
„Ce prostuță e…"
Un simplu mesaj ar rezolva totul. Are un partener, dar nu ține legătura cu el din orgoliu inutil. Brusc, Hikari își dă seama că o

invidiază pe Fumiko. În spatele stării de iritare pe care o simte e invidia.

„Femeia asta e frumoasă. Și are și un iubit. Are tot ce nu am eu.”

Nu crede că există în lumea asta un bărbat care să se simtă jignit dacă Fumiko i-ar spune că-l place. Hikari recunoaște în sinea ei că e invidioasă pe o femeie atât de frumoasă. Nu încape îndoială că, dacă se desparte de iubitul din America, îl va înlocui repede cu un alt bărbat. La cât e de frumoasă, bărbații vor roi în jurul ei. Puține sunt femeile care-și permit luxul să se bosumfle când iubitul nu le caută.

„Ce nedrept e Dumnezeu! Pe mine nu m-a binecuvântat cu frumusețea ei, dar, chiar și așa, mi-am permis luxul să amân să-i dau lui Yōji un răspuns la cererea în căsătorie. Rămăseserăm doar noi doi necuplați din grupul de la jocul de evadare și m-am lăsat purtată de val. M-am înșelat, crezând că m-a ales pentru sufletul meu, nu pentru cum arăt. Am uitat că bărbații aleg în funcție de ce le place ochilor, nu după ce le mișcă sufletul.”

— Am să te aștept.

Hikari îl crezuse. Mai bine zis, l-a crezut până în clipa în care i-a spus că are o nouă iubită – a fost o lovitură dură pentru ea.

„Ba nu… Am greșit că l-am făcut să mă aștepte. Dacă aș fi fost mai frumoasă…”

Avea un chip obișnuit, cu trăsături care nu ieșeau în evidență. Pleoape cărnoase, nas turtit, buze subțiri. Nu avea nimic din chipul distins și fin al lui Fumiko.

„Dacă aș fi avut măcar ochii lui Fumiko. Sau măcar un nas ca al ei. Sau măcar buze ca ale ei. Dacă aș fi avut ceva din toate astea, sunt sigură că Yōji nu ar fi fost tentat să-și găsească o altă iubită…”

Fumiko fusese binecuvântată cu toate trăsăturile perfecte pe care și le dorea Hikari. Și nu e de mirare că o scoate din sărite.

„Invidie dezgustătoare…”

Da, e conștientă că asta simte. Știe că nu se poate compara cu Fumiko, dar, chiar și acum, simte o frustrare insuportabilă când își amintește fața lui Yōji când i-a spus că se îndrăgostise de o altă femeie.

„Ce s-ar fi întâmplat dacă în ziua aceea aș fi acceptat cererea în căsătorie? Cu siguranță că acum nu aș mai fi simțit invidia asta atât

de dezgustătoare.”

Dar acum e prea târziu. Nu-l va mai putea vedea pe Yōji niciodată.

— De fapt… începe Hikari să vorbească.

Ridică privirea către Fumiko, pe care Nagare tocmai o servește cu a doua ceașcă de cafea. Fumiko nu-și dă seama că Hikari vrea să vorbească cu ea. Duce ceașca la gură și ia o înghițitură din cafeaua proaspătă.

— Scuze… Vorbeați cu mine? întreabă brusc.

Pune ceașca pe farfurioară și se întoarce cu fața către Hikari.

— Iubitul meu…

— Mm…

— A murit. După ce ne-am despărțit…

— Ce-ați spus?

Surprinsă de confesiunea lui Hikari, Fumiko face ochii mari, apoi schimbă priviri cu Nagare, care stă în spatele barului.

— Era cardiac. Știu că din când în când mergea la spital la consult. După ce ne-am despărțit, nu m-am gândit o clipă că va muri, continuă Hikari să povestească pe un ton stins, ca și cum ar vorbi singură, privind absentă la zaharnița din mijlocul mesei. Îmi amintesc că m-am enervat când l-am văzut dezamăgit că vreau să amân căsătoria.

„Dar…”

În inima ei încolțise îndoiala.

„Și dacă știa că nu mai are mult de trăit și m-a mințit că are o nouă iubită ca să se despartă de mine?”

Hikari pufnește.

„Nu e cu putință…”

I se pare că încearcă să vadă situația cum îi convine ei. Îi este rușine să-și pună în cuvinte gândurile.

„Și dacă asta a fost realitatea?”

Încearcă să-și amintească tot ce a simțit în jumătatea de an de când se despărțiseră.

„Cum aș reacționa dacă aș ști că acesta era adevărul?”

Observând privirile lui Fumiko și Nagare ațintite asupra ei, Hikari scutură ușor din cap.

„Ce mai contează? Oricum nu mai pot schimba nimic acum. Ce sens are să mă întorc în trecut, dacă nu pot schimba prezentul?”

Nu are curaj să dea glas gândurilor ce o macină.

— Mă gândeam că, dacă m-aș întoarce în trecut, aș încerca să-l conving să se trateze până nu e prea târziu, continuă Hikari cu glas stins. Poate că l-aș fi putut salva. Și dacă un tratament l-ar fi salvat, poate că nu ajungeam să ne despărțim.

Știe că nu mai poate da timpul înapoi. Dacă ar fi posibil așa ceva, cafeneaua Funiculi Funicula ar fi și mai faimoasă decât e acum. Ar fi plină de clienți care ar vrea să-și repare greșelile din trecut. Privește în jur: în micuța cafenea, fără ferestre și slab luminată, sunt doar Fumiko și o femeie în rochie albă.

Aruncă o privire pe meniu: o ceașcă de cafea costă doar 380 de yeni.

Cel mai scump fel din meniu sunt pastele cu sos de smântână, pui și busuioc roșu – 980 de yeni. Chiar și Hikari, care nu știe nimic despre restaurante și cafenele, știe că nu poți face profit cu atât de puțini clienți și prețuri atât de scăzute. Dacă ar putea schimba prezentul întorcându-se în trecut, clienții ar plăti și 10000 de yeni pe o ceașcă de cafea, sau poate chiar și de zece ori mai mult.

„Nu poți schimba prezentul, chiar dacă te întorci în trecut… E limpede că nu e o cafenea specială”, conchide Hikari în sinea ei.

Și crede că e așa. Dacă întoarcerea ei în trecut l-ar salva pe Yōji, dacă ar accepta cererea în căsătorie, dacă ar putea trăi fericiți împreună, Hikari ar fi în stare să plătească și un milion de yeni pe meniu. Ba nu, ar putea da și zece milioane. Dacă zece milioane de yeni ar salva un om de la moarte, ar fi un preț foarte mic. Știind că nimic din toate astea nu e posibil să devină realitate, pentru ea, cafeneaua e un loc de mâna a doua. În sfârșit, a înțeles: oamenii obișnuiți nu vor să vină aici ca să se întoarcă în timp.

— Se pare că mi-am pierdut timpul degeaba. Mai bine plec. Cât costă consumația?

Hikari se ridică de pe scaun și ia trenciul de pe spătar. Ridică privirea: Kazu e deja în spatele casei de marcat. Îi întinde bonul de comandă.

— Trei sute optzeci de yeni, spune chelnerița.

Sec, fără nici o emoție în glas. De când a intrat în cafenea, i se pare atât de ștearsă prezența chelneriței, ca și cum nici n-ar exista. Abia scoate o vorbă – e complet nepotrivită să servească într-o cafenea. Când ea și-a spus povestea, Fumiko și Nagare au ascultat-o, încuviințând monosilabic, în schimb, Kazu a continuat să șteargă vesela fără să scoată un sunet. Nu e nici o diferență între ea și un perete. E complet lipsită de sentimente și emoții.

Deși frumusețea lui Fumiko i-a trezit invidia, femeia i-a lăsat o impresie bună, fiindcă măcar nu a ignorat-o și a ascultat-o. Nagare a stat cu brațele încrucișate, mormăind câte un „mm”, dar se vedea că o ascultă cu atenție.

Cu excepția celeilalte cliente – femeia în rochie albă –, doar chelnerița pare desprinsă din altă lume.

— Sunteți sigură că vreți să plecați? o întreabă aceeași Kazu pe Hikari, care stă în fața casei de marcat ca să plătească.

Nu înțelege întrebarea chelneriței.

Crezând că a uitat ceva, Hikari se uită în geantă, chiar și pe scaunul pe care a stat, dar nu vede nimic.

„N-am uitat nimic… Dar simt că-mi lipsește ceva.”

Inima îi spune că mai are ceva de rezolvat înainte să plece, dar nu poate crede că la asta s-a referit întrebarea lui Kazu, cu atât mai mult cu cât vrea să-și șteargă din minte toate ezitările.

— Da, răspunde instinctiv Hikari, primind restul de la Kazu.

„Oare chiar e bine dacă plec pur și simplu?”

E confuză, iar chelnerița nu încearcă să o oprească. O întrebase doar dacă e sigură că vrea să se întoarcă acasă, o întrebare simplă care însă a tulburat-o. Înainte să moară, Yōji s-a întâlnit cu ea ca să-i spună că se despart, fiindcă el are o nouă iubită.

Dar oare chiar era o altă femeie în viața lui atunci, chiar dacă îi promisese în această cafenea că o va aștepta până îi va accepta cererea în căsătorie?

„Și dacă a mințit că are o nouă iubită ca să se despartă de mine?”

Dacă e adevărat, atunci povestea se schimbă, înseamnă că Yōji a plănuit ca la despărțire să o înfurie pe Hikari.

„S-a despărțit de mine ca să mă facă să-l urăsc? De ce?

Știu de ce…

Ca să nu mă întristez când va muri.
Stai puțin!
E doar o presupunere. Văd situația doar cum îmi convine mie.
Și totuși…
Și dacă Yōji m-a mințit, preferând să-l urăsc decât să sufăr după el?”
Întrebarea simplă a lui Kazu a stârnit o furtună de sentimente contradictorii în inima ei, pe care ea încearcă din răsputeri să le ignore. Pe de altă parte, cunoscându-l foarte bine pe Yōji, piesele puzzle-ului încep să se potrivească.
Nu a fost genul de bărbat care să se răzgândească imediat după ce își dădea cuvântul. Dacă ar fi fost așa, nu s-ar fi îndrăgostit de el niciodată.
„Ce să fac?”
A plătit consumația, dar încă nu a ieșit din cafenea. Fumiko se uită la ea cu ochi întrebători. Kazu stă cu privirea în pământ, fără să se dezlipească de casa de marcat. Dacă ar fi o chelneriță obișnuită, după plata consumației, ar face o plecăciune și ar spune „Vă mulțumim pentru vizită”. Kazu nu face nimic din toate astea, în schimb pare că așteaptă să se întâmple ceva. Hikari se uită la ea, și brusc își dă seama.
— Aăă… Mă scuzați, aș dori să-mi reconfirmați ceva.
— Ce anume? răspunde Kazu, ca și cum se aștepta la o asemenea întrebare.
— Mi-ați spus că indiferent ce aș face în trecut, nu voi putea schimba prezentul. Asta înseamnă că nici dacă i-aș spune ceva nu aș putea schimba prezentul, nu?
— Întocmai.
— Nici dacă-i spun că va muri?
— Da.
— Și nu îi va schimba cu nimic timpul care i-a mai rămas de trăit?
— Chiar dacă îi spuneți că va muri în curând, viața lui nu se va schimba cu nimic. Fiindcă așa spune una dintre reguli: prezentul nu se poate schimba.
— Și cuvintele mele vor rămâne în memoria lui?
— Exact.

— Așa cum i le spun?
— Da, dar depinde de el dacă vrea să vă creadă sau nu.
— Cu alte cuvinte, depinde de el dacă va lua cuvintele mele în serios sau ca pe o glumă?
— Întocmai.
— Am înțeles.
Hikari se aștepta la un asemenea răspuns. Ea știe că îi va spune că și-a făcut o nouă iubită; nu și Yōji.
În plus, chiar dacă se întoarce în trecut, nu va putea schimba cu nimic faptul că se vor despărți. Și totuși, chiar dacă prezentul nu se poate schimba, cum ar reacționa Yōji dacă ar afla că va muri?
„Și dacă a știut că va muri și m-a mințit ca să nu sufăr după moartea lui?"
Hikari se întreabă dacă nu cumva iubitul ei ar fi reacționat altfel știind că moare, dacă ea ar fi acceptat să-i fie soție și nu ar fi amânat răspunsul.
E adevărat că prezentul nu se poate schimba, dar, acceptându-i cererea în căsătorie, viața lui, cât mai avea de trăit, nu ar fi fost alta?
Nu ar fi trăit altfel cele câteva luni care s-au scurs între ziua în care a cerut-o de soție și ziua în care a murit? Nu mai conta dacă cealaltă femeie era reală, iar dacă nu exista, cu atât mai bine.
„Pentru mine, nu mai are importanță dacă a iubit sau nu o altă femeie, însă pentru el răspunsul meu afirmativ îi va schimba cele câteva luni cât mai are de trăit…"
Hikari înalță capul și privirea ei se întâlnește cu privirea intensă a lui Kazu.
— M-am răzgândit, spune dintr-odată. Vreau să mă întorc în trecut. Nu mă pot resemna cu prezentul.
— Am înțeles, răspunde scurt Kazu.
Chelnerița se răsucește pe călcâie și dispare în bucătărie.
Hikari e dezamăgită că tânăra nu o întreabă despre motivul răzgândirii, după ce i-a spus răspicat că vrea să plece. Se simte ciudat, ca și cum Kazu i-ar putea citi gândurile.
— Ce s-a întâmplat de v-ați răzgândit? o întreabă Fumiko, întorcându-se la masă ca s-o privească.

De data asta, nu e surprinsă. Numai o femeie îndrăzneață ca Fumiko îi putea pune întrebări indiscrete, dar asta nu înseamnă că trebui să-și deschidă sufletul în fața ei.

— Nu vreau să am regrete, îi răspunde Hikari sec.

— Are logică ce spuneți, spune Fumiko la fel de sec.

Tresare și, spunând că și-a amintit că are ceva de rezolvat, se ridică de pe scaun și iese din cafenea.

Clopoțelul de la ușă anunță plecarea lui Fumiko.

Ding-dong!

Poate că a plecat să ia legătura cu iubitul ei din America sau poate că are altceva de rezolvat. Când i-a spus că nu vrea să aibă regrete, de fapt, Hikari a vrut să-i spună că vine o zi în care toți vom regreta deciziile pe care le-am luat la un moment dat, din încăpățânare.

Poate că Fumiko a înțeles mesajul ei. Dar fiecare e liber să interpreteze cum vrea vorbele și acțiunile celorlalți.

Așa s-a întâmplat și cu ea. Era cât pe ce să iasă din cafenea, dar întrebarea simplă a lui Kazu a făcut-o să se răzgândească în legătură cu întoarcerea în trecut. Pentru ea, acum are sens să călătorească în timp, chiar dacă, cu câteva clipe mai devreme, i se părea absurd.

„O fac pentru Yōji."

Câteva amintiri despre cum se simțea când erau împreună, și simte o strângere de inimă. E ciudat, căci doar cu câteva clipe mai devreme, refuza să-și amintească de perioada petrecută cu el.

„S-au întâmplat atât de multe, dar pentru prima oară am curaj să accept ce simt. Acum simt altfel. Trebuie să recunosc că l-am iubit cu adevărat. Și trebuie să mai aflu ceva…"

Hikari nu mai e confuză. Știe că vrea să se întoarcă în trecut. Pune din nou haina pe spătarul scaunului și se așază.

Câteva clipe mai târziu, Kazu iese din bucătărie, îi umple ceașca cu o cafea proaspătă și îi spune că în afară de regula imposibilității schimbării prezentului, mai sunt și alte reguli ale călătoriei în timp: poate întâlni în trecut doar persoanele care au vizitat cafeneaua; întoarcerea în trecut e posibilă doar dacă se așază pe un scaun special, de pe care însă nu are voie să se ridice cât stă în trecut.

Crude reguli, își spune Hikari, dar totuși nici una nu e chiar atât de grea. Cu o excepție, care o sperie:

— O fantomă? exclamă uimită, când Kazu îi spune că femeia în rochie albă care stă la masa cea mai îndepărtată de ușă e o fantomă.

Trebuie să fie o glumă, își spune în sinea ei.

— Exact cum ați auzit, continuă chelnerița, cu aceeași față inexpresivă. Dacă vreți să vă întoarceți în trecut, va trebui să așteptați ca femeia de acolo să meargă la toaletă.

Hikari se uită la fața ei, fără să scoată un sunet: Kazu nu e pusă pe glume.

E vorba despre o întoarcere în timp, așa că nu i se pare ciudată apariția unei fantome. E în regulă, poate accepta și acest personaj în poveste, dar există un *totuși:*

— Toaletă? O stafie merge la toaletă?

Întoarce vorbele lui Kazu pe toate părțile, dar totul sună absurd. Se uită lung la fața serioasă a chelneriței, așteptând să o audă spunându-i că „a fost o glumă”, dar Kazu continuă pe același ton rece:

— Merge. Femeia pe care o vedeți acolo merge negreșit o dată pe zi la toaletă. Atunci aveți șansa să vă așezați pe scaunul special.

Pe Kazu o lasă indiferentă reacția lui Hikari, un amestec de șoc, îndoială și sperietură. Îi spune că nimeni nu știe de ce femeia în alb merge la toaletă o dată pe zi, dar, dacă vrea să o aștepte să se ridice de pe scaun, poate rămâne și după ce se închide cafeneaua. Hikari ridică privirea la cele trei orologii de pe perete. Fiecare arată altă oră; doar cel din mijloc indică ora corectă.

Coincidență sau nu, tocmai s-a făcut ora cinci și pendulul bate de cinci ori.

— Am să aștept, spune Hikari, ridicând ceașca cu cafeaua proaspăt făcută.

Gustul cafelei e diferit pentru ea, care obișnuiește să bea cafea instant sau să își prepare singură o cafea la filtru, prin metoda *pour over*. E sigură că e același sortiment de cafea băut când a fost aici cu Yōji, dar nu-și mai amintește gustul.

„La vremea aceea nu mă preocupa gustul cafelei…”

Ridică privirea: în fața ei e femeia în rochie albă, citind liniștită dintr-o carte. Ideea că o stafie merge la toaletă i se pare stranie lui Hikari, dar nu mai puțin bizar e faptul că o vede citind. Ce fel de carte citește? se întreabă Hikari. Din când în când, femeia dă pagina, semn că citește cu atenție. Oare înțelege ce citește? Poate face o fantomă deosebirea între o carte interesantă și una plictisitoare? Femeia din fața ei o face tot mai curioasă.

— Ce carte citiți? o întreabă brusc pe femeia în alb.

Firește, femeia nu-i răspunde – nici nu se aștepta să-i răspundă.

— Lui Kaname îi plac romanele, răspunde Nagare în locul femeii.

Hikari e șocată să afle că stafia are un nume, însă nu-și poate controla curiozitatea despre pasiunea femeii pentru lectură.

— Romanele?

— Da.

— De unde știți că-i plac romanele?

— Păi… Când trăia…

— Ha?

Nagare se oprește brusc, înghite în sec și mormăie ceva ce sună ca o remușcare. Judecând după reacția pe care o are când o vede pe Kazu, Hikari înțelege că nu e un subiect pe care să-l discute cu ea aici. Dar nu are nici o îndoială că a auzit bine: Nagare a spus „când trăia…”. L-a auzit și rostindu-i numele: Kaname. Cu siguranță, această Kaname e un personaj care are legătură cu cafeneaua. Reacția patronului îi confirmă că e un subiect sensibil, dar secretoșii au darul de a-i face pe oamenii curioși și mai curioși.

Tocmai când deschide gura să întrebe cine este Kaname, se aude o bufnitură.

E zgomotul unei cărți care a fost închisă. Femeia în alb se ridică încet de pe scaun, fără să facă zgomot. Hikari tresare instinctiv, de parcă o luase frigul.

„S-a… S-a ridicat! Fantoma are picioare!”

Femeia în alb trece pe lângă ea. Hikari o privește încremenită. Cu pași fără sunet, se îndreaptă către ieșire, apoi face la dreapta către toaletă.

— Scaunul e liber.

— Ha?

Privind-o fascinată pe femeia în alb care merge către toaletă, Hikari nici nu băgase de seamă că deja Kazu e în fața ei.
— Doriți să luați loc?
— Bine… Bineînțeles că vreau! răspunde Hikari cu glas tare.
— În acest caz, trebuie să vă mai explic încă o regulă importantă, înainte să vă așezați pe scaun.
— O altă regulă importantă?
— Desigur.
Hikari e foarte curioasă ce se întâmplă cu femeia în alb, dar acum are ceva mai important de făcut: să se întoarcă în trecut și să se revadă cu Yōji.
— Despre ce fel de regulă e vorba? o întrebă pe Kazu, după câteva clipe de tăcere.
— După ce luați loc pe scaunul special, am să vă torn cafea în ceașcă.
— Ha? încă una? Dar tocmai ce mi-ați adus o ceașcă plină, răspunde Hikari, arătând cu degetul ceașca din fața ei.
— Cafeaua aceea e una specială.
— Așa o fi, cum spuneți dumneavoastră.
Hikari băuse deja o cafea. Tocmai luase o gură din a doua ceașcă și vrea să o bea până la ultima picătură, fiindcă e păcat de ea, atât e de bună.
„A treia cafea…”
Îi place cafeaua, dar nu o încântă să bea trei cești una după alta.
— Continuați, vă rog, spune Hikari și oftează, privind-o absent pe Kazu.
— Călătoria dumneavoastră în trecut va începe din clipa în care vă voi turna cafeaua până când începe să se răcească. Încă ceva: vă rog să nu uitați să beți toată cafeaua până nu se răcește.
— Până nu se răcește?
Hikari pune mâna pe ceașca din fața ei. Trecuseră cinci sau șase minute de când chelnerița îi umpluse ceașca, și încă era caldă. În doar câteva minute va fi rece, cu siguranță. După calculele ei, înseamnă că va putea sta în trecut între cincisprezece și douăzeci de minute, cu aproximație, îndeajuns ca să accepte cererea în căsătorie și să se întoarcă în prezent.

— Am înțeles, spune Hikari.

În comparație cu regula conform căreia nu poți schimba prezentul, cea cu timpul limită nu i se pare greu de respectat.

— E limpede: tot ce trebuie să fac e să beau toată cafeaua înainte să se răcească, nu?

Pentru ea, această regulă nu pune nici o problemă. I se pare foarte ușor să golească ceașca înainte să înceapă cafeaua să se răcească. Ridică a doua ceașcă și ia două înghițituri de cafea. Nu e nici fierbinte, dar nici călduță să o poată bea dintr-o suflare. I se pare ciudat că i s-a spus că trebuie să o bea pe toată și se întreabă în sinea ei ce ar putea să o împiedice să golească ceașca.

— Apropo, ce se întâmplă dacă nu o beau pe toată? întreabă brusc, curioasă.

— Dacă nu reușiți să o beți pe toată... începe Kazu după câteva clipe de tăcere și se oprește.

— Așa, dacă nu o beau pe toată...

„Ei, ce se poate întâmpla?" întreabă în gând, așteptând încruntată și cu nerăbdare un răspuns.

— Veți fi transformată într-o fantomă și veți sta pe scaunul acela o veșnicie.

— Ha?

Hikari privește către arcada prin care femeia în alb s-a îndreptat către toaletă, apoi întoarce capul încet către Kazu care se uită absentă la scaunul pe care stătuse femeia în alb, mai bine zis fantoma, înainte să se ridice.

„Cu alte cuvinte, dacă nu respect regula, îmi risc viața..."

Nu se așteptase ca regulile întoarcerii în timp să fie atât de riscante. Îndoiala începe să-i încolțească în suflet.

„Până nu se răcește cafeaua? Nu sună cam vag?"

Pune din nou mâna pe ceașca din fața ei, ca să verifice dacă între timp s-a mai răcit cafeaua.

„Mm?"

Cu doar câteva minute în urmă, simțise că licoarea încă era călduță, acum însă e rece.

„Nu pot să cred! Atât de repede s-a răcit?"

Dintr-odată își dă seama că nu mai știe ce înseamnă o cafea rece. Dacă ceașca e rece, atunci s-a terminat și timpul ei în trecut? Vara, de pildă, cafeaua poate rămâne călduță mai mult timp.

E confuză.

— E totul în regulă? o întreabă Kazu.

Întrebarea simplă a chelneriței are un alt mesaj: „Mai doriți să vă întoarceți în trecut, acum că ați aflat că există riscul să fiți transformată în fantomă? Dacă vreți să vă răzgândiți, acum e momentul”.

Hikari încearcă să-și adune gândurile. Două sunt motivele pentru care vrea să se întoarcă în trecut. În primul rând, vrea să verifice dacă Yōji a mințit-o când i-a spus că are o nouă iubită. Dacă e adevărat, e clar că în ziua în care a cerut-o de soție, încă nu era îndrăgostit de femeia aceea – e un detaliu irelevant și de aceea vrea să accepte să-i fie soție. O face pentru el, dar și pentru ea: „Vreau să-i spun sincer ce simt pentru el”, dar să facă toate astea știind că s-ar putea să fie transformată în fantomă, i se pare un risc mult prea mare. A înțeles că trebuie să bea cafeaua până nu se răcește, dar ce o înspăimântă e tocmai acest „până nu se răcește cafeaua” – e o regulă prea vagă. Prinsă în discuția cu Yōji, poate rata momentul schimbării cafelei din una care se răcește într-una complet rece. Diferența între „se răcește” și „s-a răcit” poate fi de un grad, sau a zecea parte dintr-un grad. Cu cât se gândește mai mult, cu atât îi este mai dificil să găsească un răspuns.

„Dacă nu mă întorc în trecut să-l revăd, voi regreta și mai mult decât acum.”

Hikari bea dintr-o suflare a doua ceașcă de cafea, care se răcise între timp. Confuză, se uită pe fundul ceștii goale. Se aștepta să mai fie călduță, dar când a băut-o, a constatat că e rece. Și nici nu știe câte grade are.

Cafeaua rece a făcut-o să-și dea seama că timpul care se scurge până se răcește în ceașcă e ceva incert și mult mai scurt decât își imaginase. Prin urmare, nu se poate baza pe modul în care percepe ea trecerea timpului. Poate că timpul nu e absolut, ci relativ.

Și ajunge la o concluzie: „Tot ce trebuie să fac este să țin ceașca în mână și să beau toată cafeaua când simt că mai e călduță”.

Hikari pune ceașca pe farfuriuță și spune ridicându-se încet în picioare:

— Vreau să-l mai văd o dată. Vreau să mă întâlnesc cu el și să-i spun sincer ce simt pentru el.

Propriile cuvinte îi dau curaj.

„Nu vreau să adun încă un regret."

Crezuse că trebuie să-și facă în gând o listă cu motivele care justifică întoarcerea în timp, dar, de fapt, nu are nevoie de așa ceva.

„Vreau să-l întâlnesc pe Yōji. Cu orice risc."

E tot ce își dorește.

— Am înțeles, răspunde Kazu.

Chelnerița se răsucește pe călcâie și dispare în bucătărie.

— Pot să mă așez pe scaun? îl întreabă pe Nagare, care ascultase tăcut conversația ei cu Kazu din spatele barului.

— Vă rog, răspunde patronul, făcându-i semn să ia loc.

Hikari a încremenit în picioare în fața scaunului special care o va întoarce în trecut. Emoționată, își mușcă buzele. Inima îi bate cu putere. Știe că nu va ajunge în trecut doar așezându-se pe scaun, dar nu știe ce se va întâmpla concret. Temătoare, se strecoară între masă și scaun, și se așază încet.

A avut dreptate: nu s-a întâmplat nimic, ca și cum s-ar fi așezat pe un scaun obișnuit. E puțin mai rece – e singura diferență față de un scaun banal. Și nu e doar scaunul. Începe să se destindă, și simte că nu doar în jurul scaunului, ci și în jurul mesei plutește un aer mai rece.

„E scaunul pe care stă fantoma…"

Simte fiori rece pe șira spinării.

„Cine știe… Poate voi sfârși și eu ca ea, și voi sta o veșnicie pe scaunul ăsta."

Închide ochii și scutură din cap, încercând să risipească un asemenea scenariu negru din minte.

Kazu iese din bucătărie. Pe tava pe care o ține în mâini are o ceașcă și o farfuriuță din porțelan de un alb imaculat, și o cafetieră din argint. Se oprește lângă scaunul pe care stă Hikari, ridică ceașca din care a băut femeia în alb și pune în fața ei ceașca curată.

— Încep să vă torn cafeaua. Sunteți pregătită?
— Da.
— Vă reamintesc că aveți voie să rămâneți în trecut din momentul în care încep să vă torn cafeaua în ceașcă până când se răcește.
— Am înțeles.
Când auzise mai devreme aceeași regulă, a presupus că i se va răci cafeaua între cincisprezece și douăzeci de minute. Acum însă, după ce a aflat la ce risc se expune dacă nu bea toată cafeaua până nu se răcește, vede situația altfel.
Se neliniștește știind că va trebui să bea cafeaua în cel mult zece minute. Ba nu, o va bea mult mai repede. Și în timp ce ea își face felurite gânduri, Kazu pune în fața ei o linguriță de cocktail, lungă de aproximativ zece centimetri.
„Asta ce mai e?", o întreabă din priviri.
— Dacă o puneți în cafea, vă va atenționa printr-o alarmă când începe să se răcească. Atunci când veți auzi alarma, negreșit să beți toată cafeaua din ceașcă, explică chelnerița, punând lingurița lungă în ceașcă.
— Lingurița asta lungă și subțire îmi va spune când se răcește cafeaua?
— Exact.
„Puteai să-mi spui mai devreme că aveți aici un obiect atât de inteligent! Dă-mi înapoi timpul pe care l-am pierdut făcându-mi griji!"
Se abține cu greu să o apostrofeze.
— Am înțeles, răspunde scurt și sec, conștientă că tânăra va rămâne impasibilă și dacă ar răbufni.
Kazu nu are intenții ascunse, e doar onestă, și tocmai asta o face pe Hikari să se mai detensioneze puțin. Era cu nervii întinși la maximum, neștiind în cât timp se va răci cafeaua, dar acum știe că trebuie doar să o bea toată când va suna alarma din lingurița lungă.
— Sunteți pregătită?
— Da, răspunde Hikari după un oftat adânc. Vă rog să continuați.
Kazu încuviințează cu o mișcare ușoară a capului și înalță cafetiera de argint. Brusc, atmosfera din cafenea devine apăsătoare și Hikari observă că pumnii strânși încep să-i tremure.

„Mi-e frică…”

Tocmai când era sigură că e pregătită pentru orice… Dar nu, nu-i este teamă că va fi transformată în fantomă. Îi este teamă că se va întâlni cu un om care nu mai este printre cei vii. Nu-și poate imagina ce va simți când se va uita în ochii unui bărbat care e mort în realitate. Hikari strânge pleoapele cu putere și își mușcă buzele. Kazu o privește și, ridicând încet cafetiera de argint, îi reamintește în șoaptă:

— Nu uitați: până nu se răcește cafeaua.

Cafeaua începe să curgă în fir subțire din cafetiera de argint în ceașcă. Hikari urmărește scena cu ochii întredeschiși. Din ceașca ce se umple puțin câte puțin se ridică un fuior de abur, dar nu dispare în aer, ci se înalță către tavan. Pentru o clipă, Hikari crede că urmărește fuiorul de abur, însă o încearcă o senzație ciudată.

„Ce-i asta?”

Imaginile din jur încep să tremure, trupul parcă nu-i mai aparține și, șocată de ce simte, scoate un țipăt scurt. Tavanul e prea aproape de ea, incredibil de aproape. Brusc, își dă seama că nu se uită la un fir de abur, ci că ea însăși, transformată în abur, se înalță plutind către tavan.

„Nu pot să cred!”

De fapt, nu tavanul se apropie de ea, ci imaginile din jur încep să curgă ca un șuvoi pe lângă ea, de sus în jos. Frânturi din întâmplările din cafenea se scurg pe lângă ea ca într-un felinar rotitor *sōmatō*[2] apărând deasupra ei și dispărând sub ea.

„E adevărat! Timpul curge înapoi!”

Hikari închide ochii. Recunoaște în sinea ei că e confuză, că îi este teamă. Cu toate astea, își dorește să-l întâlnească din nou pe Yōji. Gândul că-l va revedea pe iubitul ei decedat îi taie respirația. O cuprinde panica.

„Am emoții…”

Își amintește că a mai simțit cândva aceeași emoție.

E emoția pe care o avusese înainte să fie iubita lui Yōji.

Când eram elevă la școala primară, îmi amintesc că băieții din clasa mea au râs de mine când m-am tuns scurt. Nu-i o amintire prea plăcută. De atunci nu m-am mai tuns așa scurt niciodată. Nu e cazul să exagerez și să spun că am suferit o traumă, dar, în orice caz, a fost de-ajuns să mă facă să refuz tunsorile scurte.

Și totuși, într-o zi…

„Uau! Mi-am tăiat părul!"

Am scos limba în fața oglinzii. De vină a fost horoscopul de la matinalul de la TV, de unde am aflat că expresia norocoasă în dragoste pentru ziua aceea era „taie-ți părul". Se spune că o schimbare de look îți poate îmbunătăți viața amoroasă. „Taie-ți părul" a fost scânteia care a aprins focul curajului în inima mea. Adevărul e că îmi căzuse cu tronc unul dintre băieții cu care eu și amicele mele făceam echipă la jocurile de evadare din spațiile închise. Îl chema Ninomiya Ryō. Genul de bărbat cu alură de sportiv, înalt și zvelt. Auzisem că în gimnaziu și liceu jucase volei în echipa școlii. Ca să-i atrag atenția, mi-am făcut curaj și mi-am scurtat părul. În ziua în care ne-am revăzut toți șase după mai mult timp, m-a întrebat:

— Aoleu, ce-ai făcut? Te-ai tuns?

Și asta a fost tot.

„Vai de mine…"

Treceam din nou prin aceeași traumă din școala generală. E adevărat, nu a râs de mine. Poate că nici nu mi-a spus-o în sens negativ, dar mi-am dat seama pe loc că venisem la întâlnire cu speranțe foarte mari – mă așteptam să-mi facă un compliment, sau poate chiar două, de genul „ești drăguță", „îți stă bine" – însă comentariul lui sec a fost de ajuns să mă facă să regret amarnic că îmi tăiasem părul.

„Ah… Mai bine nu mă tundeam…"

Mă forțam să zâmbesc și să nu-mi las chipul să-mi trădeze remușcările care mă măcinau.

Vorbele lui și regretele mele îmi stricaseră tot cheful de distracție. Cu cât mă forțam să râd mai mult, cu atât mă simțeam mai frustrată. De nervi și supărare, mă surprindeam trăgând în jos de noile mele șuvițe, mult prea scurte, de parcă le-aș fi putut lungi. Era

prea târziu, nu mai puteam face nimic. În sinea mea, îmi era rușine de motivele care mă făcuseră să cred prezicerile horoscopului de la matinalul TV. Eram îngrozitor de deprimată și tot ce făceam era să râd aiurea.

— Îți stă foarte bine și cu părul tuns scurt, mi-a spus Yōji.

Niciodată nu voi uita ziua aceea. Eram în drum spre casă, și cuvintele lui, atente și delicate, au fost ca un balsam mătăsos pentru sufletul meu. Râsul meu forțat era, de fapt, un SOS. Ziua se apropia de final, și, văzând că nimeni nu-mi aude strigătul de ajutor, mi-am spus în gând: „M-am săturat. Nu vreau să mă mai văd cu nici unul dintre ei". Sinceră să fiu, treceam printr-o perioadă în care simțeam că nu-mi găsesc locul și un grup de care să aparțin. Cuvintele lui Yōji au fost ca un colac de salvare pentru mine.

Câteva luni mai târziu, părul meu ajunsese la lungimea la care obișnuiam să-l port. Timpul trecuse și mi-am dat seama brusc că în grupul nostru de prieteni se formaseră două cupluri de îndrăgostiți. Într-o zi, la finalul unui joc de evadare, cei patru îndrăgostiți au luat-o fiecare în altă direcție, lăsându-ne pe mine și pe Yōji în urmă.

De obicei, el dispărea după turnichetii stației de metrou, iar eu îmi continuam drumul pe jos până la stația următoare. În ziua aceea însă, spunându-mi „Nu am altceva de făcut", m-a însoțit până la gara de unde luam trenul. Era una dintre rarele zile de Crăciun în care ningea. Zăpada scârțâia sub pașii lui. Mergeam lângă el, atentă să nu mă îndepărtez, dar nici să mă apropii prea mult de el. Sub neaua moale era gheață, și o clipă de neatenție m-ar fi făcut să plonjez drept în brațele lui, dacă alunecam. De fapt, chiar voiam să mă țin de brațul lui, dar mergeam cu capul în pământ, atentă pe unde calc. Tot ce vedeam erau urmele pașilor mei pe zăpadă.

— Te prinde bine și părul lung, l-am auzit murmurând dintr-odată.

— Mm?

Am ridicat capul: mergea privind doar înainte și strângea înfrigurat din umeri, scoțând pe gură un fuior de abur lăptos.

— A, da… am îngăimat fâstâcită, și am tras în jos de o șuviță din părul lung. Vrei să-mi spui că nu te deranjează dacă am părul scurt sau lung, nu? l-am întrebat pe un ton insinuant.

De fapt, îl trăgeam de limbă, așteptând un anumit răspuns din partea lui.

— Mm. Îți stă bine oricum, și cu o tunsoare scurtă, și cu părul lung.

— Oricum, zici?

— Da.

— Am înțeles.

— Mm.

— Mulțumesc.

Aflasem răspunsul pe care-l așteptam. Timizi, am izbucnit în râs amândoi. Ne-am continuat drumul prin zăpadă. Eram fericită. Răspunsul lui mi-a confirmat faptul că nu uitase ce se întâmplase cu câteva luni în urmă, ziua în care comentariul prietenului său m-a rănit, ziua în care vorbele lui blânde m-au salvat. Nu aveam nici o îndoială că așteptase să-mi crească părul ca să-mi facă un compliment în felul lui. Așa era el, atent la detalii.

Mai târziu am aflat că după ziua în care am mers împreună prin zăpadă avea de gând să-mi mărturisească că se îndrăgostise de mine. Dar nu era nevoie să-mi spună nimic, fiindcă inima mea deja știa că mă place.

„Acum știu de ce regret enorm că i-am spus nu."

Mi-a cerut mâna chiar în această cafenea. Nu s-a fâstâcit, ci m-a întrebat direct dacă accept să-i fiu soție.

Ce naivă am fost! Credeam că vom fi împreună o veșnicie, dar m-am înșelat. Dacă mi se dă șansa să-mi pot îndrepta greșelile, o voi face fără ezitare. Vreau să-i spun deschis lui Yōji ce mult a însemnat iubirea lui pentru mine.

Chiar dacă nu voi mai putea schimba prezentul…

Cât timp să fi trecut de când imaginile se scurgeau pe lângă ea de sus în jos ca un șuvoi? Mult, sau poate doar o secundă. Dacă e adevărat că înainte să moară oamenii văd imagini din propria viață ca într-un felinar rotitor *sōmatō,* atunci cu siguranță că trebuie să fie la fel cum vede ea acum.

„A…”

Brusc, își dă seama că în fața ei e Yōji. Mai exact, stă la o altă masă, lângă a ei. Deși stau față în față, între ei o distanță stranie. Stă pe scaunul pe care femeia în alb stătuse în urmă cu un an, în spatele ei.

I se pare bizar, dar și mai straniu e că Yōji, care murise, e acum în fața ei.

— Yōji, dragul meu! strigă Hikari, și, uitând de regulă, dă să se ridice de pe scaun.

Dacă se ridică, va fi trimisă pe loc înapoi în viitor. Răvășită de reîntâlnirea cu Yōji, uitase complet de una dintre regulile călătoriei în timp.

— Stai pe loc! strigă Yōji, făcându-i semn cu mâna. N-ai voie să te ridici!

— Ce-ai spus? întreabă uimită, neînțelegând de ce Yōji e atât de precipitat și de ce a ridicat glasul la ea.

O fracțiune de secundă mai târziu, își amintește de regula care-i interzice să se ridice de pe scaunul special.

— O, da! oftează exasperată și își reazemă la loc spatele de spătarul scaunului.

Dacă Yōji nu ar fi avertizat-o, ar fi fost trimisă pe loc în viitor. Și ar fi fost mare păcat să irosească șansa unică de a-l revedea pe iubitul ei.

— Ai fost cât pe ce… spune Yōji, ștergându-și cu un gest exagerat broboanele de transpirație de pe frunte.

— Mm? întreabă Hikari, luată prin surprindere de reacția lui.

„Dacă m-a avertizat să nu mă ridic de pe scaun, e limpede că știe că am venit din viitor.”

Hikari începe să se panicheze. Nu o miră că Yōji știe în detaliu regulile cafenelei în care te poți întoarce în timp, dar e cu neputință să știe că ea, care stă acum în fața lui pe acest scaun special, a venit din viitor.

„Nu… E imposibil să știe.”

Și totuși, nu el a fost cel care i-a spus să nu se ridice pe scaun? Nu ar fi strigat la ea să nu se ridice dacă nu ar fi știut că vine din viitor. Și nu a strigat oricum, ci foarte hotărât și sigur pe ce face.

— Nu cumva…?

I-ați spus dumneavoastră? o întreabă din priviri pe Kazu, care trebăluiește în spatele barului. Dar chelnerița nu observă privirea ei întrebătoare și dispare în bucătărie de parcă nici nu a văzut că e în salon.

— Stați… Stați puțin, îngaimă Hikari.

Nici nu se aștepta la o altă reacție din partea lui Kazu. Și e sigură că dacă ar fi băgat-o în seamă, chelnerița i-ar fi răspuns rece și sec, „exclus". Numai cine putea vedea în viitor ar fi știut că Hikari venea dintr-un alt timp, iar Kazu nu are așa puteri.

„Și totuși… De unde știe Yōji că am sosit din viitor?"

Bărbatul se ridică de pe scaun și se apropie de masa lui Hikari. Preocupată să înțeleagă ce se întâmplă, a uitat complet ce voia de fapt să-i spună iubitului ei. Yōji se așază fără să ezite pe scaunul din fața ei. Privirile li se întâlnesc. Hikari ridică ochii. E emoționată, încordată ca un arc, în schimb, el zâmbește larg.

„Nu cumva are de gând să mă ceară de soție acum? Imposibil. Din câte îmi amintesc, nu l-am văzut atât de relaxat înainte să-mi ceară mâna."

Se uită la el și nu înțelege de ce-i zâmbește.

— Ăăă… îngaimă Hikari, încercând să vorbească, deși e confuză.

Mai întâi, trebuie să afle dacă a ajuns înainte sau după ziua în care a cerut-o de soție. Dacă a ajuns înainte, atunci poate accepta inelul de logodnă, dar dacă a ajuns după acea zi, în care l-a refuzat, lucrurile se complică.

Va trebui să-i explice foarte convingător de ce l-a refuzat prima oară. Chiar dacă nu mai poate schimba prezentul, refuză să creadă că a acceptat să călătorească în trecut ca să complice și mai mult relația dintre ei.

„Nu am prea mult timp la dispoziție."

— Cum de ți-ai dat seama că am venit din viitor?

„Nici n-o să observ când se răcește cafeaua. Nu trebuie să irosesc timpul cu întrebări inutile."

I s-a pus un nod în gât. Începe să gâfâie. Inima îi bate cu putere.

„Indiferent ce-i spun, prezentul rămâne același. Nu am nici o putere să-l schimb."

E conștientă de neputința ei, dar asta nu înseamnă că poate sta liniștită. Întrebările îi pot satisface curiozitatea, însă ar putea fi supărătoare pentru Yōji. Și totuși, bărbatul nu pare tulburat de întrebarea ei. E calm, poate prea calm.

— Te așteptam, îi spune brusc, cu un aer fericit.

— Ce?

— Te așteptam să vii din viitor la mine.

Hikari nu înțelege nimic.

— Mă așteptai? Pe mine?

— Mm.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Ți-am spus că te voi aștepta, nu?

Hikari îl privește nedumerită: când i-a spus el așa ceva?

— Nu-ți mai amintești? Adineauri ți-am spus că te voi aștepta.

„Adineauri?"

— Te-am cerut de soție, iar tu mi-ai spus că vrei să te concentrezi o perioadă pe carieră. Ai uitat?

„Carieră?"

Hikari privește în gol. Ventilatorul de lemn din tavan se învârte încet, iar orologiile mari ticăie liniștite, fiecare arătând altă oră.

— A, da…

Da, în ziua aceea Yōji i-a spus că o va aștepta. „Bine, dar…"

— Stai puțin. La asta te-ai referit când mi-ai spus că mă aștepți?

„Eu am crezut că mă va aștepta până când mă voi convinge dacă vreau să continui cu jobul pe care-l am acum…"

— Mi-ai spus că mă vei aștepta aici, în această cafenea, să mă întorc din viitor?

— Exact.

Răspunsul lui direct, fără ezitare, o lasă pe Hikari fără cuvinte. Buzele încep să-i tremure. Deschide gura să spună ceva, dar o închide, apoi iar o deschide.

— Poate crezi că te mint, dar nu te mint. De aceea, te-am rugat să ne întâlnim în această cafenea. M-am gândit că, dacă mă vei refuza, te voi putea aștepta să vii din viitor.

— Nu pot să cred…

— Bine, atunci te întreb altfel: în viitorul tău, eu sunt mort, nu?

Yōji rostește adevărul nemilos, fără să i se schimbe expresia de pe chip. Vorbește despre moartea lui ca și cum o întreabă dacă s-a simțit bine la o ieșire cu amicii la un bar, la care el n-a putut să vină.

— Ce… Ce-ai spus?

Glasul îi tremură, simte că ochii îi iau foc, că explodează de furie. Nu are puterea să-i răspundă în față: „Da, ești mort". Cum îndrăznește s-o întrebe, când știe foarte bine că nu-i poate răspunde? Gura îi tremură și își aude dinții clănțăind.

— Scuze, iartă-mă, spune Yōji, cu un zâmbet vinovat.

Hikari pur și simplu nu înțelege cum de poate vorbi atât de relaxat despre propria moarte. Ce-a găsit de râs?

„Știa că va muri. De aceea m-a adus aici."

— Și ce ți-am spus atunci?

— Când?

— Când mă voi despărți de tine…

— Te-ai gândit și la asta?

— Da. După ce starea mea de sănătate se va înrăutăți, te voi părăsi.

Pentru Hikari toate astea au fost deja în trecut, însă el vorbește despre viitorul lui. I se rupe sufletul auzindu-l vorbind la viitor. Îi este greu să creadă, dar, dacă e adevărat ce spune el, atunci…

„Am fost o egoistă. M-am gândit doar la mine."

Hikari închide ochii. Îi este rușine de faptele ei din trecut.

— Deci ce ți-am spus? întreabă Yōji, privind-o cu nerăbdare.

— Mi-ai spus că te-ai îndrăgostit de o altă femeie.

— Aha! Nu mă surprinde! răspunde cu voce tare, de răsună cafeneaua, și se reazemă de spătarul scaunului.

Hikari îl privește înmărmurită.

— M-am gândit îndelung.

— La ce?

— La motivul despărțirii. O idee ar fi fost să-ți spun că l-am pierdut și apoi să ne certăm din cauza asta.

Suflecându-și mâneca stângă a jachetei, Yōji scoate la vedere un ceas cu brățară din piele. Hikari i-l dăruise de ziua lui. Își amintește că timp de o săptămână, după ce ieșea de la muncă, a cutreierat

toate magazinele, neștiind ce ceas să aleagă pentru el. Dacă i-ar fi spus că l-a pierdut, probabil că l-ar fi întrebat unde, dar nu e sigură că ar fi ajuns să se certe atât de rău încât să se despartă din cauza unui ceas.

— Apoi m-am gândit că mai bine îți spun că sunt îngropat în datorii, și să te rog să mă împrumuți cu niște bani.

Yōji râde singur, ca și cum nu i se pare ciudat că avusese asemenea idei de despărțire.

— Ba chiar m-am gândit să nu mai iau legătura cu tine și să dispar brusc, continuă, privind-o cu un zâmbet trist.

Ascultându-l, Hikari își spune în sinea ei că strategia cu „altă femeie” a fost cea mai eficientă.

— Dar până la urmă, am hotărât să-ți spun că e o altă femeie în viața mea. Dacă mi-ai confirmat și tu, înseamnă că asta am făcut.

Yōji dă din cap, încercând să se convingă că strategia lui nu a dat greș. Dacă ar fi ales să dispară pur și simplu din viața ei, n-ar mai fi avut liniște.

— Ce-ai simțit când ți-am spus că am o nouă iubită, deși mai devreme îți promisesem că te voi aștepta? o întreabă pe un ton care-i trădează curiozitatea.

— Am fost atât de șocată, încât mi-am pierdut cuvintele, răspunde sinceră Hikari.

— Mm, era de așteptat.

Yōji începe să râdă din nou. E limpede că s-a gândit de la început să o determine să o aducă în trecut, după ce va fi aflat că el murise.

Frustrată, Hikari se încruntă.

— De ce nu mi-ai spus?

— Vorbești despre boala de care sufeream?

— Trebuia să-mi spui adevărul.

— Dacă ți-aș fi spus că sufăr de o boală incurabilă, nu m-ai fi refuzat, nu?

„Simt că mă sufoc. Are dreptate. Dacă mi-ar fi spus că e bolnav în ziua în care m-a cerut de soție, cum aș fi putut să-l refuz? Mi s-a părut că era prea devreme să ne căsătorim și nu eram încrezătoare că vom fi împreună pentru restul vieții. M-am folosit de job, fiindcă n-am avut curaj să-i spun nu în față… Dacă mi-ar fi spus că e grav

bolnav, probabil că aș fi acceptat să ne căsătorim. Din milă, mai mult ca sigur. Nu aș fi spus da fiindcă voiam să fiu soția lui, ci din milă. Dacă l-aș fi refuzat, știind că e bolnav, după moartea lui aș fi avut remușcări. M-aș fi învinovățit că nu am acceptat să fiu soția lui."

Indiferent dacă ar fi spus da sau nu, hotărârea ar fi căzut pe ea ca un blestem. Cunoscând-o foarte bine, Yōji a presimțit că pentru ea orice alegere ar fi făcut s-ar fi simțit prizoniera propriilor îndoieli.

— De aceea, am hotărât să te aștept.

„Yōji a așteptat ca eu să vin la întâlnire când îmi doresc să-l revăd. Nu m-aș fi întors în trecut dacă ar fi fost un bărbat care s-a despărțit de mine sub pretextul că și-a făcut o altă iubită.

Simt că ceva din interiorul meu m-a făcut să vin aici. Pe de o parte, regretul că nu i-am spus ce simt pentru el; pe de altă parte, dorința de a afla adevărul."

— Nu te puteai gândi la altceva?

— Nu sunt sigur. Dacă nu aș fi știut că există această cafenea, poate că nu aș fi putut să-ți ascund că sunt bolnav. Te-aș fi cerut insistent de soție, chiar dacă mă refuzai. Dar știu că dacă aș fi făcut așa, aș fi regretat până în ultima zi a vieții mele. Cu cât sfârșitul era mai aproape, cu atât aveam tot mai puțină încredere în sentimentele tale pentru mine. Ori de câte ori îți vedeam chipul îngândurat, începeam să-mi fac în minte tot felul de scenarii. Mă vedeam acuzându-te că te-ai căsătorit din milă, știind că am să mor în curând. Și nu-mi doream așa ceva. Voiam să te văd fericită, să te fac fericită. Știind că nu vrei să te căsătorești, mi-a fost teamă că voi muri cu sentimentul de vinovăție că te-am forțat să faci ceva împotriva a ceea ce simți cu adevărat. De aceea, ultima mea speranță a fost să te aștept până când vei dori singură să fii cu mine.

— Dar…

— Iartă-mă, spune Yōji, ștergându-se la ochi. Pe masă au căzut câteva lacrimi. Am greșit. Nu voiam să-ți spun asta…

Yōji ridică privirea. Fața îi e plină de lacrimi. Suspină.

„Ce reguli nemiloase are această cafenea…", își spune Hikari, uitându-se la el.

Indiferent ce ai face, nu poți schimba prezentul. Iubitul ei știe și de aceea plânge în fața ei. Și mai știe ceva: faptul că ea e în fața lui înseamnă că nu a putut să se salveze, să scape de moarte.

„Și totuși… Sunt fericită că am putut să mă întorc în trecut. Dacă nu aș fi venit aici, mi-aș fi trăit restul vieții fără să știu ce gândește, fără să știu cât de mult suferă… Mi-a spus că mă va aștepta, dar jumătate de an mai târziu, mi-a spus că vrea să se despartă de mine, fiindcă s-a îndrăgostit de o altă femeie. Iar eu încercam să-l uit."

— Ce ai fi făcut dacă aș fi găsit pe altcineva după ce ne-am despărțit?

De fapt, nu asta voia să-l întrebe. Hikari știe că are lucruri mai importante de discutat, știe ce-i va răspunde, dar nu s-a putut abține să-l întrebe.

— Nu contează cum aș fi reacționat, atât timp cât ți-ai fi găsit fericirea cu un alt bărbat. E adevărat că ți-am spus că te voi aștepta, dar cum ai fi putut să ai încredere într-un bărbat care te-a părăsit pentru o altă femeie?

„Mă așteptam să-mi răspundă așa."

Îl privește pe Yōji și nu știe dacă plânge în timp ce râde, sau dacă râde în timp ce plânge.

— Ești egoist.

„Nu, nu am vrut să-l jignesc. Și acum, când am aflat că s-a gândit doar la fericirea mea, continui să fiu răutăcioasă cu el."

— Scuze.

„Nu ai pentru ce să-ți ceri scuze. Eu sunt cea care ar trebui să-ți ceară iertare. Și totuși…"

— Ar fi trebuit să-mi spui adevărul. Poate că m-aș fi căsătorit cu tine din milă.

„Dar nu ai fi suferit singur. N-aș fi dormit nopțile, știind că vei muri în curând. Poate că așa aș fi descoperit că ai și defecte pe care le urăsc, dar, chiar și așa, aș fi vrut să fim împreună. Dacă știam adevărul, am fi suferit împreună, aș fi simțit ce simțeai și tu."

— Iartă-mă.

— Și acum ce să fac? Spune-mi ce să fac!

Hikari își îngroapă fața în palme și izbucnește în plâns. Yōji o privește cu blândețe și fără să-și ia ochii de la ea, întinde mâna și o

așază lângă ceașca cu cafea. Preț de o secundă, realitatea crudă a adevărului lasă o umbră peste chipul lui, și începe să-și muște buzele. Scoate din buzunarul de la piept al jachetei o cutie mică cu inelul de logodnă.

— Vreau… spune și pune cutia lângă ceașca cu cafea.

Hikari vede cutia printre degetele care îi acoperă fața și începe să plângă și mai tare.

— Vreau să-l accepți.

— Dar știi că prezentul nu mai poate fi schimbat, nu?

— Știu.

— Știi că și dacă aș spune că accept să fiu soția ta, nu vom putea niciodată să avem o nuntă în… realitate.

— Știu. Nu contează că nu putem face nunta.

— Ești crud. Acum, că știu adevărul, cum aș putea să-ți spun nu?

— Știu că nu mă vei putea refuza. Iartă-mă. Știu că vei suferi, indiferent ce aș face acum. Te rog să mă ierți. Știu că sunt egoist. Știu foarte bine. Dar chiar și așa…

— Da, ești incredibil de egoist.

— Vreau…

— Îngrozitor de egoist!

— …să te căsătorești cu mine.

Niciodată nu i s-au părut ochii lui atât de frumoși cum sunt acum. Vrea să-i spună „da”, dar nu poate. Chiar dacă ar accepta să fie soția lui, tot va trebui să se întoarcă în prezent. Iar el ar trăi cu acea Hikari din trecut care nu știe adevărul.

„E dureros… Prea dureros…”

— Nu vreau… răbufnește Hikari, ridicând exasperată privirea către tavan. Își apasă pleoapele cu degetele, încercând să-și oprească lacrimile. Nu vreau să mori, Yōji.

Când a aflat că el murise, a suferit un șoc atât de puternic, încât nici nu a putut să plângă la funeralii, deși toți cei din jurul ei plângeau în hohote. Încă nu-și revenise din primul șoc, când bărbatul care îi promisese că o va aștepta o anunțase că se îndrăgostise de altă femeie. Convinsă că nu o mințise, Hikari nu voia să verse lacrimi pentru un bărbat care o părăsise, fiindcă așa voise

el, și care murise, tot din egoism. Cu toate astea, acum nu se mai poate minți pe ea însăși.

„Nu vreau să mori…”

— Voiam o nuntă adevărată… spune Hikari suspinând, plângând în hohote ca un copil.

— Ăsta e răspunsul tău? Nici nu mă așteptam la altceva, răspunde Yōji, râzând.

„Sunt mândră, încăpățânată și egoistă. Nu are rost să mă mai mint.”

Yōji scoate inelul din cutie și o prinde pe Hikari de mâna stângă.

— În următoarele luni, nu voi putea să-ți spun ce s-a întâmplat azi. E una dintre regulile întoarcerii în timp: chiar dacă aș încerca să-ți spun, nu mă vei asculta, sau, dacă mă vei asculta, nu mă vei crede. Dar sunt fericit că am aflat ce simți pentru mine. Nu regret nimic. Nu regret că te-am cunoscut, că vreau să mă căsătoresc cu tine, că te-am cerut de soție. De aceea, în jumătatea de an cât mi-a mai rămas de trăit, voi fi fericit.

Yōji pune încet inelul pe degetul din mijloc al mâinii ei stângi.

Tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii.

— O, nu…

Alarma linguriței lungi din ceașcă o avertizează că deja cafeaua începe să se răcească.

— Trebuie să pleci, nu?

— Yōji, dragul meu…

— Bea cafeaua, Hikari.

Tânăra ține la piept mâna stângă și nu îndrăznește să întindă dreapta către ceașcă.

— Grăbește-te.

— Nu vreau.

„Ce încăpățânată și rea sunt! Până și aici îl necăjesc. Nu vreau să beau cafeaua, chiar dacă știu că va suferi.”

— Ce încăpățânată ești, spune Yōji oftând adânc din nou.

Și totuși, pare amuzat – probabil că nu și-a imaginat că și aici Hikari va face doar ce vrea ea.

— Dacă nu te întorci în viitor, va trebui să am de-a face cu două Hikari în lumea asta, nu? Și atunci Hikari de aici va fi geloasă pe

tine că ai primit inelul. Tu cea din viitor te vei da mare în fața ta celei din trecut. Nu mai fi încăpățânată, că nu-mi permit să cumpăr un alt inel atât de scump. Am să păstrez secret că ți-am dat un inel în trecut, așa că, te rog, întoarce-te în viitor. Te rog, ascultă-mă.

Yōji o privește cu mâinile împreunate în rugăciune. El, cel care a știut că Hikari va veni din viitor, știe ce i se poate întâmpla dacă nu bea cafeaua până nu se răcește. Dacă i-ar spune mai hotărât să se întoarcă, femeia s-ar încăpățâna și mai mult și ar rămâne în trecut. De aceea a și încercat să vorbească relaxat, să facă glume, ca Hikari să nu plece cu regrete. Presupune că, văzându-l relaxat, iubita lui nu se va întoarce în viitor cu regrete.

Tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii…

Tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii…

Al doilea avertisment. De data asta, alarma a sunat mai insistent. Timpul ei aici se apropie de sfârșit.

— Aaaa… țipă Hikari, încercând să-și descarce emoția și frustrarea.

În zadar, țipătul nu o ajută să ia o hotărâre.

— Aaaa… țipă încă o dată, ridicând privirea către tavan. Dacă asta vrei, asta am să fac!

Își șterge lacrimile cu dosul palmei și ia ceașca în mână. Cafeaua e mult mai rece decât cea cu care a fost servită înainte să ajungă în trecut. Încă puțin, și va fi complet rece. Nu mai are mult timp la dispoziție.

— Să fii bun cu mine cea de aici până în ultima clipă când ne vom despărți.

— Așa voi face.

„O, nu…”

Propriile cuvinte o fac să-și dea seama de un lucru.

„Ne-am despărțit brusc. Poate că port și eu o parte de vină, poate că vorbele mele l-au rănit. Acum înțeleg. Trădarea lui nu mi se mai pare absurdă. Poate că l-am împins să ia decizia să ne despărțim. Am interpretat acțiunile lui cum am vrut, și tot eu am fost cea supărată.”

Hikari începe să râdă.

— Rămâi cu bine, spune și bea cafeaua dintr-o suflare.

Gustul amar și înțepător se prelinge pe gât. Pune ceașca pe farfuriuță și începe să tremure, din creștet până în tălpi. Dintr-odată simte că plutește, iar imaginile se scurg de sus în jos, pe lângă ea, ca un șuvoi.

— Aaaa…

Plutește în aer, la doi metri deasupra podelei, încă puțin și ajunge la tavan, și de acolo se uită în jos la Yōji.

Simțurile nu i-au dispărut, dar când încearcă să-și miște mâinile, își dă seama că s-au transformat în abur.

— Yōji, dragul meu!

— Hikari! îi răspunde cu blândețe bărbatul chiar și în aceste clipe dificile.

— Îți mulțumesc, Yōji! Îți mulțumesc că ai fost în viața mea! Îți mulțumesc că m-ai iubit! Îți mulțumesc că m-ai așteptat! Nu am putut să te ajut cu nimic, dar sunt fericită că am venit aici să te mai văd o dată!

— Mm…

— Îți mulțumesc că m-ai cerut de soție! Îți mulțumesc din suflet pentru tot!

— Și eu îți mulțumesc că ai vrut să fii cu mine, atât de puțin timp, până nu s-a răcit cafeaua…

— Ce-ai spus?

Glasul lui Yōji se aude tot mai greu, ca un radio care nu poate prinde frecvența căutată.

— Am fost fericit să fiu soțul tău.

Cu aceste cuvinte, glasul și silueta lui Yōji dispar în curgerea timpului.

— Dragul meu Yōji!

Glasul lui Hikari nu mai poate ajunge la el, dar tânăra continuă să-i strige numele.

Hikari deschide ochii: în fața ei e femeia în rochie albă. Mâinile care până mai adineauri erau două fuioare de vapori, acum sunt reale, în carne și oase.

— Asta e scaunul *meu,* spune femeia pe o voce straniu de joasă.

— O, mă scuzați, răspunde Hikari.

Se sprijină cu mâna de masă când se ridică și aude un zgomot metalic: pe degetul din mijloc al mâinii stângi are inelul de la Yōji.

— Nu se poate…

Deci nu a fost un vis. Nu avea nici o îndoială că se întorsese în trecut, dar dacă nu ar fi avut inelul, ar fi crezut că a fost doar un vis. Trebuie să recunoască: nu-i vine să creadă că a făcut o călătorie în trecut.

„Și totuși, am un inel pe deget…”

E dovada că a acceptat cererea în căsătorie. Minciuna că s-a îndrăgostit de o altă femeie, eforturile pe care le-a făcut ca să fie blând și înțelegător cu ea până în momentul despărțirii erau semne clare că Yōji și-a ținut promisiunea. Inelul de pe degetul ei e ca un fir invizibil care-i leagă dincolo de timp.

— Cum a fost? o întreabă Kazu, strângând de pe masă ceașca din care a băut Hikari.

Câteva clipe mai târziu, chelnerița dispare în bucătărie. Liniștea din salonul cafenelei e tulburată doar de ticăitul secundarelor celor trei orologii mari de pe perete. *Tic-tac, tic-tac, tic-tac…*

Femeia în rochie albă se așază pe scaunul care îi trimite pe clienții cafenelei în trecut și își continuă lectura. Nagare stă nemișcat cu brațele încrucișate în spatele barului.

„M-am întors în prezent.”

Hikari închide ochii și vede chipul lui Yōji. Cu doar câteva clipe mai devreme erau împreună.

„A râs și a zâmbit până în ultimul moment…”

Simte că-i vine să plângă, dar își mușcă buzele și se abține.

„La fel voi face și eu. Îmi voi trăi viața râzând și zâmbind.”

Își ia haina de pe spătarul scaunului și se oprește în fața casei de marcat.

— Vă mulțumim pentru vizită, spune Kazu.

— O, nu, eu trebuie să vă mulțumesc, răspunde Hikari, lăsând capul în jos.

„Mă bucur că am venit aici.”

Se uită din nou în jur, în salon. Când a călcat pentru prima oară aici, și-a jurat să nu mai vină niciodată. I s-a părut o cafenea deprimantă, prost luminată. Acum însă i se pare inundată de lumină.

— A, era să uit, spune dintr-odată. Ce credeți că mi-a spus Yōji ca să mă aducă în cafeneaua dumneavoastră? îi întreabă pe Kazu și Nagare.

Ca de obicei, patronul ridică dintr-o sprânceană și mormăie inconfundabilul său „hm”. Kazu tace și lasă capul într-o parte, nedumerită. Hikari începe să râdă. Știe că e o întrebare ciudată, din senin, fără importanță pentru cei doi.

— Mi-a spus „Știu o cafenea care te va face fericită. Vrei să mergi acolo?”

„Nici acum nu am uitat ce presimțire stranie mi-au dat cuvintele lui. Acum însă nu mai simt la fel. Cu siguranță că știa ce voi simți acum. Tot ce a spus s-a adeverit.”

— Adevărat? răspunde Kazu schițând un zâmbet și dispare din nou în bucătărie.

— Un iubit cu suflet frumos, nu?

— Nu e iubitul meu, răspunde apăsat Hikari și se întoarce cu fața către Nagare.

Tânăra întinde mâna stângă către el. Patronul clipește des, iar ochii lui oblici și subțiri ca două fire de ață se măresc ușor.

Pe degetul din mijloc strălucește un inel de argint.

— Este soțul meu, continuă Hikari, mândră.

— O, mă scuzați, răspunde Nagare, și face o mică plecăciune.

Zâmbește și ochii i se arcuiesc ca două semiluni.

Ding-dong!

Hikari iese din cafenea și o pornește către gară. Zăpada scârțâie sub pașii ei.

E Crăciunul.

Își amintește de seara în care a venit cu Yōji aici.

Se îndepărtează de cafenea, lăsând în urma ei ecoul zăpezii care-i scârțâie sub pași.

FIICA

Kijimoto Michiko a ajuns la capătul răbdării.

Alesese să dea admitere la o universitate din Tōkyō, departe de micul port Yuriage, din nordul orașului Natori, din prefectura Miyagi, ca o soluție disperată să scape de taică-su, care se amesteca în viața ei. Și totuși… iată-l în fața ei, privind-o cu reproș. Îl cheamă Kijimoto Kengo.

Cei doi și-au dat întâlnire la Funiculi Funicula, o cafenea la două stații de universitatea unde studiază. E a doua oară când Michiko intră în cafeneaua de la subsolul unei clădiri. Ține minte că la prima vizită i s-a părut foarte deprimantă – fără ferestre, lumina îngrozitor de slabă…

„Nu mi-am imaginat că am să mai calc pe aici vreodată.”

Paradoxal, dar tocmai acesta e motivul pentru care și-a dat întâlnire aici cu tatăl ei. Dacă ar fi ales una dintre cafenelele în care merge deseori, exista riscul să se ciocnească de un prieten, iar ea nu concepe să se afișeze cu tatăl ei, un om simplu de la țară.

— Ia zi, mănânci ca lumea?

Aceeași cicăleală, aceeași voce răgușită, dominatoare, ce-i zgârie timpanul de ani de zile.

Când mama ei trăia, nu o deranja glasul lui taică-su. Mama ei a fost o femeie bucălată, cu un râs sănătos, din toată inima, și care știa cum să o laude. Îi făcea tort de ziua ei. Îi umpluse camera cu fotografii făcute la Sărbătoarea Copiilor, Shichi-go-san, cu ea îmbrăcată în chimono.

Când lua 100 de puncte la teste – punctajul maxim –, îi cumpăra atât de multe chiftele cu caracatiță, *takoyaki,* felul ei preferat, încât nu le putea mânca pe toate. Când se sătura și îi spunea că nu mai

poate mânca, îi răspundea râzând cu gura până la urechi: „Haide, mai ia una, încă una!”

O iubise mult pe mama ei.

„Dar mama nu mai este lângă mine…”

Rămasă doar cu taică-su, Kengo, viața ei s-a dat peste cap: fără tort de ziua ei, fără fotografii la evenimente speciale, iar când lua punctaje bune la teste, nu vedea nici măcar o chiftea *takoyaki*.

Însă cicălelile erau tot mai multe.

„Fă-ți temele!

Treci mai repede la culcare!

Nu-ți mai pierde timpul până târziu!

Ai grijă cum îți alegi prietenii!

Nu te mai îmbrăca așa!

Nu ai voie (să faci cutare lucru)!

Nu te las nici în ruptul capului să faci asta!”

Fugise din Yuriage la o universitate din Tōkyō ca să scape de blestematele lui cicăleli…

Nesuferitul de taică-su stă acum pe un scaun în fața ei.

— Mergi la toate cursurile?

Exasperată, Michiko oftează adânc și întoarce capul într-o parte.

— Michiko… Uită-te la mine când vorbesc cu tine!

— Ce vrei de la mine, tată? Ce vrei să auzi? Că merg la școală doar fiindcă dumneata îmi plătești taxele exorbitante?

— Ți-am spus eu așa ceva?

— Nici nu-i nevoie să mi-o spui, înțeleg din tonul cu care vorbești că asta vrei să auzi! Vii pe nepusă masă în capitală, îi pui pe profesorii mei să mă caute, să mă sune!

— Fiindcă tu…

Michiko se uită urât la el.

— Fiindcă niciodată nu-mi dai telefon!

Michiko știe pe de rost continuarea.

— Scuze, mormăie bărbatul în șoaptă, și lasă capul în jos.

— Ai terminat?

A trecut doar un sfert de oră de când stau față în față. Vrea să iasă cât mai degrabă din locul ăsta care o enervează la culme. Bosumflată, ia sacoșa cu care venise Kengo și se ridică de pe scaun.

— Michiko…

Glasul lui îi oprește pașii grăbiți cu care se îndreaptă către ieșire.

— Ce e? Ce mai vrei?

„De ce m-am oprit? Îmi pierd timpul vorbind cu el."

Își mușcă limba, dar sprâncenele încruntate îi trădează iritarea. Kengo lasă privirea în pământ. Nu vrea să vadă un chip cu o expresie atât de înverșunată.

— Dacă ai probleme, să-mi spui, da? Orice, oricând. Nu ține în tine, nu te chinui să o scoți la capăt singură…

Buf!

Cafeneaua răsună.

Kengo face ochii mari: tot ce-i adusese el de acasă e împrăștiat pe podea, la picioarele lui.

Da, Michiko a aruncat sacoșa.

— M-am săturat de toate astea! Chiar nu pricepi? Chiar nu vrei să înțelegi că mai am puțin și fac douăzeci de ani? Nu mai sunt o fetiță, tată! M-am săturat! Nu te mai amesteca în viața mea! Știi de ce am dat la facultate în Tōkyō? Fiindcă m-am săturat de cicălelile dumitale! Mi-ajunge!

Furioasă, Michiko se răstește la el. Ea, Kengo, și o femeie în rochie albă, care stă la o masă din colț, sunt singurii clienți din salon.

Știe că îl rănește vorbindu-i așa.

„E singura soluție să-l fac să mă lase în pace."

— De ce nu vrei să înțelegi?

Nu-i este milă de tatăl ei pisălog, care o bate mereu la cap cu ce să facă și ce să nu facă. Tot ce vrea e ca bărbatul să dispară din ochii ei. Cât mai repede.

— Iartă-mă, bâiguie Kengo, cu glas stins.

— Întoarce-te acasă! Fața lui posomorâtă o întărâtă și mai mult. Pleacă odată!

Kengo se ridică încet de pe scaun și se apleacă să ridice specialitățile locale împrăștiate pe podea. Scutură sacoșa de hârtie de praf, deși nu e nevoie, și începe să pună la loc ce i-a adus fiicei sale: brioșe umplute cu cremă de vanilie, plăcintă cu pește cu model de frunză de bambus, orez cu pastă din boabe tinere de soia, un pachet cu *takoyaki.* Le pune grijă la loc în pungă, una câte una.

Toate sunt preferatele lui Michiko. Întinde punga, dar fata nu întinde mâna.

Cu ochi triști, se uită la fiica lui care stă cu spatele întors la el. Cu capul plecat, iese din cafenea.

Ding-dong!

— S-a întâmplat în urmă cu șase ani…

Michiko pune punct poveștii și ridică privirea, în ochi i se citește resemnarea.

— Șase ani? îi răspunde în șoaptă patronul cafenelei, Tokita Nagare.

— Sunteți o fiică rea, intervine Kōtake Nana, fără pic de empatie.

Asistentă la un spital din apropiere și clientă fidelă a cafenelei, ascultase povestea lui Michiko șezând pe un scaun în fața barului.

— Kōtake…

Tonul patronului o atenționează că a fost nepoliticoasă, dar în loc să aibă remușcări, asistenta soarbe zgomotos din cafea.

— Am auzit că în cafeneaua dumneavoastră mă pot reîntoarce în trecut, spune Michiko.

Comentariul Nanei o face să se simtă și mai vinovată, dar trece repede la subiect.

— Ăăă… începe Nagare ezitant, se oprește brusc și face schimb de priviri cu Kōtake.

Reacția celor doi o neliniștește pe Michiko.

„Asta-i tot ce poate spune? «Ăăă»? Deci nu e adevărat…”

Bine, adevărul e că niciodată nu a crezut că există o asemenea cafenea.

„Și dacă e posibil să mă întorc în trecut? O, dacă aș putea…”

Acel *dacă* i-a dat curaj să vină aici.

Fiindcă are un motiv serios pentru care vrea să se întoarcă în trecut. Ba nu: *trebuie* să se întoarcă în trecut.

— Se poate, nu? întreabă, iar tonul ei ridicat o surprinde și pe ea.

În loc de răspuns, Nagare se scarpină la o tâmplă.

— Deci? insistă Michiko, pe un ton apăsat, îl privește cu reproș pe bărbatul care continuă să tacă.

— Și ce aveți de gând să faceți dacă ajungeți înapoi în trecut? o întreabă Kōtake sec.

Asistenta știe deja răspunsul.

— Vreau să-mi salvez tatăl.

— Să-l salvați?

— Da. În urmă cu șase ani, la trei zile după ce ne-am întâlnit în cafeneaua asta… După ce m-am răstit la el să plece acasă… Tata… în cutremur…

Nu mai poate continua.

De șase ani e chinuită de remușcări.

— Dacă nu l-aș fi alungat pe tata în ziua aceea…

Pe 11 martie 2011 a avut loc cel mai mare cutremur din istoria Japoniei, de când au început măsurătorile magnitudinii. Marele cutremur din estul Japoniei.

Au trecut șase ani de atunci, dar oamenii au rămas marcați de dezastrul provocat de cutremur. Nagare nu știe ce să spună, iar Kōtake, tăcută, lasă privirea în pământ.

Doar Tokita Kazu o privește încremenită pe Michiko. Una dintre sarcinile chelneriței este să toarne în ceașcă o cafea specială care trimite clienții înapoi în trecut.

Are tenul alb, ochii migdalați, însă trăsăturile ei nu au nimic special. Pe scurt, este o prezență ștearsă, care nu atrage atenția. Nici Michiko nu observase că era în spatele barului. Abia când privirile li s-au întâlnit, și-a dat seama că e și ea în salon.

— Ajutați-mă să mă întorc în ziua aceea în care i-am vorbit urât tatei, când l-am alungat. Vă rog din suflet! imploră Michiko, lăsând adânc capul în jos.

„Vreau să-mi salvez tatăl…”

Kōtake și Nagare îi înțeleg suferința, însă amândoi știu ceva ce Michiko nu știe. Ceva despre care le este greu să vorbească, fiindcă Michiko nu cunoaște cea mai importantă regulă a întoarcerii în timp.

— Vă rog să mă ascultați cu atenție, sparge Kazu liniștea.

— Vă ascult.

— Da, e posibil să vă întoarceți în trecut, dar…

— Dar?

— Chiar dacă vă întoarceți în trecut, nu vă veți putea salva pe tatăl, indiferent ce ați face.

— Ce-ați spus?

— Chiar dacă îl veți convinge să rămână în Tōkyō, nu veți putea schimba realitatea, adică faptul că va muri.

— De... de ce?

— Nu are rost să mă întrebați. Pur și simplu, așa e regula...

Tonul nonșalant și rece al lui Kazu o irită pe Michiko.

„Și chiar dacă nu aș putea să-l salvez pe tata, de ce îmi vorbește așa? Nu știe ce e în sufletul meu de când am aflat că în cafeneaua asta mă pot întoarce în timp! Cel puțin patronul și femeia aceea au încercat să empatizeze cu suferința mea, după ce au aflat că l-am pierdut pe tata. Nu ne cunoaștem, dar măcar am văzut în ochii lor că le pare rău."

— Glumiți, nu?

Privirea calmă și rece a lui Kazu o rănește mai mult decât tonul cu care îi vorbește.

— Dacă nu pot să-l salvez pe tata, la ce bun să mă întorc în trecut? nu se abține să răbufnească.

În zadar spune cu voce tare ce gândește, nu poate schimba nimic.

— Asta cam așa e, răspunde Kazu, și preț de o secundă privirea pe care o lasă în pământ e umbrită de tristețe.

— Nu pot să cred... îngaimă Michiko, prăbușindu-se fără vlagă pe scaun.

Kazu o urmărește cu privirea, apoi se răsucește pe călcâie și dispare în bucătărie.

— Îmi pare rău, spune Nagare.

— Înțeleg prin ce treceți, spune și Kōtake.

Dar Michiko nu-i aude. Inima ei se face mică asemenea unui balon dezumflat.

Se simte de parcă până acum a alergat la un maraton pentru care s-a pregătit îndelung, pentru ca înainte să ajungă la finiș să i se spună că a fost anulat, că, de fapt, nu există linie de sosire. Imposibilitatea schimbării prezentului e pentru ea o sentință nemiloasă, pe care nu o poate accepta.

Michiko e logodită.

Logodnicul ei, Mori Yūsuke, s-a angajat în același timp cu ea la firmă. Sunt împreună de trei ani.

De la Yūsuke a aflat că există o cafenea unde poți călători în trecut.

La început, nu l-a crezut. De fapt, s-a enervat când l-a auzit vorbind despre „întoarcerea în trecut” – o prostie din punctul ei de vedere. Crezând că bărbatul face o glumă, i-a spus să înceteze, însă Yūsuke nu s-a lăsat intimidat, susținând hotărât că aflase de la o femeie pe nume Kiyokawa Fumiko că o călătorie în trecut e posibilă în acea cafenea, fiindcă chiar ea o făcuse.

Kiyokawa Fumiko e ingineră de sistem la una dintre firmele cu care lucrează compania la care e angajat Yūsuke. Deși încă nu a împlinit treizeci de ani, e renumită pentru profesionalismul cu care coordonează proiecte importante, faimă care a ajuns și la urechile lui Michiko.

— Nu cred că doamna Kiyokawa m-a mințit. Bineînțeles că nu i-am povestit despre tine și nu cred că ar avea ceva de câștigat dacă m-ar minți. Mi-a spus că trebuie să respecți câteva reguli foarte stricte, dar că e posibil să te întorci în trecut. Ce-ar fi să încerci și tu?

— Dar…

— De ce să nu te întorci în trecut și să-ți îndrepți greșelile? Mai concret, nu te mai răsti la el, nu-l mai alunga și fă-l să rămână la Tōkyō. Dacă faci așa, poate că…

„Oare chiar pot să-mi îndrept greșelile? Pot să mă întorc la ziua aceea?”

Vorbele lui Yūsuke i-au dat speranță.

Trăiește fiecare zi cu trauma amintirii zilei în care l-a alungat pe tatăl ei. Remușcările sunt atât de copleșitoare, încât, ori de câte ori își amintește ce i-a făcut, are palpitații puternice. Numai ea știe de cât curaj a avut nevoie ca să intre în această cafenea.

Un curaj care acum i se pare inutil.

— Nu vă descurajați, îi spune Kōtake, care stă pe un scaun în fața ei. Nu puteți face nimic. Așa e regula.

Dar Michiko e atât de șocată, că nu poate să-și ridice capul de pe masă.

— Nu-i semn bun, ridică din umeri asistenta și scutură din cap, privindu-l pe Nagare.

Ding-dong!

— Bine ați venit!

În cafenea intră un tânăr îmbrăcat într-un costum simplu.

— Neînsoțit? întreabă Nagare.

Tânărul îi răspunde înclinându-se ușor și se apropie de masa de pe care Michiko nu și-a ridicat capul.

— Michiko…

— A, Yūsuke! răspunde fata, ridicând privirea.

E Mori Yūsuke, logodnicul ei, cel care a încurajat-o să se întoarcă în trecut.

— Am și uitat de când te aștept afară… Nu mai veneai, așa că am intrat eu.

— Scu… scuze.

— Nu face nimic.

Aflând că Yūsuke o cunoaște pe Michiko, Nagare face schimb de priviri cu Kōtake și duce o mână în dreptul inimii ca și cum ar vrea să spună: „Slavă cerului că a venit cineva după ea”. Asistenta îi face semn cu bărbia către cei doi tineri: „E prea devreme să răsuflăm ușurați”.

— Ei, cum a fost? Te-ai întâlnit cu tatăl tău?

Michiko sare brusc în picioare, de parcă scaunul a luat foc.

Nagare, Kōtake și Yūsuke o privesc cu ochii mari de uimire.

— Îmi pare rău.

— Ha?

— Nu mă pot căsători cu tine.

Ia portofelul din geantă, scoate din el o bancnotă de 1000 de yeni, o aruncă grăbită pe masă și iese valvârtej din cafenea.
— Michiko!

Ding-dong!

Yūsuke nu apucă să iasă pe urmele logodnicei lui. Un glas îi oprește pașii.
— Hei, băiete, stai pe loc, strigă Kōtake.
— Ha? răspunde monosilabic Yūsuke, privind-o nedumerit pe femeia necunoscută care a ridicat glasul la el din senin.
— Kōtake… spune Nagare printre dinți, încruntându-se, și el surprins de reacția nepoliticoasă a asistentei. Îmi cer scuze, continuă patronul și face o plecăciune în fața tânărului, încovoindu-și spatele masiv.
Firește, dacă ar fi vrut cu adevărat să o ajungă din urmă pe Michiko, ar fi ignorat-o pe Kōtake. Dar nu a făcut-o. Pur și simplu nu poate.
— Fata aia nu s-a întors în trecut, explică sec Kōtake.
— Ce?
— Fiindcă și dacă s-ar întoarce, tot nu și-ar putea salva tatăl…
— Acum înțeleg… murmură Yūsuke și oftează scurt.
— Ce legătură are faptul că nu-și poate salva tatăl cu faptul că nu vă puteți căsători? întreabă Kōtake calmă.
Yūsuke vede batista pe care Michiko a lăsat-o pe masă.
— Mi-a spus că nu suportă gândul ca doar ea să fie fericită, răspunde tânărul cu glas stins, ținând batista în mână.
— Ce vrei să spui?
Yūsuke oftează lung și începe să povestească, vorbind rar.
— De șase ani are remușcări că și-a alungat tatăl, aici, în această cafenea. Tsunami-ul a lovit Yuriage la o oră de la cutremur. Tatăl ei se refugiase cu alți localnici, dar se pare că la un moment dat a spus că se întoarce acasă să ia un carnet de economii…
— Carnet de economii?
— Oamenii din port au încercat să-l oprească. I-au spus că poate merge mai târziu să-l ia, dar le-a zis: „Sunt banii puși deoparte

pentru fata mea, ca să-i aibă când o să se căsătorească.”

Nu mai e nevoie să continue. Nagare și Kōtake lasă ochii în pământ. Imaginile transmise în direct la televizor în 11 martie 2011 cu nenorocirea provocată de tsunami sunt încă vii în memoria lor.

— Nu se mai poate face nimic, nu?

— Din păcate, așa e…

Problemele sufletești nu pot fi rezolvate decât de cei care au parte de ele.

Yūsuke e conștient că numai Michiko înțelege prin ce trece. De aceea, nici nu a alergat după ea ca s-o oprească.

Tăcut, tânărul face o plecăciune și iese din cafenea.

E seară. Programul cafenelei s-a terminat, dar la o masă cu două scaune stă un bărbat. Frunzărește o broșură și nu dă nici un semn că s-ar pregăti să plece. Probabil că nici nu s-ar urni, dacă cineva nu i-ar atrage atenția că s-a închis cafeneaua. Dar chiar și cu acest client în cafenea, Kazu continuă să strângă vesela în spatele barului. Liniștea e tulburată de ticăitul celor trei orologii.

Ding-dong!

Clopoțelul de la ușă sună, dar Kazu nu spune „Bine ați venit”. Chelnerița privește către intrare, ca și cum știe cine a intrat.

— Kazu, mulțumesc că m-ai sunat.

E Kōtake, îmbrăcată în uniforma de asistentă. Văzând-o gâfâind, Kazu îi pune în față un pahar cu apă.

— Mulțumesc, spune, și bea apa dintr-o suflare. O, era cât pe ce să uit!

Pune paharul pe bar și se întoarce la intrarea în cafenea unde urmează un scurt schimb de replici.

— Ce faci, nu intri?

— Ăăă… Aș vrea, dar…

— Intră, intră, nu-ți mai face atâtea griji, răspunde Kōtake.

O tânără intră în salon împinsă de la spate de asistentă. E Michiko, cea care la prânz a spus că vrea să-și salveze tatăl. Simțind

că abuzează de amabilitatea celor din jur, lasă privirea în jos.

— Am găsit-o stând pe scări, explică Kōtake, privind-o pe Kazu.

În ochi i se citește compasiunea pentru tânără.

Chelnerița se uită lung la Michiko, dar în loc să o întâmpine cu un „Bine ați venit la noi”, spune sec:

— Bună seara.

Are dreptate, programul s-a încheiat.

— Bu… bună seara, răspunde Michiko, bâlbâindu-se.

Kōtake trece pe lângă ea și se oprește la masa unde bărbatul citește broșura.

— Fusagi… îl strigă pe bărbat.

Bărbatul o privește o clipă, apoi, fără să scoată nici un cuvânt, coboară ochii din nou pe broșură.

— Ai reușit să te așezi azi pe scaunul acela? întrebarea îl face pe Fusagi să ridice capul.

— Nu, răspunde scurt, uitându-se la femeia în rochie albă care stă la masa cea mai îndepărtată de intrare.

— N-a fost ziua ta norocoasă.

— Așa e.

— Cafeneaua s-a închis. Nu vrei să te întorci acasă?

— O… tresare Fusagi și se uită la orologiul din mijloc. Limbile ceasului arată ora 20.30. Îmi cer scuze.

Strânge broșura și merge la casa de marcat, unde Kazu îl așteaptă. Kōtake îl urmărește răbdătoare.

— Cât costă?

— Trei sute optzeci de yeni.

— Poftim banii.

— Mi-ați dat exact.

— Vă mulțumesc pentru tratație, spune Fusagi și iese degrabă din cafenea.

Ding-dong!

— Mulțumesc că m-ai chemat, spune Kōtake, făcând o plecăciune politicoasă, apoi iese zâmbitoare în urma lui Fusagi.

Ding-dong!

În cafeneaua peste care se așterne liniștea au rămas Kazu, Michiko și femeia în rochie albă.

Confuză, Michiko nu știe ce să spună, sau de unde să înceapă să explice.

— Chiar doriți să vă întoarceți în trecut? o întreabă Kazu brusc.

Deși nu i-a spus nimic, chelnerița a intuit de ce venise la cafenea. „Chiar dacă vă întoarceți în trecut, nu vă veți putea salva tatăl. Chiar și așa, doriți să călătoriți în timp?" De fapt, asta a vrut să o întrebe.

Lui Michiko i se pune un nod în gât. Nici ea nu știe de ce a venit la cafenea, dar acum știe că nu-și va putea salva tatăl, chiar dacă se va întoarce în trecut. Dacă e să fie sinceră cu ea însăși, încă mai are o mică speranță că-l va putea salva.

„Și dacă..."

Și acel *dacă* schimbă totul.

Dacă chelnerița ar fi întrebat-o de ce vrea să se întoarcă în trecut, Michiko, căreia îi este greu să explice motivul, ar fi renunțat să călătorească în timp. Acum însă se simte presată să răspundă la întrebarea dacă vrea totuși să meargă în trecut, deși știe că nu poate schimba prezentul.

— După moartea mamei mele, începe Michiko, de parcă ar vorbi pentru sine, lăsând capul în jos, tata m-a crescut singur. Când i-am spus că vreau să merg la facultate la Tōkyō, a muncit zi și noapte ca să-mi plătească taxele de studii. Nu știam câte sacrificii făcea pentru mine, și în loc să studiez conștiincioasă, pierdeam timpul... Tot ce voisem era să plec din orașul natal ca să fiu liberă. Pentru mine, tata era o povară, un obstacol în calea libertății mele. De aceea, nu am mers niciodată acasă și i-am ignorat telefoanele până când a venit el în capitală să mă vadă.

Kazu o ascultă în tăcere. Nu spune nimic, nici măcar nu îngaimă monosilabic.

— I-am spus cuvinte grele și l-am alungat. M-am răstit la el să se întoarcă acasă. Nu mi-am imaginat că avea să se întâmple așa o

nenorocire. Vreau cel puțin să-i cer iertare. Vreau să-i spun măcar „Iartă-mă”.

Auzindu-se vorbind răspicat, Michiko înțelege în sfârșit motivul pentru care vrea să se întoarcă în trecut…

— Vă rog din suflet. Vă implor să mă trimiteți înapoi în ziua în care l-am alungat pe tata, spune Michiko, făcând o plecăciune adâncă în fața lui Kazu.

Brusc, din colțul salonului se aude un zgomot. Michiko întoarce privirea: femeia în rochie albă a închis cartea.

Pentru prima oară vede chipul femeii. Are tenul alb și nu-ți dai seama la ce se uită cu privirea ei absentă.

Ochii ei seamănă vag cu cei ai chelneriței. Ce i se pare cel mai ciudat e că rochia femeii are mâneci scurte. E adevărat, e înăuntru, însă rochia e nepotrivită pentru vremea de afară, pentru care mai potrivit ar fi un trenci.

Indiferentă la privirea lui Michiko, femeia se ridică încet de pe scaun și pășind fără zgomot dispare la baie.

— Prea bine, aude Michiko glasul lui Kazu în spatele ei, în timp ce o privește fascinantă pe femeia care dispare la baie.

E răspunsul la rugămintea ei de mai devreme. Kazu o invită să ia loc pe scaunul de pe care s-a ridicat femeia și începe să-i explice regulile întoarcerii în timp.

În afară de regula pe care o auzise la prânz – chiar dacă te întorci în trecut, nu vei putea schimba prezentul, indiferent ce ai face –, Michiko află și celelalte reguli: nu-i poți întâlni în trecut decât pe cei care au vizitat cafeneaua; trebuie să te așezi pe un scaun special ca să fii trimis înapoi în trecut; cât stai în trecut, nu ai voie să te ridici de pe scaun și poți zăbovi numai un timp limitat.

„Nu sunt prea multe reguli?”

Kazu iese din bucătărie cu o tavă pe care are o cafetieră din argint, o ceașcă și o farfurioară albe. Ignorând confuzia de pe chipul tinerei, continuă pe un ton calm, punând ceașca în fața ei:

— Am să vă torn cafea în ceașcă.

— Cafea? întreabă Michiko, privind-o pieziș, neînțelegând care e legătura dintre cafea și călătoria în trecut.

— Puteți sta în trecut un timp limitat care începe de când vă torn cafeaua și durează până când începe să se răcească.

— Atât de puțin? E timpul limită despre care mi-ați vorbit mai devreme?

— Exact.

Michiko e nemulțumită. E o regulă prea vagă și prea scurtă, dar știe că indiferent cât ar protesta, nu o poate schimba cu nimic. Își amintește pe ce ton apăsat îi spusese Kazu după-amiază că nu va putea să-și salveze tatăl.

— Am înțeles. Altceva?

Kazu continuă să-i explice:

— Când cineva merge în trecut ca să se întâlnească cu o persoană dragă care a murit, deseori se lasă cuprinsă de emoții și, deși știe că poate sta acolo doar un timp limitat, uită de această regulă. De aceea, pentru astfel de situații avem un ajutor…

Kazu ia de pe tavă o linguriță lungă și i-o întinde lui Michiko.

— Ce e asta?

— O puneți în ceașcă și va suna ca o alarmă când cafeaua va începe să se răcească. Atunci când veți auzi alarma, beți cât se poate de repede toată cafeaua.

Kazu pune lingurița în ceașcă, apoi ia în mână cafetiera de argint.

— Deci când sună alarma, trebuie să beau toată cafeaua, nu?

— Exact.

Michiko trage aer în piept.

„Merg să mă întâlnesc cu răposatul meu tată…”

Simte o strângere de inimă, respirația i se îngreunează. Va reuși să-și păstreze calmul în fața lui? I s-a spus că nu poate schimba prezentul, dar dacă se va panica și îi spune tatei despre cutremur și tsunami, despre faptul că va muri? Ce va simți tatăl ei știind că mai are doar câteva zile de trăit? E bulversată de atâtea întrebări.

— Sunteți pregătită? o întreabă Kazu pe un ton implacabil, care-i spulberă confuzia.

„Când m-a întrebat adineauri dacă vreau să mă întorc în trecut, hotărâsem deja să-i cer iertare tatei.”

Michiko închide ochii și inspiră adânc.

— Vă rog…

Chiar dacă nu ar fi pregătită, nu mai poate da înapoi.
În timp ce ea privește ceașca atent, Kazu înalță cafetiera cu aceeași expresie calmă pe chip.
„E adevărat… Mă întorc în trecut.”
Simte cum atmosfera din salon începe să fie tot mai încordată.
— Nu uitați: până nu se răcește cafeaua.
Glasul cristalin al chelneriței răsună în cafenea. Kazu înclină cafetiera și începe să toarne cafeaua. Din ceașca plină cu cafea se ridică un fuior de abur.
Tavanul începe să tremure, să se distorsioneze.
„Ce-i cu mine? Amețesc?”, se întreabă Michiko, fără să-și ia ochii de la firul de abur.
De fapt, trupul ei plutește în aer ca o ceață, iar imaginile din jur se scurg ca un șuvoi de sus în jos.
„Ce se întâmplă?”
Totul se învârte în jurul ei și simte că-și pierde cunoștința.
„Tată…”

Vineri, 11 martie 2011, la ora 14.46, un cutremur s-a produs în nordul insulei Honshu, pe coasta Sanriku. A fost cel mai puternic cutremur înregistrat vreodată în Japonia, la o adâncime de 24 de kilometri, la o distanță de 130 de kilometri la sud-est de insula Oshika.
Cutremurul cunoscut ca Marele cutremur din estul Japoniei a avut o magnitudine de 9 grade pe scara Richter și a provocat un dezastru de neimaginat.
În orașul Natori, 960 de oameni și-au pierdut viața în cutremur sau în tsunami, și aproximativ 11000 de localnici au fost nevoiți să părăsească locurile natale.
Unda de șoc a cauzat pagube mici în comparație cu alte cutremure, însă tsunamiul a devastat orașul.
Valurile uriașe au ajuns în Yuriage la ora 15.52, la aproape o oră de la producerea cutremurului. În această fereastră de timp, Kengo,

tatăl lui Michiko, deși plecase imediat după cutremur, s-a întors la casa lui și a fost ucis de tsunami.

Casa lui Kengo și a lui Michiko era în apropierea stației de pompieri și a prăvăliei în care se vindeau *takoyaki* de Yuriage, preferatele lui Michiko, peste drum de sanctuarul șintoist Minato.

Rețeta specială după care sunt făcute chiftelele *takoyaki* de Yuriage le diferențiază de cele vândute în marile orașe. Sunt pline cu bucățele de caracatiță, aranjate pe bețișoare de bambus și servite cu sos dulce-picant.

Arată mai degrabă ca niște chiftele uriașe și sunt mai ferme decât cele obișnuite. Lui Michiko îi plăceau încă din copilărie cele făcute după rețeta din Yuriage. Când s-a mutat la Tōkyō, o prietenă i-a recomandat să guste *takoyaki* făcute după rețeta din Osaka, dar nu i-au plăcut. Pentru ea, nu erau *takoyaki.*

Însă *takoyaki* de Yuriage îi trezeau nostalgia locului natal, din care plecase fiindcă nu mai suporta ca tatăl să se amestece în viața ei.

Michiko deschide ochii în zgomotul unei râșnițe de cafea. O fată cu privirea rece și absentă supraveghează atentă râșnița. Să fie elevă la liceu? O fi la gimnaziu? Tenul palid și expresia sobră i se par cunoscute. Să fie femeia în rochie albă care s-a ridicat de pe scaun ca să meargă la toaletă? Nu. Seamănă cu fata care tocmai i-a turnat cafea în ceașcă.

Nu, nu e vorba de asemănare. De fapt, e una și aceeași persoană.

Michiko nu a recunoscut-o pe loc, căci nu are părul lung prins într-o coadă, ci e tunsă scurt.

„Se pare că m-am întors în urmă cu șase ani."

Curioasă, privește cu ochii mari în jur, căutând o dovadă că a ajuns în trecut. În afară de fata care macină boabe de cafea în spatele barului, nu găsește nimic schimbat, ca și cum timpul s-ar fi oprit în loc în această cafenea…

Ding-dong!

— Bine ați venit!

Glasul calm și matur al fetei contrastează cu chipul ei tânăr. Kengo, tatăl lui Michiko, intră în salon cu pași grei și zgomotoși.

Inima lui Michiko începe să bată cu putere. N-a uitat nici o clipă cum arăta tatăl ei în ziua aceea.

Kengo o vede și se apropie de masă, scărpinându-se fâstâcit în creștet.

— Scuză-mă, spune, aplecând capul ușor.

— Pentru ce îți ceri scuze?

— Mă aștepți de mult, nu?

— A, nu.

— Adevărat?

— Mm.

Michiko își amintește că în ziua aceea s-a răstit la el: „Nu pot să cred! Dumneata m-ai chemat, și tot dumneata ai întârziat!” Expresia de pe chipul lui e vie în memoria ei.

— Iartă-mă, a îngăimat bărbatul, cu o grimasă care-i trăda sentimentul de vinovăție.

„De ce am vorbit atât de urât cu el atunci?”

— Pot să mă așez aici? întreabă Kango, punând mâna pe spătarul scaunului din fața lui Michiko.

— Desigur.

Kengo se așază, privind-o cu ochii mari de uimire.

— De ce te uiți așa la mine?

— Mi se pare că ai crescut mult de când ne-am văzut ultima oară… spune tatăl ei, zâmbind sfios.

Au trecut șase ani, și ea are douăzeci și cinci de ani. Nu e de mirare că Kengo o găsește schimbată.

— Serios? răspunde Michiko.

Îi vede ridurile adânci de pe față și firele cărunte de păr. Când a îmbătrânit atât de mult?

E șocată că în urmă cu șase ani nici nu s-a uitat la fața lui. Kengo însă nu știe cât e de confuză fata lui.

— Bine ați venit, spune Kazu cea tânără, punând pe masă un pahar cu apă.

— O cafea, vă rog, comandă Kengo.

— Vă servesc de îndată, răspunde chelnerița și dispare în bucătărie.

Liniște.

Michiko nu-și găsește cuvintele. Ce ar trebui să-i spună? Se uită la chipul lui și simte că i se umplu ochii de lacrimi. Nu se poate abține și își ferește privirea. Atmosfera e și mai ciudată, dar nu vrea să-l facă să creadă că-l ignoră.

„Iartă-mă."

Simte că nu se mai poate abține să rostească cuvintele pe care s-a forțat de atâtea ori să nu le spună.

— Nu e bine ce-am făcut, sparge tatăl ei tăcerea.

— Ce vrei să spui?

Michiko nu înțelege de ce îi cere iertare tatăl ei, când, de fapt, ea e cea care voia să-i ceară iertare lui.

— Am sunat la facultate.

Își amintește ce furioasă a fost atunci. Nu-i vine să creadă că tatăl ei își face griji din atâta lucru.

— A, da. Nu-i nimic. A fost greșeala mea că nu te-am mai sunat de mult.

Fața crispată a lui Kengo pare puțin mai relaxată. De la moartea mamei, nu-l asculta deloc și deseori se certau. Probabil că și acum se așteaptă ca din moment în moment fata lui să răbufnească.

— A, era să uit… spune Kengo.

Pune o pungă de hârtie pe masă și din ea scoate un mic pachet.

— Știu că sunt preferatele tale din copilărie. Cred că deja s-au răcit…

Michiko știe ce e în pachet. Sunt *takoyaki,* preferatele ei. Când era mică, mama ei îi cumpăra deseori. Mai exact, *takoyaki* de Yuriage, ferme și mari ca niște chiftele. Ori de câte ori mama îi cumpăra *takoyaki,* zâmbea fericită.

În ziua în care s-a răstit la tatăl ei să se întoarcă acasă, s-a enervat la culme să vadă că printre pachetele aduse de el, împrăștiate pe podea, era și unul cu *takoyaki.* I s-a părut că încerca să-i intre sub piele folosindu-se de amintirea mamei mult iubite. Îi vedea gestul ca pe o manipulare meschină. Era dezgustată de el.

„Nu, nu voia să-mi intre sub piele. Abia acum înțeleg. Mi-a cumpărat *takoyaki* ca să mă vadă fericită.”

— Mulțumesc, spune Michiko cu glasul tremurând.

Nu are curaj să se uite în ochii lui și, ca să umple golul de tăcere, duce la gură ceașca de cafea.

„E călduță.”

Nu-și dă seama cât timp a mai rămas până va începe să se răcească.

„La urma urmei, de ce m-am întors în trecut?”

Nu s-a răzgândit: vrea să-i ceară iertare. Dar, de fapt, pentru ce vrea să-i ceară iertare?

„Iartă-mă, tată, că am fost egoistă. Te-am lăsat singur ca să vin la facultate, la Tōkyō.

Iartă-mă, tată, că de când a murit mama, ți-am făcut reproșuri întruna.

Iartă-mă, tată, că stăteai treaz până noaptea târziu, așteptându-mă să vin acasă, iar eu mă purtam rece cu dumneata.

Iartă-mă, tată, că ți-am ignorat telefoanele.

Iartă-mă, tată, că ți-am întors vorba mereu.

Iartă-mă, tată, că am căutat sămânță de ceartă întotdeauna.

Iartă-mă, tată, că sunt fiica dumitale.”

Cu cât se gândește mai mult, cu atât își pierde din curaj să-l privească în ochi.

„De ce am dat la facultate la Tōkyō?

De ce aveam mereu ceva să-i reproșez?

De ce i-am vorbit atât de urât în ziua aceea și m-am răstit la el să plece acasă?”

Tot ce aude în mintea ei sunt doar regrete.

Simte privirea tatălui ei.

A bătut atât drum ca să o vadă, dar ea nu scoate nici un cuvânt, ca de obicei. Cu siguranță că o găsește nepoliticoasă.

„E timpul să mă întorc în prezent.”

Știe că e de ajuns să bea toată cafeaua din ceașcă și șederea ei în trecut s-a terminat. Oricum, indiferent ce ar face, nu-și mai poate salva tatăl.

Michiko strânge cu putere toarta ceștii.

Și…

— Michiko, o strigă Kengo, uitându-se la ea. Dacă ai ceva pe suflet, știi că poți spui orice, da? vorbește rar bărbatul. Orice. Nu ține în tine, nu suferi de una singură. Indiferent ce necaz ai, sunt aici pentru tine. Nu uita.

— Mm?

— Nu cred că am să pot să-ți dau sfaturi la fel de bune ca mama ta, dar… Aș vrea să-mi spui orice te apasă pe suflet, continuă Kengo, ridicând capul.

Michiko și-a amintit. Are aceeași privire. O privește cu aceeași ochi cu care se uita la ea înainte și după moartea mamei. O privea mereu la fel. Kengo nu se schimbase. Doar ea vedea furie și autoritate în privirea lui.

„Fă-ți temele!

Mergi mai repede la culcare!

Nu mai pierde timpul până târziu!

Ai grijă ce prieteni îți faci!

Nu te mai îmbrăca așa!

Nu ai voie să faci asta!

Nu-ți dau voie!”

O privea mereu la fel, cu aceeași expresie. Îl vedea ca pe un tată autoritar, dar se înșelase. Tatăl ei avea o imagine întunecată, fiindcă ochii ei nu-l vedeau așa cum era cu adevărat. Era ca și cum o pânză tulbure îi acoperea ochii.

— Știi…

Abia acum își dă seama că s-a înșelat. Că nu a știut cum să-și privească tatăl. De fapt…

„Trebuie să-i vorbesc de Yūsuke. O să-l iau prin surprindere, dar acum e momentul cel mai bun să-i spun.”

— Tată, știi…

— Mm?

— Sunt însărcinată.

Michiko lasă privirea în jos. Cafeaua din ceașcă tremură.

Nu știe cum o privește, dar îi aude respirația. Agitată, mai tare.

„Probabil că s-a înfuriat…”

E o reacție firească, dacă se pune în locul lui. Acum are douăzeci și cinci de ani, însă pentru Kengo a trecut mai puțin de un an de când a plecat de acasă ca să studieze la Tōkyō. E un tată care ascultă confesiunea fiicei sale care nici nu a împlinit douăzeci de ani.

— M-a cerut de soție…

„Trebuie să-i spun despre mine cea de acum.

N-am să-l mai văd niciodată…”

Michiko ridică privirea. Kengo se uită la ea cu ochi triști. Fetița lui a părăsit cuibul părintesc.

Din clipa în care a fost de acord să plece din orașul natal, Kengo a știut că ziua în care va pleca pentru totdeauna de lângă el nu e departe.

— Adevărat? întreabă cu glas stins, plin de durere, încearcă să zâmbească, dar ridul dintre sprâncene se adâncește și mai mult, făcându-l să pară furios.

De fapt, nu asta vrea să-i spună tatălui ei.

— Mi-e teamă. Mâinile îi tremură fără încetare. Mi-e teamă de fericire. Merit să fiu fericită? Îți vorbesc urât… De fapt, așa am făcut dintotdeauna… Dumneata îți faci griji pentru mine, eu în schimb te ignor. Sunt egoistă și mă interesează doar viața mea…

„Și te-am alungat, tată… Dacă nu m-aș fi răstit la dumneata în ziua aceea, probabil că și azi ai fi în viață. M-am gândit doar la mine.”

— Dar…

— Nu are importanță, o întrerupe Kengo. Sunt tatăl tău. Nu contează că uneori te porți urât cu mine, important e să fii fericită așa cum ești. Vreau să te știu fericită. E tot ce contează pentru mine.

— Tată…

Ochii i se umplu cu lacrimi.

Văzând-o plângând, Kengo schițează un zâmbet trist. Nu știe cum să reacționeze în fața fiicei lui care plânge.

— A, ia asta, spune dintr-odată.

Bărbatul își ferește privirea, scoate ceva din borseta prinsă la brâu și îi întinde lui Michiko.

— Am pus niște bani deoparte. Voiam să ți-i dau când te căsătorești…

Un carnet de economii și o ștampilă cu numele scris în ideograme.
— E momentul potrivit să ți-i dau, continuă Kengo, zâmbind.
— Tată…
Tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii…
A sunat alarma din linguriță.
— A…
Michiko ridică glasul fără să vrea. Ochii ei întâlnesc privirea lui Kazu cea tânără. Chelnerița nu spune nimic.
„E timpul să plec”, își spune în gând, și înclină ușor din cap, ca și cum vrea să se convingă pe ea însăși.
— Tată, eu…
— Primește-i și fii fericită. Fericirea ta e singura mea bucurie…
„Ce chip blând are tata!
Cu siguranță că așa arăta și în ziua în care am venit pe lume.”
Tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii…
— Merg puțin până la toaletă… spune Kengo, zâmbind timid.
Se ridică de pe scaun, ca și cum sunetul din lingurița lungă e semnalul pe care-l aștepta.
— Tată! ridică glasul Michiko, încercând să-l oprească.
„De data asta mă despart de el pentru totdeauna. Și am atâtea să-i spun…”
— Mm? răspunde Kengo, și întoarce capul către ea.
— Eu… Michiko își șterge lacrimile și încearcă cu disperare să zâmbească. Sunt fericită că sunt fiica dumitale.
Poate că nu îi iese zâmbetul perfect, poate că are o expresie ciudată. Dar nu contează. Tot ce-și dorește este să-și ia adio de la tatăl ei zâmbind.
„Mi-a adus *takoyaki* din Yuriage, preferatele mele, ca să mă vadă zâmbind fericită. Vreau ca ultima imagine pe care o vede să fie cu mine zâmbindu-i.”
E tot ce-și dorește.
— Mulțumesc, tată.
Kengo o privește nedumerit.
— Mm, răspunde bărbatul printre suspine, și se îndreaptă către toaletă.

De îndată ce tatăl ei iese din salon, Michiko bea toată cafeaua dintr-o suflare. Dintr-odată, își simte trupul mai ușor. Plutește, și totul se scurge pe lângă ea, ca un șuvoi, de sus în jos.

„Mă întorc în prezent. Într-un prezent fără tata…”

Chipul surâzător al tatălui ei nu a părăsit-o.

A reușit să-l facă să zâmbească.

„Slavă cerului…”

Michiko lasă încet pleoapele în jos.

Michiko deschide ochii. Femeia în alb care a mers la toaletă e în picioare în fața ei. Din spatele barului o privește o chelneriță cu părul strâns într-o coadă lungă. E Kazu, femeie în toată firea. E limpede că s-a întors în prezent.

— Dispari… îi spune femeia în alb.

Grăbită, Michiko se ridică de pe scaun. Nu e momentul potrivit să viseze cu ochii deschiși.

Femeia se așază pe scaunul special și Kazu sosește de îndată cu o tavă cu cafea proaspătă.

— Cum a fost? o întreabă pe Michiko, strângând de pe masă ceașca din care a băut cafeaua.

— Păi…

Ding-dong!

Clinchetul clopoțelului de la ușă îi curmă vorba. E Yūsuke.

— Michiko… o strigă cu glas stins.

Îi despart doar câțiva metri. Michiko își amintește că după-amiază i-a spus că nu se poate căsători cu el. Nu e de mirare că bărbatul e reținut.

„Nu contează ce simt eu. Important e să fii fericită”, îi răsună în minte cuvintele tatălui ei.

Michiko se ridică brusc de pe scaun și se apropie de Yūsuke.

— Vreau să fiu fericită cu el, spune, întorcându-se cu fața către Kazu.

Acesta e răspunsul ei la întrebarea lui Kazu.

— Ce-ai spus? întreabă Yūsuke, fără să-și ascundă uimirea.

Michiko nu mai e cea de la prânz.

— O, da? răspunde Kazu, schițând un zâmbet.

— Sunt sigură că și tata s-ar bucura pentru mine, continuă Michiko, ținând în mână carnetul de economii primit de la Kengo.

Din odaia din spate se aude un telefon sunând.

Michiko și Yūsuke o salută aplecând ușor capul și ies din cafenea umăr la umăr.

Ding-dong!

După plecarea tinerilor, Nagare iese din camera din spate, cu Miki în brațe. Fetița are ochii umezi, probabil a plâns.

— Îl mai ții minte pe profesorul Kadokura? o întreabă pe Kazu, care trebăluiește în spatele barului.

Programul s-a terminat de mult. Chelnerița se pregătește să închidă cafeneaua. Trebuie doar să spele vasele, să șteargă podeaua cu un mop și să strângă bannerul de lemn din fața cafenelei.

— Desigur, răspunde Kazu și intră în bucătărie.

Cu Miki în brațe, Nagare iese afară să strângă bannerul.

Liniștea din salonul în care a rămas doar femeia în alb e tulburată de ticăitul orologiilor. *Tic-tac, tic-tac*…

Kazu termină de spălat vasele, iar Nagare se întoarce de afară cu bannerul.

— Și?

— Și ce?

— M-ai întrebat de profesorul Kadokura.

— A, da!

Nagare se scarpină în creștet. Nu a uitat ce a întrebat-o mai devreme pe Kazu, dar pare puțin fâstâcit.

— A sunat adineauri. Mi-a spus că s-a întâmplat o minune. Soția lui s-a trezit din comă…

— Adevărat?

— Se pare că da.

— E o veste bună.

— Și eu zic la fel.

Brusc, fetița ridică pumnii și începe să țipe din toți rărunchii.

— O, da… Vrei lapte, nu?
— Ți-l aduc eu.
— Mulțumesc, Kazu.
Chelnerița intră în bucătărie. Nagare se apropie de casa de marcat, ținând-o pe Miki în brațe și încercând să o liniștească. La capătul barului, e o fotografie înrămată. Nagare o ia în mână.
Din fotografie îi zâmbește Kei, soția lui, care a murit la scurt timp după ce a născut-o pe Miki. Anii au trecut și cafeneaua continuă să aibă clienți. Unii s-au întors în trecut; alții, nu. Alții au renunțat când au aflat ce reguli stricte trebuie să respecte.
— Ce repede zboară timpul! A trecut deja un an… spune Nagare, privind-o pe Kei din fotografie.
— Laptele…
— O, mulțumesc.
Nagare pune fotografia înapoi pe bar și ia din mâna lui Kazu sticla cu lapte.
— O să se facă și ea mare. Nici n-o să ne dăm seama când crește. O să se facă mare și…
— Da, știu, îl întrerupe Kazu.
Cuibărită în brațele tatălui ei, Miki începe să bea laptele. Surâzătoare, Kei din fotografie îi privește pe soțul și fetița ei.
„E fericită”, își spune Kazu în gând.

NOTA AUTORULUI

Această carte este o operă de ficțiune. Nu are nici o legătură cu oamenii, cafenelele și instituțiile din viața reală, cu o singură excepție, capitolul al patrulea, intitulat „Fiica”. Acesta a avut ca punct de plecare piesa de teatru radiofonic *Mai doriți o cafea?* scrisă la cererea postului de radio FM Sendai, din prefectura Miyagi, pentru emisiunea „Date FM”. Piesa de teatru radiofonic a fost difuzată la 11 martie 2018, cu ocazia comemorării a șapte ani de la Marele cutremur din estul Japoniei.

Observații

[←1]

Edward Norton Lorenz (1917–2008), matematician și meteorolog, părintele teoriei haosului și a efectului fluture în meteorologie (o schimbare minoră la un moment dat poate produce efecte majore mai târziu), teorie care a fost extinsă și la alte domenii științifice.

[←2]

În original sōmatō, lampă tradițională cu un ax rotativ, de capătul căruia sunt prinse diferite figurine decupate din hârtie sau metal. Prin rotire, umbrele figurinelor se proiectează pe abajurul lămpii.

Table of Contents